

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANZİZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl : 5 Sayı : 10

Haziran 1999

Kardelen Yayın Kolu

Internet ve Elektronik Posta Adresimiz

Web : lasalle.sj.k12.tr

E-Posta : sj@sj.k12.tr

Kardelen : kardelen@sj.k12.tr

Kardelen tüm sayılar : lasalle.sj.k12.tr adresine gidiniz ve "kardelen" butonuna tıklayınız.

Yıl: 5 Sayı: 10

Haziran 1999

Öz. Saint Joseph Fransız Lisesi Müdürü

Michel Bertet

ve

Türk Müdür Baş. Yard.

Halûk Denizli

Genel Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

Nurcan Pehlivanoglu

Mişel Tagan

Seçici Kurul

İlke Güner

Şima İmrek

Sena Atay

Ceren Orun

Yazıcı Kurul

Ferhat Dağ

Serdar Soydemir

Bora Çelikkilek

Tunay Güngör

Kapak

Umut Ertürk

Yapım

çözüm

(0216) 346 16 54 - Kadıköy

İÇİNDEKİLER

Qui Sont Les Vrais Saint- Joseph'li ? (Michel Bertet)	2
Rehberliğin Eğitimdeki Yeri (Haluk Denizli)	3
Uygarlık Çiçeğinin Doğuşu	4-5
Türk Kadınlar Birliği Kadıköy Şubesi'nce Düzenlenen Kompozisyon Yarışması Ödül Töreni	6
Atatürk ve Çevre	7
Toktamış Ateş ile Röportaj	8-9-10
Üç Vazgeçilmez - "O"	11
Bilgiç Bilgisizlik - Hayat Oyunu	12
Yitirilmiş Birine - Bir Yıllık Yazısı	13
Çağ Dışı Kalıp da, Bir Türlü Çağdaştıramadıklarımızdan mısınız?	14
Özgür Toplumlar - Okulumuz Öğrencilerinin Bilgisayar ve Internet Kullanımı	15
Corvette, Müdür Masası ve İki Kardeş	16
Taklitçiliğin İki Yüzü	17
Bilgi Çağı ve Elektronik Ticaret	18
Özdemir İnce ile Bir Sohbet	19-20-21
Geçmişe Özlem	22-23
Hayatımızdaki Üç Zehir - Yeşilay Kolu Anket Sonuçları	24
Sanatta Özgürlük	25
Paris - Dijon Görkemi	26-27
Salâh Bırsel	28
Güzel Bir Gün	29
Yabancıya Özenti Türkçeyi Bozdu - 30 Dilde Türkçe Sözcük Var	30
Gerçek Kalbi Bulmak	31
Eğitsel Kollar	34
Şampiyon Tenisçimiz - Bir Belçikalı ve Bir Türk	35
Hızlı Okuma Tekniği	36
Arayış	37
Ümmet ve Ulus	38
Sayın Saint Joseph Camiası	39
Algérie - Turquie : Des Liens Très Forts	40
Concours Scientifique A Saint Joseph	41
Concours Scientifique 99 - Bilim Yarışması 99	42
La Jetté du Collège Saint - Joseph	43
La Politesse	44-45
Quand La Vie Vous Surprend	45
Qu'est - ce Qu'on Nous Montre à la TV	46
Le Mystere De Notre Survie - Le Club D'Aide Sociale	47
Souvenirs De L'Echange Avec Saint - Joseph De Dijon	48
Une Aventure De Neuf Jours	49
Poesies	50-51
Le Club De Ping-Pong	51
Respectons Toutes Les Expériences	52
Origines Et Sort De La Francophonie	53
Un Préjugé Surmonté - Pourquoi Saint-Joseph - Saint Joseph, Le Prix de La Seconde Chance	54-55
Un Week-End Dans Une Famille Française : Impressions Des Élèves de Pré-Lycée	55
Un Week-End Chez Des Français	56-57
Les Vertus de ma Ville	58
La Découverte De La Francophonie	59
Le Rendez-Vous Du Soleil Avec La Lune	60
A Chaque Extension, Son Logiciel - Spor Karşılaşmaları	62
Sosyal Etkinlikler	63
Tiyatro (Evcilik Oyunu)	64-65

QUI SONT LES VRAIS SAINT-JOSEPH'LI ?

J u s -
qu'à très
r é c e m -
ment un
élève ent-
rait à Sa-
i n t - J o -
s e p h à
o n z e a n s
p o u r e n
r e s s o r t i r
à d i x - n e u f
a n s , h u i t
a n s p l u s

s e p h ' l i ? O u i , p a s d e p r o b l è m e . E t c e l l e s
d e S a i n t - P u l c h é r i e v e n u e s s e u l e m e n t e n
9 ° ? D e s S a i n t - J o s e p h ' l i e l l e s a u s s i ! E t
c e u x , e t c e l l e s q u i n o u s v i e n n e n t d ' A n k a -
r a , d e F r a n c e , d e S u i s s e o u d ' a i l l e u r s e t
q u i n ' o n t q u ' u n o u d e u x a n s p o u r a s s i m i -
l e r l a c u l t u r e m a i s o n ? D e s S a i n t - J o -
s e p h ' l i v o u s d i s - j e .

A la dernière rentrée, en Septembre 1998, vous étiez quarante-six nouveaux dans les nouvelles préparatoires de Lycée. Vous, nos benjamins, nos derniers nés, bienvenue chez nous, chez vous. Nous ferons tout pour que vous ayez votre diplôme en quatre ans et que vous aussi vous emportiez dans votre coeur le secret, le trésor, la flamme qui brûlera en vous toute votre vie. Dès maintenant et pour toujours vous êtes de vrais Saint-Joseph'li. Je sais que certains vous disent le contraire et vous le font comprendre parfois brutalement. Ils n'ont rien compris. En vous excluant ils prouvent qu'ils ne sont pas eux-mêmes de vrais Saint-Joseph'li.

tard. Normalement. Car les exemples ne manquent pas d'élèves y étant restés neuf ans, dix ans et plus. Jusqu'à treize ans dit-on. On en ressortait avec le diplôme de Saint-Joseph et un sceau à jamais imprimé dans le coeur et dans la tête. On restait huit ans à l'école et quatre-vingts ans au moins dans le grand club, dans la grande famille des Saint-Joseph'li.

Bien sûr il y avait des nuances : il y avait internes et externes, et on peut imaginer que c'était un peu plus qu'une nuance. Il y avait ceux qui venaient de Saint-Joseph d'Izmir et qui ne restaient que trois ou quatre ans à Kadıköy. Il y avaient ceux qui sortaient avant d'obtenir le diplôme, un peu trop indépendants sans doute d'intelligence ou de caractère. Il y avait ceux qui ne faisaient que passer, qui entraient, sortaient, revenaient. Tous ceux-là étaient adoptés par la famille sans cesse recomposée des Saint-Joseph'li.

Quand les premières filles sont arrivées dans cette très traditionnelle société de garçons et qu'elles ont terminé leurs huit ans, la question s'est posée : peut-on décliner au féminin le mot Saint-Jo-

Qui est en effet le vrai Saint-Joseph'li ? C'est celui qui se sent de Saint-Joseph et qui accueille dans son amitié tous ceux qui se sentent de Saint-Joseph. Il y a beaucoup de place dans la maison des Saint-Joseph'li. Beaucoup de place pour toutes sortes de différences. Mais il y a un style Saint-Joseph qui est l'élégance du coeur et la rigueur de la pensée. Certains ne pourront jamais l'acquérir, même après cinq, huit ou dix ans, tandis que pour d'autres, ainsi que dit Corneille :

“la valeur n'attend pas le nombre des années”.

Michel BERTET
Directeur

Rehberliğin Eğitimdeki Yeri

2600 yıl önce Çin şairi K U A N T Z U şöyle diyor:

"Bir yıl sonrası ise düşündüğün, tohum ek.

Ağaç dik, on yıl sonrasıysa tasarladığın.

Ama düşünürsün yüzyıl ötesini, halkı eğit o zaman.

Bir kez tohum ekersen bir kez ürün alırsın.

Bir ağaç dikersen, on kez ürün alırsın.

Yüz kez olur bu ürün, eğitersen toplumu"

Ayrıca, eğitimin rolünü şöyle açıklıyor:

"Birisine bir balık versen, doyar bir defa.

Balık tutmayı öğret, doysun ömür boyunca."

Geniş anlamı ile eğitim, kişinin gelişmesinde çevreden gelen ve onun davranışlarını etkileyen, gelişimine yön veren etkenlerin tümü olarak tanımlanabilir. Başka bir anlatımla eğitim, kişinin çeşitli yönlerden kişisel yeteneklerinin bedensel, duygusal, zihinsel ve toplumsal gibi, kendisi ve yaşadığı toplum için en uygun şekilde geliştirilmesi oluşumudur. Bu oluşum genel olarak, modern psikoloji ilkeleri, toplumun değer yargıları, amaçları ve ihtiyaçları ile eğitim felsefesinin öngördüğü esaslara uygun olarak örgütlenir.

Eğitimde erek, daima birey ve bireyin beden ve ruhça sağlıklı olarak gelişmesidir.

Örgün eğitimde amaç, bir takım yaşantılar sağlama yoluyla ve kasıtlı olarak istendik değişme meydana getirme sürecidir. Bu tanımdaki istendik kelimesi, söz konusu değişimin önceden tasarlandığını göstermek, kasıt kelimesi de önceden tasarlanmış bir değişikliği sadece bir tesadüf eseri olarak yaratan ve belki farkında olunmayan durumları dışında tutmak için kullanılmıştır.

Eski okulun, öğretim ve yönetim olmak üzere birbirine yardımcı iki fonksiyonuna bugünkü okulda üçüncü fonksiyon, öğrenci kişilik hizmetleri eklenmiştir.

Öğrenci kişilik hizmetleri, eğitimin ayrılmaz bir parçasıdır. Çocuğun boş zamanlarının değerlendirilmesi, sosyal ve eğitsel faaliyetler, sağlık hizmetleri, sosyal hizmetler, özel eğitim ile psikolojik danışma ve rehberlik,

birer kişilik hizmetleridir. Kişilik hizmeti, öğretim dışında kalan, öğrencilerin kişisel gelişim ihtiyaçlarını karşılayan hizmetlerin tümünü kapsar, yani öğretim ve ders çalışmaları dışında kalan bazı tekniklerle, öğrencilerin; sağlıklı, mutlu, yaratıcı kişilikler geliştirmelerine ve kendilerini tanımlarına yardım edebilir.

Kişilik hizmetleri, öğrencinin kendi çabaları yolu ile beden, karakter ve kafaca kendi büyüme kapasitesi hudutlarına kadar gelişmesini kamçılayacak ve bu gelişmede ferde yardımcı olacak ve ferdin iş dünyasına en verimli şekilde hazırlanması için imkan ve kabiliyetlerini kullanmasına yardım edecek bütün etkileri her bir öğrenciye sistemli bir şekilde getirme işidir.

Crawford'a göre, kişilik hizmetleri, bir bütün olarak, ferdin öğrenim ve eğitimiyle ilgili bütün görgü ve yaşantıların, ferdin kişisel ihtiyaç ve yeteneklerine en iyi bir şekilde bağlayabilecek bir vasıttır.

Kitson, kişilik hizmetleri yerine rehberlik terimini kullanarak **"Öğrencinin bir fert olarak her yönden, mümkün olan en yüksek dereceye kadar kendisini geliştirmesine yardım gayretleri olarak"** tanımlamaktadır.

Rehberlik, son yarım yüzyılın eğitim dilinde en çok kullanılan terimlerden olup kişilik hizmetlerinden birisidir. Rehberlik, yeni bir olgu olmayıp insan toplumları kadar eskidir. İnsanlar çok eski çağlardan beri rehberlikle ilgilenmişler, birbirlerinin fikirlerine başvurmuşlardır. Bu, tesadüfi bir rehberlik olup organize edilmiş bir rehberlik sayılmamaktadır. Toplumların hayatındaki gelişme ve değişmeler, zorunlu olarak rehberlik anlayışını da değiştirmiş, çağımızda organize edilmiş bir rehberlik anlayışı okula girmiş, okul öğretim çalışmalarını yanında yeni sorumluluklar yüklenmiştir.

Lady ve Palmer'e göre rehberlik: Öğrencilerin kimliklerini daha iyi anlamalarına, daha gerçekçi bir görüşle benlik tasarımını kurlmalarına yardım sağlayan hizmetlerin tümüdür. Rehberlik programları belli başlı fonksiyonları ile öğrencinin şu sorularının cevaplandırılmasına yardım amaç edinir. **"Ben kimim? "Ne olmak istiyorum, kuvvetli ve zayıf taraflarım nelerdir?"**

Demek oluyor ki; **"Rehberlik, ferdin en verimli bir şekilde gelişmesi ve uyum sağlamasında gerekli olan tercihleri, planları yapmasına ve kararlar vermesine yarayacak bilgi ve hünerleri kazanması ve bu tercih ve kararları yürütmesi için ferde yapılan sistemli ve profesyonel yardımdır."**

HALUK DENİZLİ
Türk Müdür Başyardımcısı

Uygarlık Çiçeğinin Doğuşu

Atatürk'ün arzuladığı çevre bilincinin ne derece başarıya ulaştığını anlatacak en güzel örnek gerçekleşmesi imkansız gibi görülen uygarlık çiçeğinin Ankara'da açmasıdır.

Aslında topla, tüfekle savaşmak güç, acı... Ama herhalde Mustafa Kemal'in savaş sonrası verdiği mücadeleden elbette daha kolaydı.

Mustafa Kemal bunu göze almıştır. O'nun ilkeleri doğrudu, evrenseldi. Ne var ki o günkü toplum O'nun eylemlerini, ilkelerini, başarılarını zorluklar çıkarmadan kabul edecek kadar ufku geniş, hazırlıklı bir toplum değildi. Asıl düşündürücü olan en yakın arkadaşlarının çoğunluğunun da O'nun idealindeki yeni toplum, yeni yapılaşma projelerinin boyutlarını görececek, anlayacak, hatta tartışacak kıvamda olmamasıydı. Ama yine de bütün bunlar O'nu yıldırılmıyordu. Toplumun mayasına, hamuruna, birikimine, kültürel zenginliğine inanıyordu. Yükseklerdeki inançla eğitim gücü birleştiği zaman neler olmazdı ki...

İşte yeni başkent, yeni Ankara; bu hızlı yürüyüşün somut bir örneği olarak böyle doğmuştu.

O günlerde özellikle İstanbul'dan Ankara'ya gelenler bu boş, bulanık kasabada **"çiçek filan yetişmez, bu Başkumandan'ın bir fantazisidir, İstanbul'un zerafeti karşısında sevimsiz, inceleksiz bu görünümünden Gazi Paşa kısa bir zamanda bıcaacaktır."** diyorlardı. Verilen cevap ise kısaydı: **"Ankara kendisi merkez olmuştur, çünkü istila onun kapısında durdu."**

Cumhuriyetin 75. Yılıni kutladığımız bu günlerde, bu kuruluş ve kurtuluş tarihini bütün ayrıntılarıyla ince ince bilmeyenler bu olayı kolay kazanılmış bir zafer gibi asla görmemelidir. Bu zor eylemin nasıl bir bilinçle pişirilip, kazanıldığı öğrenilmeli, kabul edilmelidir artık.

Bozkırın acı bir unutulmuşluk uykusundan M. Kemal tarafından uyandırıldığı o günlerde, Çankaya'dan Meclise giden yol üstünde, güzel bir iğde ağacı vardı.

Tek bir ağaç. Ve M. Kemal ne zaman o ağacın önünden geçse, arabada ne kadar önemli bir konu konu konuşulursa konuşulsun, şoför o sırada arabayı yavaşlatıyor, M. Kemal yanındakilere **"Ba-**

Türk Kadınlar Birliği Kadıköy Şubesi'nce düzenlenen "Atatürk'ün arzuladığı çevre bilinci ne derece başarıya ulaştı?" konulu kompozisyon yarışmasında 2. olan eser.

kın bu benim iğde ağacım!" diyordu. Soyulu, yapmacıksız, içten bir sevgiydi bu. M. Kemal yalnız o iğde ağacını sevmiyordu elbette. O bir doğa sevdalısıydı. Ve çorak Ankara O'nu elbette üzüyordu. Yeni Ankara'yı ağaçlı, yeşil bir şehir haline getirmek O'nun tutkusuydu. İğde ağacı da bu tutkunun bir simgesi idi.

O zamanlar Ankara dışında olan Söğütözü'nün de özel bir yeri ve bir öyküsü vardır. M. Kemal burayı keşfettiğinde yüz kadar söğüdü, bol suyu ve bir de küçük havuzu vardı. Burada küçük bir kulübe yaptırmak istedi. Ama kulübenin yapılacağı yerde yaklaşık yirmi, otuz söğüdü kesilmesi gerekiyordu. M. Kemal bunu istemedi. Sonunda biri, söğütlerin gönülsüz ağaçlar olduğunu, bir yere dikilirse hemen tutacağını, ama bu işi kendisinin yapması gerektiğini söyleyerek Ata'yı ikna etti. Hemen Söğütözü'ne işçiler çağrıldı. Yerleri değişecek ağaçlar için yeni çukurlar kazıldı. Yerlerinden çıkarılan ağaçlar oralara dikildi. Mustafa Kemal sabah erkenden Söğütözü'ne gidiyor, akşama kadar işçilerle birlikte çalışıyordu. Öğle yemeklerini orada yiyor, paydos sırasında hasırların üstünde dinleniyordu. Günlük resmi işler bile o hasırların üzerinde çözümlüyordu. Üç-dört günlük bir çalışmadan sonra söğüt dikimi bitti. Kulübe için gereken yer açılmıştı. M. Kemal hem memnun, hem endişeli, sık sık yere diz çöküp yeni dikilen ağaçları gözden geçirip **"Ne dersiniz acaba tutacak mı?"** diye etrafındakilere soruyordu.

O ağaçların hepsi tuttu. Şimdi Söğütözü'nde küçük bir orman var. İçine Bulgar göçmenlerine, kerpiçten yapılan iki odalı, çardaklı küçücük kulübe de bitmişti.

M. Kemal yaşadığı hayatın yüklerinden, insanların çekişmesinden, o kalabalıklar içindeki yalnızlığından sıkıldığı zamanlarda hiç kimseye haber vermeden Söğütözü'ne sığınmıştır. Orada eliyle oluşturduğu küçük bir orman evi vardı. M. Kemal o evin sedirinde kaç kez uyumuş, düşünmüş, dinlenmişti, orada yaşamış, orayı sevmişti.

Çankaya Köşkü'nün yaverlik dairesi dar geliyordu artık. Binanın genişletilmesine karar verilmiş; M. Kemal'in İstanbul'da olduğu günlerde

Zeynep Aktuna, Çağdaş Eğitim Kültür Merkezi'ndeki törende kompozisyonunu anlatırken...

bu iş bitirilmişti. Binayı görmeye gittiğinde, kapıda durdu, kaşları çatıldı ve sordu. **“Şu yanda bir ağaç olacaktı, ne oldu?”** Kimse birşey diyemedi. **“Kestiler mi yoksa?”** Bıçak gibi çıkmıştı ağzından bu soru ve sonra öfkesi patladı. **“Bu iş o ağaca dokunmadan da yapılabilirdi!”** Artık içeriği görmek istemiyordu. Yeni binaya bakmadı bile, döndü, öfkeyle yazı odasına kapandı.

İğde ağacıyla da böyle bir hikâye yaşandı birgün. Aynı yoldan geçerken, bir sabah yanındaki nin kolunu tuttu. **“Bak bu benim...”** derken iğde ağacının yerinde olmadığını gördü. Kemal şaşkınlık içinde yerinden atladı. Acıyla arbasına döndü ve ellerini yüzüne kapatıp ağladı.

M. Kemal kitabını yazan bir yabancı, O'nun ağaç sevgisini açıklarken çocukluğundaki bir olayı anlatır. Ali Rıza Efendi kereste ticareti yapmaya başladığında rakipleri bir gece keresteleri yakmışlardı, kerestelerle birlikte bütün bir orman da yandı. Küçük Mustafa büyük bir dehşet yaşadı. **“Ağaç ve ormana karşı duyarlılığı o yıllara dayanmaktadır.”** diyor yazar.

M. Kemal, Gazi Çiftliğini toprakla, doğa ile başbaşa kalmak umudu ve hayali ile kurar.

Yıl 1919, o daracık sokaklar, karanlık, ışıksız tepeler çorak, ağaçsız. Ne sağlık kuruluşları, ne kültür hareketleri... Sıtma yatakları, toz fırtınaları, okulsuz, tiyatrosuz, müzesiz, küçük, karanlık bir kasaba...

Cumhuriyetin Başkenti yapmak istediği An-

kara, değil başkent, ileri bir şehir bile olamazdı. Çünkü sıfırdan bir uygarlık oluşturmak hemen hemen imkansızdı. İstanbul zerafeti diye bir gerçek vardı. Bu zerafet yüz yıllık bir imparatorluk yaşamının özü idi. Oysa yeni kurulması istenen şehir bunlardan öyle uzaktı ki... Dünyanın ünlü şehircilerinden Janseni'yi Ankara'ya getiren Atatürk'ün yeni Sakarya savaşları gibi mücadeleler verdiği o günü yaşayanlar şöyle naklediyorlar. Janseni'nin M. Kemal'e **“Bu şehrin planını gerçekleştirecek yeterli güçlü kadronuz var mı?”** sorusuna pek kızan Gazi **“Koca memleketi yedi düvelin elinden kurtarmışız. Bir saltanatu yıkararak, yerine bir yeniçağ devleti kurmuşuz, bunca devrimleri gerçekleştirmişiz. Şimdi bunu bana nasıl sorarsınız?”** demişti.

Sir Clark, Falih Rıfka Ata'ya **“Biraz çimento-nuz varsa bunların hepsini yaparsınız ama yepyeni şehir ruhu kesinlikle yeşil olanıdır”** der. İngiliz Büyükelçisi birkaç yıl sonra konuk olarak geldiği Ankara'yı görünce Falih Rıfka Atay'a **“Hiçbir şeye şaşırmadım ama yeşil bir Ankara işte bu M. Kemal mucizesidir.”** der.

Yıl 1923 Meclis açılmış, 1924 Ankara resmen devlet merkezi olmuştur. M. Kemal nasıl bir Ankara istiyordu? Falih Rıfka'nın dediği gibi **“Ya yeşil bir Ankara, ya hiç”**.

M. Kemal bir doğa aşığı, bir ağaç sevdalısıydı. Bir sabah yürüyüşünde İsmet Paşa'ya **“İsmet bana öğle yeni bir din teklif et ki, ibadeti ağaca tapmak olsun”** demişti. Nasıl beş yüz yıllık bir imparatorluktan yepyeni bir cumhuriyet çıkarmışsa şimdi de M. Kemal, Millet Meclisi, üniversiteleri, konservatuvarı, tiyatroları, konser ve sergi salonları olan bir sanat, kültür şehri yaratmış; yeşili, ormanı, ağaçları, çiçekleri, parkları ile donanmış bir doğa güzeli oluşturmuştu. İşte gerçekleşmesi imkansız görülen uygarlık çiçeği böyle açmıştı.

Onun kurtarıcı vasfının yanında ikincisi kurucu niteliğidir. O, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdu. Çağdaş uygarlık düzeyine çıkarmak için gerekli yolları bize gösterdi. İşte bir iğde ağacının yok edilmesine üzülen Atamız... İşte yeşili yok etmede rekorlar kırdığımız günümüz çıkarıcıların ve yetkililerin boş vermişliği! Ata'mızın arzuladığı çevre bilinci Onunla nasıl başariya ulaştı ise, bugün de salt çıkarlar uğruna hedefinden saptırılmıştır. Ata'm bizi affedebilecek misin..?

Zeynep AKTUNA - 11/B

TÜRK KADINLAR BİRLİĞİ KADIKÖY ŞUBESİ'NCE DÜZENLENEN KOMPOZİSYON YARIŞMASI ÖDÜL TÖRENİ

Ödül alan öğrenciler, toplu halde...

İlçe Milli Eğitim Müdürü Yusuf Sofuoğlu, gelişmişliğin tek ölçüsünün "eğitim" olduğunu vurguladı.

Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk, kadınların eğitim ve siyasetteki önemine değindi.

Sanatçı Zülfü Livaneli, törende kısa bir konuşma yaptı.

ATATÜRK ve ÇEVRE

Türk Kadınlar Birliği Kadıköy Şubesi'nce düzenlenen "Atatürk'ün arzuladığı çevre bilinci ne derece başarıya ulaştı?" konulu kompozisyon yarışmasında 3. olan eser.

Çevre, insanın yaşamını şekillendiren, düşünce ve davranışlarını doğrudan etkileyen, komplekse bir yapıdır. Çevre ve insan sürekli bir etkileşim içindedir. Çünkü insan, çevrenin esiri ve güçsüz bir varlık değil, tam aksine çevresini şekillendirebilecek güçtedir. Çevre, yaşadığımız ülke, her gün

birlikte olduğumuz insanlar, mahallemiz ve bir parçası olduğumuz doğadır.

19. yüzyılın başlarındaki Türkiye'ye baktığımızda, teokratik bir devlet yapısı içinde, ümmet duygusuyla biraraya gelmiş insanların, padişahın buyruğu altında, dünyadan ve birbiri ardına gelen gelişmelerden habersiz ve gelecekle ilgili hiçbir şey düşünmeyen, yaşadığı savaşlarla harap olmuş, karanlık bir tabloyla karşılaşırız. Böyle bir ortamda, Selanik'te hayata ilk adımlarını atan Mustafa Kemal için yaşadığı çevreden hoşlandığını söylemek çok zordur. Askeri okula girmesiyle beraber çember kırılmış ve Mustafa Kemal'in düşünceleri yeni ufuklara doğru ilk adımını atmaya başlamıştı.

Bu uzak yolculuğun son durağı ise, 1923 yılında kurulan Türkiye Cumhuriyeti olmuştur.

Atatürk'ün hayatına genel olarak baktığımızda; bu kısa yaşam öyküsünün içinde bulunduğu çarpık ve yobaz çevreye karşı bir başkaldırı destanı olduğunu söyleyebiliriz. Bu isyanı Atatürk de yakın çevresinde yaptığı konuşmalarla dile getirmiştir. Devrim mücadelesine başlamadan yıllar önce, asla cehaletin pençesine düşmeyeceğini, ileride eline iktidar gücü geçtiği takdirde, kendi algısının ufuklarında yer alan ve aldığı eğitim, okuduğu kitaplar, içindeki kendini aşabilmek dürtüsüyle şekillenen uygarlık seviyesinin bir parçası olduğu, Türk toplumu da arkasından sürükleyebileceğini, çok keskin cümlelerle ifade etmiştir. İnsan sürekli bilinmeyi öğrenmek ve ulaşılmayana ulaşmak istemiştir. Soğuktan korunmak için ateşi bulan, engin denizleri aşabilmek için gemileri yapan ve algının kapılarını aralayabilmek için tabularla mücadele eden insan, bu savaşların sonunda günümüzde uzayan sınırlarına dek ulaşmıştır.

Doğaya böylesine karşı koyabilen ve onu daha iyiye ulaştırabilmek amacıyla değiştirmeye gücü yeten insan, ne yazık ki kendini var eden bu zenginliği dikkatsizce, bencilce ve kendine yakışmayacak derecede cahilce kullanarak, hor görmeye başlamıştır.

Atatürk, Cumhuriyet'in ilk yıllarında tarımda yeni yeni makineleşme başlarken, Ankara'nın kurak topraklarında bir orman çiftliği kurulmasını isterken, aslında teknoloji ile doğanın birbirini tamamlayan öğeler olduğunu vurgulamıştır. Cumhuriyet kurulduktan sonra, özellikle tarımın

gelişmesine ve köy projelerine önem verilmesi, hem dönemin bir gereği olarak hem de insanımızın doğaya duyduğu saygı sonucu izlenen bir politika olmuştur. Göçebe hayattan yerleşik düzene geçilmesinden sonra tarım ve hayvancılık insanımızın geçim kaynağı olmuştur. Doğayla içiçe sürdürülen hayat sonucu insanımızda toprağa karşı bir bağlılık oluşmuştur. Atatürk de toprağa aynı halkı gibi bağlı idi. İngiltere Kralı ülkemizi ziyareti sırasında, Dolmabahçe'de tekneden inerken sendeler ve eli yere değer. Atatürk, Kral'a yardım etmek için uzanır ve kralın elini tutar. Bunun üzerine Kral, Atatürk'e mendilini uzatır. Atatürk'ün verdiği cevap dikkat çekicidir: "EKSE-LANS VATAN TOPRAĞI KUTSALDIR, ELİMİZİ KIRLETMEZ."

Bugün vardığımız noktada teknolojik açıdan kuruluş yıllarındaki Türkiye'nin çok ilerisinde olmamıza rağmen bizi saran çemberleri kırmak için verdiğimiz çaba da ve doğayla olan ilişkilerimizde o günlerin Türkiye'si'nin çok gerisinde kaldığımız bir gerçektir. Her gün yeni bir yolsuzluk haberiyle, çarpık politik ilişkilerle çalkalanan Türkiye'de, biz yani gençler şikayetçi olmamıza ve temiz politika istememize rağmen, üstümüze düşen görevi yerine getiremiyoruz. Ülkemizin en güzel bölgelerinde nükleer santral kurma çalışmaları yapılırken ve doğa, teknoloji karşısında tek başına savunmasız bırakılıp, milyonlarca hektar toprak, erozyona kurban giderken bizler yine suskunluk içerisindeyiz.

Uzun süren savaşlar sonunda kazanılan özgürlüğümüz ve gelecek parlak günlere inanılarak kurulan Türkiye Cumhuriyeti bugün bambaşka düşmanlarla karşı karşıyadır. **Çarpık kentleşme, erozyonlar, nükleer santral kurma çabaları ve kirli politik ilişkiler bugün içinde yaşadığımız çevreyi kuşatan düşmanlardır.** Bu tablo karşısında hepimizin içindeki isyankâr Mustafa Kemal'i uyandırması ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine sahip çıkması gerekmektedir. Çünkü insan, yaşamını şekillendirmeye ve çevresini değiştirmeye gücü olan tek varlıktır.

Aylin TÜRKİLİZ 11-A

Aylin Türkiliz, ödülünü İlçe Milli Eğitim Müdürü Yusuf Sofuoğlu'ndan alırken...

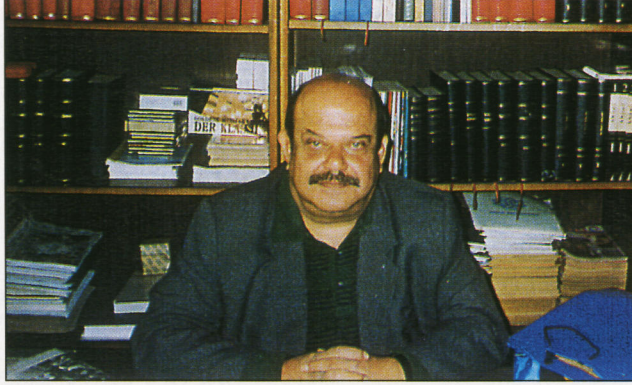
Bengin Paçalıoğlu: *Çağdaş uygarlık sizce nedir? Devletimizin halkımızın ayrıca Türkiye'deki çeşitli güç odaklarının çağdaş uygarlık kavramını algılayışları ne kadar doğrudur?*

Toktamış Ateş: Şimdi Atatürk'ün ortaya koyduğu çağdaş uygarlık düzeyine, **muasır medeniyet seviyesine** ulaşmak hedefi, o günün batısının değer yargılarına sahip olma çabası olarak isimlendirilir. Bence de günümüzde çağdaş uygarlık denildiği zaman anlaşılması gereken şey batıda rönesansı izleyen dönemde aydınlanmayla beraber ortaya çıkan ve **kul** zihniyetindeki insanı vatandaş özelliklerine ulaştıran insan haklarına dayalı insanların temel hak ve özgürlüklerine dayalı bir zihniyettir. Yani çağdaşlıktan bunu anlıyorum. Çağdaş demek zaten sözcük itibarıyla o çağa ait demektir. Örneğin bir insan biraz önce tanımladığım anlamda batılı çağdaşlığı benimseyip kendi öz değerlerine kendi kültürel özelliklerine de sahip çıkabilir; bu çağdaşlıktan uzaklaşmak demek değildir. Ancak ben Türkiye'nin şu aşamada çağdaş uygarlık düzeyini yakalamaya yakın olduğunu düşünüyorum ve günümüzde Türkiye'deki islamcı akımlardan önemli bir bölümünün bundan 1400 sene önceki İslamiyeti değil, İslamiyeti de çağdaş bir biçim de yorumlayarak yaşama geçirdiklerini düşünüyorum. Zaten bu iki zihniyet arasında yani cumhuriyetimizin temel ideolojisi olan çağdaş uygarlık düzeyini yakalama anlayışı ile çağdaş İslamiyeti oluşturmak düşüncesi arasında bir paralellik bir paylaşma olması gerektiğini düşünüyorum.

Bengin Paçalıoğlu: *Türkiye'nin çarpık kentleşme ve düzensiz endüstrileşmesi nedeniyle başlıca kayıpları nelerdir? Bunların özellikle uygarlık düzeyi ve hukuksal yapı üzerindeki etkileri nelerdir?*

Toktamış Ateş: Şimdi çarpık kentleşme dediğimiz şey bizim gecekondulaşmadır ve gecekondulaşmanın çok da çarpık olmadığını düşünüyorum. Bu sadece Türkiye'ye özgü bir şey değildir. Kapitalistleşme sürecinde 19.yüzyılda da Avrupa'da da

TOKTAMIŞ ATEŞ ile RÖPORTAJ

benzer bir şey gördük. Günümüzde Türkiye ile benzer bir kaderi paylaşan ülkelere çöğünde bunu görmekteyiz. Şimdi o konuda yapılan bazı araştırmalar var. Hani örneğin Latin Amerika'daki Brezilya'daki, Arjantin'deki teneke mahalleler ki bizim gecekondulara muadildir onlar bizim gecekondular arasında yapılan karşılaştırmada hani gerek hijyenik şartlar bakımından, gerek çevre düzenlenmesi gerek

yeşillige olan merak açısından gecekondularımız oldukça iyi bir yerde görülmektedir. Tabii bunlar hep mukayeseli kavramlardır ve tabii kentleşmede çarpık endüstrileşmenin değil bir noktada nüfus artışının oluşturduğu bir durumdur. Düşününüz ki kırsal kesimde belli bir miktar arazi belli sayıda insanı doyurabilirken nüfus artışı sonucunda o arazi artık yetmez olunca insanlara yol görünmektedir ve bu insanlar kente gelip kentin varoşlarında başlarını sokacak bir yer yapmaktadırlar. Bunları istihdam etmek tabii ciddi bir sorun olarak ortadadır. Bir kısmı sanayiye gitmekte, bir kısmı da **her işi yaparım abi** diyerek sokaklarda avare avare dolaşmaktadır. Şimdi **Türkiye'nin aslında endüstrileşmemesinin temelinde yatan şey Türkiye'deki sermaye eksikliğidir.** Yani bir ülkenin sanayiye kurabilmesi için gereken koşullardan hemen hepsi Türkiye'de olmayan tek şey **paradır.** Yani eğer Türkiye kentleşmeye paralel bir biçimde sanayileşebilseydi belki de böyle gecekondular değil de o gecekonduların olduğu yerlerde büyük blok apartmanlar olurdu.

Bengin Paçalıoğlu: *Ülkemizin nitelikli bir hukuk düzenine ve endüstrileşmiş uygar bir yapıya kavuşmasında eğitim kurumlarımızın ve özellikle üniversitelerimizin hangi engellerle karşı karşıya bulunduğunu açıklar mısınız?*

Toktamış Ateş: Para... Gene para bu. Zaten bana öyle geliyor ki az gelişmişlik bir bütündür. Yani az gelişmiş ya da gelişmekte olan bir ülkede hukuk mekanizması kötü, üniversiteler iyi olamaz veya

vergi düzeni ya da maliye teşkilatı iyi, futbol seviyesi kötü olamaz; yani bunların hepsi birbirine bağlı şeylerdir. O bakımdan Türkiye'nin sorununu şu ya da bu noktada ya da sektörde görmüyorum; bir bütün olarak görmeye çalışıyorum. Hani nasıl bugün sanayide bir takım firmalar en yüksek standartlarla üretim yapabiliyor dünyaya pazarlayabiliyor, bir kısım firmalar da bunun çok gerisinde kalıyorsa, aynı şey üniversiteler için de söz konusudur. Bugün su içinde dünyayla boy ölçüşebilecek üniversitelerimiz vardır, devlet üniversitelerimiz vardır. Ama bunun yanısıra okuma yazması kıt bir takım hocaların ders verdiği bir takım maalesef taşra üniversitelerimiz de vardır. O bakımdan üniversiteler denildiği zaman anlamca türdeş bir grup aklıma gelmiyor. İşte o kaliteli, nitelikli üniversitelerin sayısını çoğaltmak ya da şu andaki mevcut üniversiteleri o düzeye çıkarmak için gereken şey de tamamen kaynak tahsisi oluyor, kaynak tahsisi yapılabilsen zannediyorum bu sorunu da önemli bir ölçüde aşabiliriz. Ayrıca şunu anımsatmaktan mutluluk duyuyorum ki bugün dünyanın en nitelikli üniversitelerinde ders veren hocalarımız var, bunlar ve bu hocalar Türkiye'deki koşullar daha düzenli olsa memnuniyetle Türkiye'ye dönebilecek insanlardır.

Bengin Paçaloğlu: YÖK hakkında ne düşünüyorsunuz? Çok eleştirdiğiniz bir kurum.

Toktamış Ateş: Efendim; şimdi YÖK'ü çok eleştiriyorum şu andaki YÖK Başkanı arkadaşım olmasına rağmen, özellikle laik düzen konusundaki çabalarını çok takdirle karşılamama rağmen YÖK'ü çok yanlış buluyorum. Şöyle ki biz 1980 öncesinde de bir merkezi koordinasyon ve denetim mekanizmasını savunurduk. Türkiye dev gibi bir üniversite yapıya sahip işte altmış kusur üniversitesi var ve bu üniversitelerde okuyan neredeyse bir milyon öğrencisi var. Şimdi bu büyük mekanizmayı denetlemek ve bunun içinde eşgüdümü sağlamak lazım ve bunu yapmak için de bir üst kurula destek olurum ve desteklerim. Eğer Yüksek Öğretim Kurumu böyle bir yapıyı oluşturmaya çalışsaydı hiçbir şekilde karşı çıkmazdım çünkü hakikaten bir koordinasyona, eşgüdüme ve gerçekten denetime ihtiyacımız var.

Bengin Paçaloğlu: Özel üniversiteler hakkında ne düşünüyorsunuz? Eğitimin parasız olması gerekmez mi? Siz hem İstanbul Üniversitesinde hem Bilgi Üniversitesinde ders veriyorsunuz. Bu iki üniversitenin öğrencileri arasında gördüğünüz farkları bize anlatır mısınız?

Toktamış Ateş: Bir kere şunu söylemek istiyorum; Türkiye'de on sekiz vakıf üniversitesi var ve bu on sekiz vakıf üniversitesinden iki tanesi eskidir: **Koç ve Bilkent**. Buralara yüksek puanla nitelikli öğrenciler alınmaktadır. Bunlardan sonra çok tanınan, bilinen bir üniversitenin; Bilgi Üniversitesi'nin kurucularındanım ve mütevelli heyetinin üyesiyim. Çok prestijli, çok iyi bir üniversiteyiz biz de. Fakat öğrenci kalitemiz örneğin İktisat Fakültesindeki öğrenci kalitesinden daha düşüktür. Çünkü bu netice itibarıyla puan meselesidir, puanla geliyorlar. Yüksek puanlı, nitelikli öğrenciler iyi devlet üniversitelerini haklı olarak tercih ediyorlar. Şimdi benim eğitim konusundaki tavrıma gelince bu aslında çok eleştirilen bir konudur, çünkü ben eğitimin parasızlığını, yükseköğretimin parasızlığını savunan bir insanım, şimdi niye böyle bir işe giriştiniz diye soruluyor. Türkiye'deki vakıf üniversiteleri kâr amacı olmayan kuruluşlardır, vakıftırlar ancak bunların önemli bir bölümü kaynaklarının ciddi bir bölümünü devletten sağlamaktadır. Bunu ben de çok eleştiriyorum. Devlet kendi üniversitelerine ayırması gereken kaynakları böyle vakıf üniversitelerine tahsis etmekle bir haksızlık yapmaktadır. Benim kurucularından olduğum Bilgi Üniversitesi şimdiye kadar devletten tek delikli kuruş almamıştır ve almayacaktır. O bakımdan devlete karşı özerkliğimizi ve özgürlüğümüzü de böyle koruyoruz. Şimdi Türkiye'de yükseköğretimin paralı olmasına alışılmadık, sorun biraz burdan çıkıyor. Mesela bizim gençliğimizde çocukluğumuzda devlet ilkokulları dışında ilkokul da yoktu. Hepimiz devlet okullarında okuduk. Ama şimdi bizim devlet üniversitesinde okuyan arkadaşlarımızın çocuklarının hepsi özel ilkokullarda okuyor ki bunlar kâr amaçlı kuruluşlardır. Aynı şekilde ortaöğretimde paralı eğitime kimse karşı çıkmıyor. Hatta vakıf üniversitelerinin fiyatlarını eleştirenlerin önemli bir bölümü olan arkadaşlarımız da yerli ya da yabancı paralı okullardan çıkmış insanlar. Fakat bunlar rahatsız etmiyor çünkü alışılmış durumda; üniversitelerin paralı olması alışılmadık bir durum olduğu için bir rahatsızlık var şimdi. Burada iki şeyi birbirinden ayırmak lazım. Ben Türkiye'de çok nitelikli devlet üniversitelerinin olduğunu ve bunların daha da nitelikli hale getirilmesi gerektiğini, bunun için kaynak tahsisini savunuyorum. Ama Türkiye'de öyle bir gelir paylaşımı var ki toplumun çok ufak bir kesiminde büyük paralar var ve bu cebinde parası olan adam, çocuğunu iyi bir okulda okutmak istiyor. Türkiye'deki iyi okulların sayısı bu talebi karşılamıyor. Bu durumda adam alıp çocuğunu yurtdışına gönderiyor. O çocukların bir kısmı orada okuyor, bir kısmı ziyan

oluyor, bir kısmı bir süre dolaşıp geliyor. Şu anda ülke dışında üniversite okumakta olan kırk bin öğrencimiz var. Bunlara inanılmaz bir kaynak geliyor. Şimdi devlet üniversitelerinin önündeki pastaya dokunmadan birtakım insanların elindeki kaynakları bir araya getirip -hiç kuşkusuz YÖK'ün denetiminde- bir takım vakıf üniversiteleri açmalarının yararlı birşey olduğunu düşünüyorum. Ama bizde ürküntü yaratan bir başka şey de -sizin anımsamanız mümkün olmayan- anne ve babanızın hatırladığı bir dönemde bir özel yüksekokul furyasının yaşanmış olmasıdır aynen banker krizi gibi, böyle parayı verenin diploma aldığı bir takım okullar türemiştir. Şu anda vakıf üniversiteleri bu noktada değildir. Ama eğer denetlenmezse bu noktaya da gelir. Çünkü herkes bunun çok kârlı bir iş olduğunu falan zannetmektedir. Burada yapılması gereken şey, ciddi bir biçimde denetlemek ve gerçekten evrensel boyutlarda eğitim yapan ve mezun ettiği çocukları uluslararası piyasalarda rekabete sokabilecek nitelikte üniversiteler varsa ki, biz bunlardan biri olduğumuzu düşünüyoruz Bilgi Üniversitesi olarak, bunları desteklemek gerekiyor.

Bengin Paçalıoğlu: *Şu anda Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Türkiye şu anda dünyada hakettiği yere sahip midir?*

Toktamış Ateş: Hak ettiğimiz yerin çok çok uzagındayız. Türkiye büyük devlettir. Sadece kendi bölgesi açısından değil, Ortadoğu, Balkanlar açısından değil; dünya dengeleri açısından da çok önemli bir devlettir. Ancak siyasetçilerimiz, Türkiye'nin büyük devlet olduğu konusunda kendilerinin bazı tereddütleri olduğu için zannediyorum, bir büyük devletin takınması gereken tavrı takınmak konusunda tereddütlüdürler ve maalesef bu tereddüt de dosta düşmana karşı bizi zayıf göstermektedir. Bugün dünya üzerinde kendi yiyeceğini, giyeceğini üretme potansiyeline sahip olan ülke sayısı dört beş tanedir. Bütün devasa boyutuna rağmen İngiltere eğer sağdan soldan yiyecek almazsa, bir hafta sonra aç kalır. Türkiye bu potansiyele sahip bir ülke olarkten altmış milyon küsur nüfusuyla ve düşük gelirine rağmen büyümeye çalıştığı demokratik rejimiyle hem önemli bir devlettir hem de ciddi bir potansiyel taşıyan bir devlettir. Şu anda bizi fazlasıyla itip kakmaları fevkalade rahatsız ediyor beni. Hiç hak etmediğimiz bir yerdeyiz. Bakın sadece şu kadarını söyleyeyim size 1930'larda Türkiye bugünküyle mukayese edilemeyecek kadar harap, savaşlardan yorgun çıkmış, perişan bir haldeydi. O günün uluslararası

bir kuruluşu olan Milletler Cemiyeti'nin Türkiye'ye her yıl yinelenen davetini kabul etmiyordu. Sonunda Atatürk, Milletler Cemiyeti'ne girmeye karar verdi. O gün, merkezi Cenevre'de olan B.M.'nin genel kuruluna Türk delegeleri katıldığında B.M.'nin tüm üyeleri ayağa kalkıp ayakta alkışladılar Türkiye'yi. O günlerin savaştan çıkmış Türkiye'sinin prestijine bakın, bir de şu anda nispeten daha güçlü olan Türkiye'sinin Avrupa Birliği karşısındaki tavrına, tutumuna ve bize verilen yere bakın. Hiç hak etmediğimiz bir yer...

Bengin Paçalıoğlu: *Avrupa Birliği'ne girmemizi olumlu buluyor musunuz?*

Toktamış Ateş: Ekonomik olarak bize pek bir şey kazandıracığını zannetmiyorum. Yüzde beş enflasyon ortalamasıyla, ortalama yirmi bin dolar fert başına gelire yaşayan ülkelerin yanısıra yüzde seksenlik enflasyonla yaşayan, fert başına üç bin dolarlık gelirimizle çok ezileceğiz, şu anda palazlanmaya başlayan sanayimiz açısından da ciddi sorunlar ortaya çıkacak. Fakat bu söyleşimizin başında sorduğunuz çağdaş uygarlık düzeyi denilen şey, bugün Avrupa tarafından temsil edilmektedir ve biz, kendimizi ona yönlendiren bir devlet ve millet olarak bunu da dışlayamayız. Bunu getireceği fayda ve sakıncalarıyla bir arada düşünmeliyiz.

Bengin Paçalıoğlu: *Sekiz yıllık eğitim hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?*

Toktamış Ateş: Sekiz yıllık temel eğitimi kesintisiz olarak savunuyorum. Hatta sekiz yıl değil de ben biraz daha fazla olması gerektiğine inanıyorum. Birçok ülkede bu on bir, on iki yıla kadar uzuyor. Bu konuda çıkan tartışmaları doğrudan doğruya birtakım İslâmcı eğitim kurumlarının o çocukları ellerinden çıkaracakları endişesinden kaynaklandığını düşünüyorum ve işin doğrusu da budur ve gerçekten ellerinden kaçıyor şimdi o çocuklar. On bir yaşında bir çocuğun beynini yıkamak kolaydır belki ama az çok o çocuk on dört, on beş yaşına geldiği zaman iyi kötü şahsiyeti oluşmuştur ve kendisine anlatılan şeyin nedenlerini, niçinlerini sormaya başlar ve bu da tabii onların işine gelmez. Kopardıkları yaygaranın nedeni budur.

Bengin Paçalıoğlu: *Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ediyorum.*

Toktamış Ateş: Ben teşekkür ederim.

Bengin PAÇALIOĞLU / 10-C

Dünya kurullarından beri insanlar topluluklar halinde yaşamışlar, savaşmışlar, isyan etmişler, devrimler yapmışlar ve her zaman kendileri için en uygun olan koşulları aramışlar. Pek çok yönetim biçimi denenmiş, insanların daha nasıl mutlu olabilecekleri tartışılmış ve günümüzün çağdaş toplumları vazgeçilmez buldukları ilkeleri saptamışlar: insan hakları, demokrasi ve laiklik.

Toplumlar bireylerden oluştuğuna göre bireylerin mutlu olması, mutlu toplumları yaratır. Bir insanın mutlu olması için öncelikle kendisini emniyette hissetmesi ve insan olarak bir takım hakları olduğuna inanması gerekir. Gelişmiş ülkelerin ilk vazgeçilmez insan haklarıdır. İnsanın en önemli hakkı da elbette yaşama hakkıdır. İnsanların köle olarak alınıp satılması, sahibi istedi diye işkence görüp öldürülmesi, bizlere bugün inanılmaz geliyor. Ancak salt yaşamak yeterli değil, şimdi yaşam standardını artırmamız gerekiyor.

İş bulabilmek, fırsat eşitliği, has-

ÜÇ VAZGEÇİLMEZ

talandığımızda tedavi edebileceğimizi bilmek, haksızlığa uğradığımızda adalete güvenmek, kanunlar çerçevesinde özgürce yaşamak bir insan olarak hakkımızdır. İnsanlar kanun karşısında eşit olduğuna göre, bu haklar herkes için geçerlidir. Ancak ülkemizdeki uygulamada bu eşitliğin yeterince sağlanamadığı, bu konuda biraz daha çalışmamız gerektiği görülüyor.

Hiç şüphe yok ki, demokrasi yönetim biçimlerinin en gelişmiş ve en iyisidir. Demokrasi, çoğunluğun istediği kuralların uygulanması diye tanımlansa da o, çoğunluğa uymayan kişilerin de haklarını korur. Düşünce ve davranışlarınızda başkalarının özgürlük alanına girmemek koşuluyla özgürsünüzdür. Demokrasi, bir kurallar rejimidir. Kuralsız, sınırsız bir özgürlük kaos yaratacağına göre, elbette bazı kurallar gereklidir. Böylesi, insan onuruna yakışan, eşitlik, özgürlük ve adalete dayalı demokrasi rejimine kavuşturan Atatürk'ümüze

sonsuz minnet borçluyuz.

Demokrasinin temeli laikliğe dayanır. Din, toplumlar için değil, insanlar içindir. İnsanların düşünce ve inançları denetlenemez. Bir devletin yönetilmesi için bütün insanlık tarafından kabul edilmiş kurallar, değerler gereklidir ve bunlar gerektiğinde değiştirilebilir. Oysa dinsel inanışlar değişime açık değildir. Üstelikte de bu kuralları istediği şekilde yorumlayan bazı yöneticiler sonunda diktatör olup çıkıyorlar. Din temeline dayalı bir devlet yönetimi hiçbir zaman demokratik olamaz. Dünyadaki örnekler de bunu gösteriyor. Madem ki demokrasi en iyi rejimdir, laiklikten asla ödün verilemez.

Bireyleri iyi eğitilmiş, haklarını ve görevlerini bilen bir toplum olabilmek bizim demokrasimiz de sağlamlasacak ve kişisel olarak daha mutlu olacağız diye düşünüyorum. Eğer ne zaman diye sorulursa cevabım şu ki: Bütün milletvekillerimiz yeminlerini ederken LAİK kelimesini doğru söylediklerinde...

Buket İPEKÇİ 11-A

Sessiz bir çığlık, gizemli bir ışık ve binlerce küçük pırlanta gökyüzünde: Gecenin karanlığı, Ay ve yıldızlar... Hepsi bir sembolü mü içimdeki güzelliklerin acaba? Yoksa bir tesadüf mü geceki zerafetleri? Ve ne zaman bitecek bu dayanılmaz çekiciliğe ulaşamamanın verdiği işkence? Binlerce soru kafamda; yanıtları da tıpkı yıldızlar ve ay kadar ulaşılmaz... Bu gece her şey öylesine yakın ve yakın olduğu kadar da uzak ki... Üzünüyorum ama bir türlü yetişemiyorum. Yetişemiyorum tutunmak istediklerime; bir yıldız, bir kuşun kanadına, bir yunusun yüzgecine, bir buluta...

Bu gece, denizin bir başka kıvrılandığı ve uysal suların üzerinde mehtabın bir başka dans ettiği bu gece yola çıkıyorum. "O"nu arıyorum. Hafif esen rüzgarın ışıltısı kulaklarımda, gecenin serinliği tenimde, yürüyorum. Bir martının iki yüksek kara parçası arasında ümitsizce gidip gelişi gibi ben de gidip geliyorum iki duvar arasında. Gittikçe birbirine yaklaşan iki duvar... Biliyorum ki kavuştuklarımda ben yok olacağım. Ama daha vaktim var. O'na ulaşabilmek için tanımsız genişlikte bir zaman süreci var önümde. Anıların baş döndürücü kokusu ve kalbimdeki çarpıntı ümidimi hiç söndürmüyor. İnancımı asla kaybetmiyorum.

“O”

Vakit geçtikçe ben hedefime yaklaşıyorum, artık O'nu farkedebiliyorum: Çok uzakta bana bakıyor. "Gel" diyor, gitmek istiyorum. "Dokun" diyor, dokunmak istiyorum... Gizli bir melodi kulaklarımda,

Sihirli notaları takip ediyorum, O'na yaklaşmamla beraber duvarlar da yaklaşıyor birbirine. Ve fazla zaman geçmeden fark ediyorum: Ben çabaladıkça üstüme geliyordu taş duvarlar. Zaten hep böyle olmuştu yaşamım boyunca: Yaklaştığımı sandığım her an uzaklaşıyordum istediğimden ve ileriye attığım her adım beni geçmişin boşluğuna sürüklüyordu. Derken isyanıma vakit kalmadı. Duvarlar kavuştu.

Gecenin aldatici güzelliklerinin içinde yarattığı yalancı ümitlerle çıkmışım meğerse yola. Yıldızlar ve ay tüm ikiye bölünmüşleriyle aynı şekilde parlarken başka kimler kaniyordu acaba masum görünüşlerine? Ben gitgide gömülüyordum karanlık sulara. İçimde birleşmiş gözyaşları, batıyordum dibe. Ama her şeye rağmen O'nun için şairin ufak bir notunu bıraktım suların üzerine:

"Oradayım hep ben, orada derinde, Gemilerin ihtiyar köpüklerinde..."

Zeynep AKTEN - 11/B

Bilgiç Bilgisizlik

Ülkemizde iki türlü bilgisizlik vardır. Bunlardan birincisi, aile, çevre ve eğitim seviyesinin yarattığı bilgisizlik; ikincisi ise geçmişteki dini eğitimin bugüne kadar gelen etkisinden hâlâ kurtulamayan güncel eğitim sistemimizin neden olduğu “**bilgili bilgisizlik**”.

Yetersizliklerin neden olduğu bilgisizlik üzücü olmasına rağmen, “**bilgili bilgisizlik**” kadar korkutucu değildir. İlkokuldan lise sonuna kadar, nedeni ve yararı belirtilmeden, “**yükleme-boşaltma**” sistemi ile zorlanarak öğrencilerin beyinlerine yerleştirilen bilgiler bilgili bilgisizliğe verilebilecek en iyi örnektir.

Bu bilgilerin birbirleriyle veya yaşam ile nasıl ve ne tür ilişki kurulacağı anlatılmamış bu öğrenciler kısa zamanda ezberlediklerini unuttukları gibi unutulmayanları da yanlış değerlendirmeye açık olurlar. İşte bu yanlış değerlendirmeler, güncel toplum değerleri ve medyanın yarattığı çelişki ortamında birleşerek bilgi-

nin mantık sisteminin gerektiğinden daha farklı kullanılmasına yol açar; bunun sonucunda ise “**Bilgiç Bilgisizlik**” doğar.

Ben ilkokul 2. sınıftayken doksan dört yaşındaki dedem bana hep “**Evladım derslerini iyi ezberledin mi?**” diye sorardı. O gün bugündür de ezberleyip duruyorum. Ama ezberlediklerimin en fazla yüzde otuzu bir sonraki seneye kadar aklımda kalıyor. Bu kalanların bir çoğunun da bana ileride nasıl yarar sağlayacağını hâlâ keşfedebilmiş değilim.

Temeli oluşmamış, birbiriyle herhangi bir bağ kurulmamış bilgiler, bizi bilimsellikten uzak tuttuğu gibi, kötü amaçlı kişilerin siyasi ve dini tuzaklarına da düşürebilir. Bugün ülkemizde çıkan siyasi sorunların, şeriatçıların, politikacıların genel görüş ve tutumlarındaki yanlışlıklarını; medyada son günlerin en önemli haberlerinin bir futbolcunun transferi veya bir şarkıcının askerden kaçması ile mankenlerin özel hayatlarının olması ve bunun normal karşılanmamasının(!) nedenini belki de temelimizde, yani eğitim sistemimizde aramamız gerekir...

Neşe ÇELEBİLER 11-A

Hayat Oyunu

Nedendir bilinmez yaşam bazen ağır gelir insanlara... Dürüst bir yüz ararsınız sokakta yürüyenlerin çehrelerinde ve bir sokak çocuğunun gözlerindeki ışık size çok daha anlamlı gelir bir kristal avizesinin ışığından...

Çoğu insan, sabahları bir saat ziliyle uyanır ve kafasını kaldırıp gökyüzüne bir kere bakmadan, kendini, ekmek parası uğruna durmaksızın çalışan insan topluluğunun içinde bulur. Oysa, neler kaçırdığının farkında bile değildir. Çünkü gökyüzü sadece birkaç bulut kümesi ve güneşten ibaret değildir. Gökyüzüne baktığında insan yalnızca gelip giden bulut kümelerini değil, aynı zamanda yaşamı görür.

Hayatı büyük bir tiyatro sahnesi gibi düşünmek yerinde olurdu. “Gong” sesinden sonra oyunun ilk perdesi başlar ve oyuncular yani biz sahneye çıkarız. Hayatımızın ilk dönemi başlamıştır artık ve verilecek olan araya kadar hiç durmaksızın devam edecektir. Bebekliğimiz, bizim bile fark edemeyeceğimiz bir hızla birden ayrılır ve bunu ancak kavrayacak yaşa geldiğimizde anlarız. Bu büyük oyunun, ikinci perdesinde boy gösteren, gerçek hayatın kendisidir. Okul dönemi, ilk kalemler, ilk defter, ilk okuma sevinci ve daha nice ilkler... gelip geçer. Ancak, orta okulun bitiminde bu ilklerin yerini birey olmanın getirdiği sorumluluklar ve toplumda bir yer edinebilme kaygısı alır. Ama, her şeyde olduğu gibi bunun da tatlı heyecanları ve şimdi sıkıcı gibi görünse bile, sonunda bizi bekleyen bir gelecek vardır. Belki de bu zorluklar karşısında ayakta kalabilmemiz için gereken birazcık umuttur. Her yaşın ayrı bir güzelliği olduğu gibi, her döneminde çalkantıları mutlaka olacaktır. Sonuçta asıl gereken, bu oyunu hatasız tamamlamak değil, iyi oynamaktır. Önemli olan zoru başarmaktır. İleride, geriye dönüp bakıldığında, eğer kat edilen uzuca bir yol varsa, bu en değerli hazinedir.

Son olarak, bence gerçek hazine, “**Gençliğe yakışan şeyleri geçmişe gülümseyerek teslim edebilmektir.**”

Çiğdem TUFAN 9-A

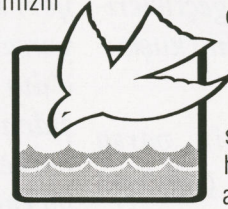
Gece... Karanlık, yıldızlı sessiz bir gece... Karanlıkta yıldızlar daha belirgindir, bilirsin. Işıkları daha bir umut verir içimize. Daha sıcak, daha dost, daha uzak görünürler. Ulaşılmaz olmaları daha güzel olduklarını doğrular mı acaba? Bilmiyorum... Tek bildiğim, seni böyle yıldızlı gecelerden birinde kaybettiğim. O zamanlar çok önemsemem zeyim yıldızları. Düşmelerinden korkmaya başlamamıştım o zamanlar. Başımı gökyüzüne kaldırdım bir gün. Yıldızlar yerlerinde değildiler. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp avuçlarıma damlamaya başladılar. Avuçlarıma baktım, yıldızlar gördüm. Avuçlarımdan karanlığına düşmüşlerdi. Gözlerimi aldı ışıkları birden. Seni hatırlattılar bana. Senin gözlerimi alan ışıltın, parlak gözlerin aklıma düştü. Niye yıldızları avcumu bırakıp gitmiştin? Bu kadar çok sevdiğin yıldızlarını sadece hayallerimi aydınlatmaları için mi bıraktın bana? Ama biliyorum ki gökyüzüne geri istiyorsundur şimdi onları. Ayın en yüksek köşesine bağdaş kurmuş, o sevimli, alaycı gülümseme benim şaşkınlığımı izliyordundur şimdi. Yıldızlarını bekliyordundur. Gündüzleri o hoşlanmadığın aydınlıkta martıların eğlendiriyordur seni. Beni de gezdirecektin hani martıların kanatlarında? Bir gün gelip alırsın beni de belki... Ayın gümüşü ışığından bir parça gön-

Yitirilmiş Birine...

derir misin bana? Avcumda yıldızların, gümüşü ışığının aydınlatdığı sokaklarda, en sessiz saatlerde dolaşmak istiyorum. Sen de izlersin beni gökyüzünden. Bir gün ben de gelirim yanına. Birlikte bağdaş kurarız ayın en yüksek köşesine. Yıldızlarını da veririm sana o zaman, merak etme. Gümüşü ışığını da geri getiririm. Kimsenin duymadığı çığlıklarımızı yineleriz, bu sefer kimsenin gerçekten duymayacağından emin... Güneşi ellerimizle şekillendiririz. Yeryüzüne ineriz zaman zaman mehtaplı gecelerde, gümüş ışıklı sokaklarda elele dolaşırız, kimsenin bizi göremeyeceğinden emin... Denizin derinliklerine dalarız gökyüzünün maviliklerinden... Denizatları, yunuslar eşlik ederler aşkımıza. Yıldızlarını da götürürüz yanımızda, avuçlarımızın karanlığını aydınlatırlar. Umutlarımızı, hayallerimizi ateşlerler...

Mutlu musun orada? Bu kadar uzakta, bu kadar yüksekte olmayı hep isterdin ama ya ben? Var mıydı beni bu çamurlu yollarda elimde bir avuç yıldızla bırakıp gitmek? Gökyüzü bile ağlıyor umutsuzluğuma, seni benden aldığına... İncinmiş ipek gökyüzü en gerçek

renkleriyle çıkıyor karşıma. Martılar her sabah senden haber fısıldıyorlar kulağıma. Onlara da bahsetmişim aşkımdan... Sevgi sözcüklerini de gönderir misin bana onlarla? Kulağıma fısıldasınlar her sabah çirkin çığlıklarıyla... Açılıyormuşsun bazen de öyle mi? Hatırlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Ağlarken bir resmin kalmamış hiç gözlerimin önünde. Kim bilir ne renkler çarpışıyordur o kan çanağı gözlerimde şimdi ! Bana bıraktığın yıldızlarından sana da verebilseydim keşke. Kendi yıldızlarını kaybetmemiş olsaydım, onları gönderirdim sana. Benim de parlak yıldızlarım vardı sen elimi bırakmadan önce, bilirsin. Karanlık gecelerde paylaşırdık yıldızlarımızı... Sonra sen de gittin... Yıldızlarını aldın ve avuçlarıma kendi yıldızlarını bıraktın, umudum olsunlar diye. Artık avuçlarımı hiç açmıyorum biliyor musun? Göçmelerinden korkuyorum. Kan çanağı gözlerini hiç bulamamaktan korkuyorum, sesini bir daha duyamamaktan... Gülüşünü gönder ara sıra rüzgarlarla. Dudaklarını getirsin bir sabah martılar. Ellerini hissetmek istiyorum bir akşam üstü ılık meltemle. Geri gel bir gün güzel çocuk. Kalma oralarda çok fazla. Unutma beni...

Yelin BİLGİN 9 /A

Bir Yıllık Yazısı

Kötü fırçalı, altı renkli sulu boyam, çantamın diplerinde bir yerlerde. Beyazı siyahlanmış, yeşilli mavili, sarısı kırmızıya bulanmış, ortaları çökmüş, erimiş, dibinden kutunun plastiği gözükken, altı tane yuvarlak.

Hiç sevmedim sarısını, hani bizim yorulup da eğlenemediğimiz derslerdeki rengimiz gibiydi, solgun yıpranmış. Yeşili çok iyi köpürürdü, biz de arada bir heyecanlanıp psikopatlar gibi karate yapardık ya, bizim çoşkumuz işlemiş ona. Azıcık kırmızı kırıntısı kalmış yuvarlakta, sürekli kocaman kalpler boyayıp çizgilerin dışına taşmaktan. Beyaz eridikçe kirlenmiş, sanki o da bizim gibi büyüdükçe aslında her zaman gülemeyeceğimizi anlamış. Siyahı hâlâ parlıyor nedense, sen de siyahlar giyip koridorun öbür ucundan bana seslenirdin ya, işte içimden inanılmaz bir saygı duyardım sana, ıslı ıslı parlardın gözümde. Mavi son demlerini yaşıyor, artık yıpranmış bahçede koşuşturmaktan, aslında biraz ciddi olmamız gerektiğini yeni anlamış, geç kaldığı için üzülemiyor ama. Fırçamda iki üç kıl, yuvarlakların üzerine örtülen o ince tül kağıdı çoktan kaybettim zaten. Altı renk sulu boyam, çantamın diplerinde bir yerlerde, hayatımda tanıdığım en iyi insanla anılarım gibi, belki 8 yıl boyunca durmaksızın gülüp eğlendik ama, boyam bitince ayrılık için gözyaşı döküyorum işte...

Sarven BİNGÜL 11 B

Çağ Dışı Kalıp da, Bir Türlü Çağdaştıramadıklarımızdan mısınız ?

Konuya girebilmek için, önce Çağ'ın ne olduğunu anlamaya çalışmalıyım diye düşünüyorum. "Çağ" nedir gerçekten de ?

Tarihçilere bakılacak olursa, İlk Çağ, Yeni Çağ ya da Yakın Çağ'ın her biri, birer çağ.

Pedagoglar ve çocuk eğitimcileri, çocukların, bebeklikten yetişkinliğe kadar olan gelişim süreçleri içinde, "bebeklik çağı", "çocukluk çağı", "buluş çağı" gibi birçok farklı dönemlerden geçtiklerini anlatacaklardır hiç kuşkusuz...

Bilim adamları için, varsa yoksa "bilgisayar çağı" ya da "uzay çağı".

Babam için çağ, kuşak farkıdır. Kendi çocukluğundan söz ederken, "bizim çağ" der. Şimdiki zaman için de, "gençlerin çağı" der, biraz da kıskançlık dolu, ama annemin duyamayacağı kadar alçak bir ses tonuyla...

Annemin çağı algılaması daha farklı. Ona göre, eskiden "nezaket çağı" idi.. Şimdi ise, "köşe dönme çağı"...

Kardeşim, annemin çağ dışı kaldığını söylüyor. Hele anneannem, dinazor çağına ait-

miş. Oysa anneme bakıyorum, oldukça modern bir kadındır... Elinden geldiğince çağdaş olmaya, günün kavramlarını ve değerlerini yakalamaya çalışıyor.

Anlaşılan, çağ dışı kalmak ya da çağı yakalamış olmak, herkesin anlayışına göre değişiyor.

Buradan, şu sonucu çıkarıyorum : Bana öğretilen gerçekler, yaşamın sadece bir kısmı aslında. Ben ne görüyorum, duyuyorum ve ne hissediyorsam, yaşadığım gerçek de o'dur. Gerçek denilen şey, kişiden kişiye değişir. Tıpkı, herkesin çağı yakalamak ya da çağ dışı kalmayı çok farklı yorumladığı gibi...

Gerçek sandığım her şey, aslında benim kafamın içinde. Yaşadığım her anı, nasıl düşünürsem öyle algılarım. Değişen gerçeklere göre de zaman bizim için bazen yavaş, bazen daha hızlı akar. Kavramlar ve yorumlar bazen doğru, bazen yanlış olur.

Ailemin gerçekleri, benimkilerle örtüşmediğinde, onları çağ dışı buluyorum. Eh, itiraf etmeliyim ki, bunun nedeni, onlar değil, kendimi çok

çağdaş bulmam. Ama bazen, bir arkadaşımın davranışını çok çocukça bulup, eleştirdiğimde, o arkadaşım tarafından, bizzat ben, çağ dışı kalmakla suçlanıyorum.

Anlaşılan, hepimiz bazen çağın içinde, bazen de dışındayız. Bu, tamamen kişinin yorumuna bağlı.

Ama, çağın gerektirdiği eğitim düzeyinin çok altında kalmak, güncel bilim ve tekniği anlamaktan uzak, gelenek ve göreneklerine bağlı olduğunu iddia ederek, "kan davası" ya da "namus davası" yüzünden adam öldürmeyi kendine verilmiş bir hak görebilen insanları, hangi ve nasıl bir yorumla, "çağın içinde" olarak kabul edebiliriz, bunu da kafamdaki hiçbir gerçeğe sığdıramıyorum doğrusu.

Sanırım çağdaşlaşmak, çağın getirdiği yeni kavramlara ve yeni yöntemlere kolayca uyum sağlayabilmek anlamına geliyor. Ve çağdaş olma kavramının içinde, çağın yeni yükselen değerleri olan **maddecilik, çıkarıcılık, köşe dönücülük** asla yer alamaz. Olsa olsa, gelişen bilimin ve teknolojinin yenilikleri ve bunlara uyum sağlama vardır. Neden mi ? Çünkü bu benim gerçeğim...

“Bütün insanlar hür, haysiyet ve haklar bakımından eşit doğarlar. Akıl ve vicdana sahiptirler ve birbirlerine karşı kardeşlik zihniyeti ile hareket etmelidirler...” diyerek başlar İNSAN HAKLARI EVRENSEL BEYANNAMESİNİN birinci maddesi.

Tamamı otuz maddeden oluşan bu haklar hep özgürlükten yanadır. Buna rağmen kişi, temel hak insanlara karşı da ödev ve sorumluluklarını bilip, ona göre davranmalıdır. Kişi, hak ve hürriyetlere sahip olarak doğarsa da, toplu yaşamının gerektirdiği bir takım görev ve sorumlulukları yerine getirmelidir.

Halkın kendini yönetmesi anlamına gelen demokrasi, kişilere yönelik hak ve özgürlüklere eşit bir mesafeden bakar ve daha önemlisi, düşünce ve çıkar ayrılıklarında cephe oluşturma yerine uzlaştırıcı bir tutum takınır. Halkın kendini yönetmesi ancak bu tür bir uzlaşma ve hoşgörü ortamında mümkün olabilir.

Demokrasinin bir kültür birikimi olduğunu unutmamalıyız. Demokrasinin iyi bir rejim olduğu açıktır. Bu rejimi içimize sindirmek, çaba ve özveri göstererek özümlemek durumundayız. Şeriat söyleminin çok sık ve açıkça sergilendiği bir ortamda demokrasiye sahip çıkmak ve ondan vazgeç-

meyeceğimizi belirtmeliyiz.

Hedef olarak çağdaş uygar düzeyini, batıyı Türkiye'nin önüne koymuş olan Atatürk'ün demokrasiden başka bir rejimi amaçlamadığı çok açıktır. Bu konudaki tercihi son derece bilinçlidir. Atatürk'ün dava arkadaşlarıyla birlikte Türkiye için seçtiği uygarlık projesinde laik cumhuriyet, demokrasiye giden yolda zorunlu bir temelin atılması anlamını taşır.

Evet, laik cumhuriyet bir altyapı idi. Demokrasi için böyle bir temel zorunluymdu. Türkiye gibi bir islam ülkesinin koşullarında demokrasi ancak laiklikle hayata geçebilirdi. Çünkü hukuk devrimi ile kadın-erkek eşitliği ile laiklik, Türkiye'nin önünde bir özgürleşme süreci açıyordu. Bu sürecin işleyişi, Türkiye'yi demokrasi durağına götürecekti.

Demokrasi, laiklik, sosyallik ve hukuksallık; bu dört ilke, akıl toplumunun, akıl yönetiminin adıdır, bilimsel düşünmenin adıdır. Özgür, kendini güvenen, bağımsız düşünen ve üreten bireylerin oluşturduğu toplumun adıdır.

Bizlere verilen hakları, demokrasi ve laikliği geçmişin bilincinde, ama yüzümüz geleceğe dönük düşünmeli, değerlendirmeli ve içeriği ile anlamını unutmamalıyız.

OZAN MUSLU 11-A

Okulumuz öğrencilerinin bilgisayar ve Internet kullanımı

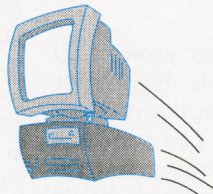
İlk dönemde özel bir Internet firması tarafından Internet kolu aracılığıyla öğrencilerimize uygulanan anket sonuçlarını aldık. Sonuçları bilmek isteyeceğinizi sanıyorum.

Bilgisayar kullanıyor musunuz ?

Evet 81
Hayır 19

Bilgisayarınız var mı ?

Evet 81
Hayır 19

Benim kişisel yorumum bu iki cevapta bir uyumsuzluk olduğu. En azından bazı öğrencilerimin bilgisayar kullandığını fakat evlerinde bir bilgisayar olmadığını biliyorum.

Bilgisayarınızın işletim sistemi nedir ?

Windows % 98
Mac Os % 2

Windows'un yoğun biçimde kullanıldığını görmek Bilgisayar dersinde Windows anlatmamızın ne denli isabetli bir karar olduğunu göstermesi bakımından sevindirici.

Ailenizin diğer bireylerinin bilgisayarı var mı ?

Evet 58
Hayır 42

Internet bağlantınız var mı ?

Evet 46
Hayır 54

Bu soruya verilen cevap da okulumuzun Internet'e bir kiralık hat üzerinden direkt bağlanması kararımızı pekiştirdi.

Nice sörf'lü ve chat'li günler dileklerle.

Ender Üstünel
ender.ustunel@sj.k12.tr

Bir 19 Mart sabahı mutluluk, sevinç ve umut dolu bir cümle yankılandı Zeynep Kamil Hastanesi'nin tenha koridorlarında: **"Gözünüz aydın Mehmet Bey nurtopu gibi iki oğlunuz oldu..."** dedi biraz heyecanlı bir hemşire.

İşte tüm hikaye, bu 19 Mart sabahı hem fizikçe hem de kafaca farklı iki insanın dünyaya gelişiyle başladı. Kim bilir belki de bu ikizlerin tek ortak yönü fabrikatör Mehmet Bey'in oğulları olmaları ve aynı sonu paylaşmalarıydı.

Yıllar birbirini izledikçe, bu iki küçük çocuk olgunlaşıyor ve ailelerinin ümit kaynağı haline geliyorlardı. Fabrikatör Mehmet Bey ve eşi bir yandan çocuklarına eşit olanaklar ve eşit şanslar sunmaya gayret ediyorlar; diğer yandan ise onları şımartmamaya ve güçlü birer karakter edinmeleri için baskı altında tutmamaya özen gösteriyorlardı. Hatta çocuklarına aldıkları hediyeleri bile buna göre seçiyorlardı. Onuncu yaş gününde her iki çocuğa da birer oyuncak araba, on birincide yeni birer ayakkabı, on beşincide ise küçük birer pilli kol saati... Oysa değişen zamanla birlikte her iki kardeşin ilgi alanları da hızla değişmeye başlamıştı. On yedinci doğum günlerinde çocuklar artık aynı hediye istemediklerini, herbiri kendi hediyesini almasının daha doğru olacağını söyledi. Aile önce tepkiyle karşıladi. Fakat; biraz düşününce pek de mantıksız değildi istekleri. Eh, hayatlarının sonuna kadar eşit yaşayamazlardı ya! İşte iki kardeş arasındaki gittikçe açılan uçurum ilk kez böyle kendini gösterdi. İkizlerden küçük olanı doğum günü için bir ansiklopedi seti isterken, büyük gösterişli bir bisiklet istedi. İstekleri tabii ki yerine getirildi. Küçük, her biri adeta bir hazine olan ciltli kitaplardan öğrendikleriyle okulda hocalarının, büyük ise yeni bisikletiyle

Corvette, Müdür Masası ve İki Kardeş

Öykü

mahalledeki arkadaşlarının gözbebeği oldu bir anda.

Aradan birkaç yıl geçti, çocuklar artık hayatları için de kendi seçimlerini yapmaya başladılar... Ama insanlar yıllar geçse de bazı huylardan vaz geçmez derler ya... Lise bitince zengin fabrikatör ve eşi, çocuklarına istedikleri bir diploma hediyesini vermeye karar verdiler. Zamanla düşünce yapısı çok gelişen ve adeta genç bir bilgin haline gelen küçük ikiz, eğitimini Amerika'da devam ettirmek istedi. Bunun yanında çekici fiziğiyle genç kızların gözdesi olan büyük ise ayaklarını yerden kesecek son model bir Corvette otomobil istedi. Birkaç gün sonra Mehmet Bey elinde bir uçak bileti ve bir de araba anahtarıyla eve geldi. İşte belki de iki kardeşin yolları tam o anda ayrıldı. Biri odasına koşarak hayacanla valizini hazırlamaya başladı, diğeri ise arkadaşlarını toplayarak yeni arabasıyla bir tur atmaya çıktı...

Yıllar sonra ikizler yeniden buluştular. Ne kadar da değişmişlerdi... Pek fazla paylaşacak ortak şeyleri de kalmamıştı. Zamanla değişen, iyice silikleşen benzerlikler gibi onlar da uçup gitmişlerdi. Küçük kardeş işinde çok başarılı, oldukça iyi para kazanan ünlü bir Amerikalı müdür olmuştu. Büyük ise tanın-

mış, saygın bir ailenin tek kızıyla evlenmiş ve iki çocuk sahibi olmuştu, ama eskiden kalma alışkanlıklarından dolayı evlilik pek de iyi gitmiyordu. Nasıl oluyordu da birkaç dakika ara ile doğmuş iki insan bu kadar farklı iki yetişkin olabiliyorlardı?

Kardeşler değişen yeni hayatlarını anlatmak ve yeniden eski günleri anmak için eskiden aileleriyle sık sık gittikleri bir restorana gittiler. Biri kola, diğeri ise bir kadeh şarap ısmarladı. Yemekler yendi, kadehler boşaldı... Yeni hayatlar anlatıldı. Adeta tüm değişmelere meydan okuyan, neden yeniden olmasın diyen sıkı bir dostluğun temeli atıldı. Sonunda yenen yemekler gibi gece de tükendi. İki kardeş hesabı ödediler, vestiyere bıraktıkları montu ve pardesüyü giyerek restorandan ayrıldılar. Kapının önünde yine eski yıllarda olduğu gibi son model bir Corvette duruyordu. Her ikisi de geçmişten onca çağrışım yapan arabaya binerek yola koyuldular. Küçük kardeş önce oteline oradan ise havaalanına ve çocuklarının yanına gidecekti... Yolda yine hoş bir sohbet gelişti ve bu buluşmaların daha sık yapılması gerektiği her iki kardeş tarafından suratlardaki gülümsemeler ve kalplerde taşınan sıcak duygularla adeta onaylandı. Tam o sırada korkunç bir gürültü patladı ve bir anda ortalık garip bir toz bulutuyla kaplandı. Her iki kardeşin gözlerinden farklı yaşamlarının farklı kareleri geçti.. Geride belki de bunca yıl sonunda tek ortak varlıkları olan anne ve babalarının gözyaşları, Amerika'da bırakılmış bir müdür masası ve son model bir Corvette kaldı. İşte sonu hüznü bile olsa, bu kadar farklı iki kardeş geçmişe, o birlikte yaşadıkları günlere dönebilmek için iyi bir şans elde etmişlerdi ve belki de o ilk doğum anında birlikte çizilmiş olan ortak geleceklarine geri dönmüşlerdi.

Yasemin KOLOĞLU 11-A

Taklitçiliğin İki Yüzü

Daha okumayı bilmiyordum. Henüz altı yaşlarındaydım sanırım. Dedem gazetede bir haber okumuştı bana. Balta girmemiş ormanların birinde, bir çocuk bulunmuş. Ormandan da bebekken kaybolan bu çocuğu, maymunların büyüttüğü anlaşılmıştı.

Maymunlar gibi ses çıkaran, daldan dala atlayan ve dört ayak üzerinde yürüyen bu yaratığın bir maymun yavrusu değil de, sekiz yaşlarında bir çocuk olduğunu anlayan yetkililer, onu alıp kente getirmişler. Daha sonra, çocuğun ailesi bulunduğu anda, aile çocuğu kabullenmek istememiş. Çünkü çocuk konuşamıyor, yürüyemiyor ve bir vahşi hayvan gibi davranıyormuş.

Eh, pek haksız da sayılmazlar. Böyle bir yaratığı kim evinde beslemek ister ki ?!

Ben bu öyküden yeterince etkilenmişim aslında, ama dedem bana haberi okumakla yetinmeyip, bir de kendi yorumunu aktardı. Efendim, insan yavrusu, göre göre, duya duya öğrenir miş. Ben çabuk konuşmuşum, çünkü annem, ben doğar doğmaz benimle konuşmaya başlamışmış. Aksi halde böyle güzel konuşmayı öğrenemezmişim. Yemeğimi daha o yaşta çatal-bıçakla yiyebiliyormuşum. Çünkü ailemden böyle görmüşmüşüm. Yürüyebiliyormuşum, çünkü çevremdeki insanların yürüdüğünü görüyormuşum.

Mişmiş de mişmiş! Çok sinirlenmişim. Yani bana ait hiçbir şey yok muydu bu dünyada? Benim kendi kendime öğrendiğim bir şey? ... Oysa ben, her şeyi kendim başarıyorum sanıyordum. Ayakta durmayı ben öğrenmişim. Yürümeyi, koymayı, tırmanmayı... Gülmeyi, konuşmayı, oynamayı...

Dedem karşıma geçmiş benim bir başkası olduğumu söylüyordu sanki. Her şeyi büyüklerimden gördüğümü, bu yüzden büyüklerime teşekkür borçlu olduğumu...

Altı yaşındaydım, ama yine de "kendim" olmak

istediğim bir yaştıydım. Kendimi aşağılanmış gibi hissetmişim.

Dedemin o zamanlar, minnet duygularından kendisine hayli büyük bir pay ayırmamı sağlamak için gazete haberini abartılı bir kılıf içinde kullandığından hiç kuşum yok. Dedem çoktan öldü. Bunu ona hiç söyleyemedim, ama aslında dedemin haklı olduğunu artık itiraf etmem gerek...

Bir bebek, her şeyi, büyüklerini taklit ederek öğrenmez mi gerçekten? Yürüyüşümüz babamıza, sesimizdeki vurgu annemize benzeyebilir. Teyzemin ya da amcamızın mesleğini seçebilir, öğretmenimizin bize söylediklerini, sanki kendimizin sözleriymiş gibi başkalarına aktarabiliriz. Taklitçiliğimizin sınırlarını giderek genişletir, saçlarımızı bir filmde gördüğümüz artist gibi tarar, arkadaşımızın ayakkabısının aynısını alır, bir şarkıcıyla hemen hemen aynı tip giysilere bürünürüz.

Çevremizde gördüğümüz davranış biçimlerinin yanısıra, başkalarının düşüncelerini de taklit etmeye başlarsak, işte orada durmalıyız artık. Yoksa durmakta geç mi kaldık dersiniz?

Taklitçilik, öğrenmenin bir yoludur. Bir insan yavrusu, taklit ederek öğrenir. Ya sonra? Ya ömür boyu yaptığı her şey bir taklitten ibaretse? Ya kendine bir fikir üretmez, kendi düşüncelerini ve yaratıcılığını hiç keşfedemezse?

İnsanın yepyeni bir fikir üretmek için, başkalarının fikirlerine gereksinimi vardır. Başkalarına ait ne kadar farklı fikirler öğrenirse, bunları zaman içinde kendi deneyimlerinin potasında eritip, kendi düşüncelerini de katarak, yeni fikirler üretebilir. Ancak, bunu yapabilmekten yolu taklitçilikten değil, kendini keşfetmekten geçer.

Belki taklitçilikle başlıyoruz öğrenmeye. Ama **kendi kişiliğimizi, taklitçiliğin sınırları içinde hapsedemeyi öğrenmeliyiz.** Aksi halde, kendimiz olmak yerine, birkaç insanın kopyası olmaktan kurtulamayız.

Orjinal olmak varken, kim bir kopya olarak yaşamak ister ki?

Evren AKAL 11 -B

Bilgi Çağı ve Elektronik Ticaret

Genel olarak ilk sezi halinde zihince kavranmış temel düşünceler topluluğuna bilgi toplumu adı veriliyor. Bugün bilgiyle de olmuyor bilgisizlikle de; ama en çok bilgi sahibi kişinin dediği oluyor. Bilgi sahibi her zaman bir adım önde başlıyor. Peki ama ne oldu da, çağın en önemli kavramı haline geldi bilgi. Ne oldu da, bilgilenmeye, bu kadar düşkün olduk.

Annem küçüklüklerinde dedem ve anneannemlerle beraber radyo oyunu saatinde radyo başına toplanarak bir araya gelmelerini gururla anlatır. Eski anıların anlatıldığı, gelenek göreneklerin çocuklara hatırlatıldığı ve en önemlisini aile bireylerinin biraraya geldiği en güzel saatler. Bugünse teknolojinin gelişimiyle her bireye bir radyo, bir televizyon, bir telefon ve buna bağlı olarak bir bilgisayar düşüyor. Artık annemin hatıralarında anlattığı gibi sıcak aile sohbetleri yerini seviyesiz radyo ve televizyon programlarıyla, bezmiş aile bireylerini birbirinden uzaklaştıran, eğlence gibi gözükken ama aslında derinlerde hiçbir şey vermeyen manasız vakit geçirmelere bırakmış durumda. Telefonlarımız sürekli meşgul, iletişim kurmaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyor, her geçen gün daha da birbirimizden uzaklaşıyoruz. 21. yy'a girmemize az bir zaman kala kalabalıklar arasındaki yalnızlığımızı gidermenin yollarına bir yenisini daha elektronik iletişim de diye-

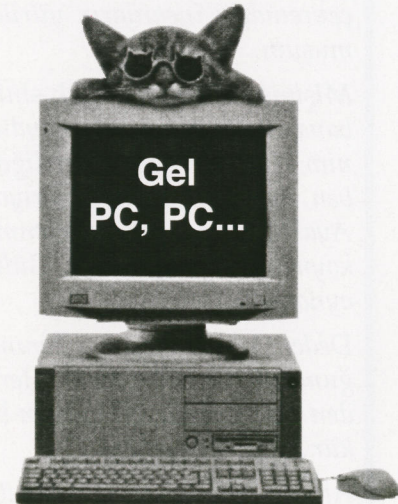
bileceğimiz internet eklendi. İletişim kavramına yepyeni bir boyut kazandıran internet sadece tanıdıklarımıza değil, tanımadıklarımıza, duyduklarımıza ama hiç bilmediklerimize de ulaşabilmenin büyüklü havasını sunuyor. Kimliğinizi gizleyerek, ortak noktalarınız olduğunu düşündüğümüz kimselerle saatlerce sohbet edebiliyor, tartışıyor, hatta küsebiliyoruz. Ama en önemlisi bilgiyi hemen elimizin altında tuttuğumuzu biliyoruz. Bugün internet sayesinde, en ulaşılmaz gibi görünen bilgilere ulaşıyor, İstanbul'dan Çin'in en büyük kütüphanesine girip, Dalai Lama hakkında hiç bilmediklerimizi öğrenebiliyoruz. Londra'ya hiç gitmeden efsanevi grup Beatles'in kendi el yazılarıyla yazdıkları arşivlerini British Museum sayfalarından takip edebiliyoruz.

Şikayetlerimizi, övgülerimizi bir bilgisayar ekranına sığdırıp yerimizden kalkmadan kilometrelerce ötelere gönderebiliyor, Bill Clinton'a Körfez Savaşı ile ilgili düşüncelerimizi iletebiliyoruz. İşte bu kadar hızlı yaşıyor ve her şeyi bu denli hızla tüketebilme şansına sahip olmak, elimizdekileri özümsemeden yenilerine göz atma hırsını da beraberinde getiriyor. İşte böyle bir ortamda bilgi kıymetlendikçe kıymetleniyor. Bunun farkına varanlara da bu için kaymağını yemek düşüyor. Öyle ki, internette sayfası bulunan şirketler ünlerine ün katıyor, sayfa koyma-

zahmetine girmeyip, geleceği göremeyenler ise, internette sörf yapan kullanıcılar tarafından bu firma bu kadar da büyük değilmiş yakıştırmalarına maruz kalıyor. Oysa ki ürün ve servislerini kilometrelerce ötelere taşımanın ne büyük kazançlar getirebileceğini görenler bu elektronik ticareti daha da kârlı hale getirmenin yollarını bulmakla meşguller. Nakit paranın yerini kredi kartlarına bıraktığı şu günlerde, ihtiyacınız olan her şeye, bütçeniz müsait olduğu sürece, ulaşabilmek ve elde etmek mümkün.

Tek elde edemediğimiz ve edemeyeceğimiz ise, radyo oyunlarının biraraya getirdiği sıcak aile ortamları. Yazık ki, bugünün gençleri bizlere, o günleri sadece canlandırmak, adeta günün moda deyimini kullanacak olursak, sanal ortamlarda hayal etmek kalıyor.

Tuğba GEZGİN - 9/B

ÖZDEMİR İNCE İLE BİR SOHBET

ŞAIRİN ÖZGEÇMİŞİ

Günümüz şairlerinden Özdemir İnce 1936 yılında Mersin’de doğdu. Yüksek öğrenimini Gazi Eğitim Enstitüsü’nde tamamladı. Daha sonra Fransız Hükümetinin burslusu olarak Paris’te fonetik okudu. 1969 yılında TRT’de çalışmaya başladı. 1982 yılında emekli olduktan sonra çeşitli yayınevlerinde editörlük yapmaya başladı. **Mallarme Akademisi Üyelğine (Paris 1983), Uluslararası Şiir Araştırma Merkezi Muhabirliğine (1987) Liege Uluslararası Şiir Büyük Ödülü Seçici kurul üyelğine (1983,1992) seçildi.** 1990 yılında Fransız Hükümeti tarafından sanat ve edebiyat alanında verilen **Officier Nişanı** ile ödüllendirildi. Şair, **Kiraz Zamanı** adlı kitabıyla **1968 May Edebiyat ödülünü**, Yannis Pilsas’dan çevirdiği **Taşlar, Yinelemeler, Parmaklıklar ile 1979 Türk Dil Kurumu çeviri ödülünü kazandı.** On sekiz şiir kitabı, sekiz eleştirisel deneme kitabı yayınlandı.

Şiirleri yirmiye yakın dile çevrildi ve Fransa, Bulgaristan ve Yunanistan’da kitap olarak yayınlandı.

E. Yalçın: TRT yıllarınızdan biraz söz edebilir misiniz ? Uygun çalışma ortamı bulabildiniz mi? Verimli ve faydalı olabildiniz mi?

Ö. İnce : 1969 yılında TRT’ye geçtim. TRT’ye geçmemin sebebi daha önce yapmış olduğum mesleğin gerekli hizmetlerini engelleyen bir takım hükümet politikalarının ortaya çıkmasıdır. O sırada TRT yönetim kurulundan teklif geldi; o teklifte TRT’de Planlama Dairesi kuruluyordu ve bana da orada başkan yardımcılığı görevi verilecekti fakat bu kuruluş olmadı; yahut da olmasını beklerken ben dış haberler müdürlüğünde çevirmen olarak çalışmaya başladım. Bu bir süre devam etti.

Televizyondaki ilk görevim metin yazarlığıdır. Metin yazarlığını sürdürürken bir yandan da daha sonra kurulacak olan redaksiyon şube müdürlüğü görevini yürütmeye başladım. Redaksiyon Şube Müdürlüğü’nün görevi; yayınlanacak metinlerin Türkçe açısından kusursuzluğunu incelemek, kusursuz olmasını sağlayacak müdahalelerde bulunmaktır. Daha sonra 1970 yılı içerisinde, 71’de olabilir, TRT kuruluş ve görev yönetmeliğinin hazırlanmasında ve yazımında sorumluluk aldım. O yıl-

larda çıkan ilk kuruluş ve görev yönetmeliğinin yüzde seksen bölümü benim kalemimden çıkmıştır. Daha sonra Türkiye Televizyonları Program ve Planlama Müdürlüğüne atandım. Genel müdürün değişmesiyle görevden alındım. Beni genel müdür müşavirliğine tayin ettiler. 1980’de genel müdürle anlaşmazlıktan sonra tekrar kızağa alındım ve 1982’ye kadar bu görevde kaldım. 1982 yılında, görevdeyken 12 Eylül Yönetimi’nin getirdiği yasa dayandırılarak ; yasa şu : “Ya sen emekli ol, ya biz ederiz” emekli oldum.

Bugünkü televizyon, özel televizyonlar dahil olmak üzere düzey düşüklüğü, ham durumu bizlerin 1970 –80 arasındaki yıllarda kurmaya çalıştığımız eğitici, öğretici, geliştirici televizyonculuğun özergliğini yitirmesi sonucu olmuştur.

E. Yalçın : Globalleşmeye bakış açınız nedir? İnterneti tehlikeli buluyor musunuz?

Ö. İnce : Şimdi Türkiye’de bazı şeyler vardır, üzerinde fazla düşünülmeden, moda deyimine girebilecek bir tarzda biraz da bilinçsizce yallah denilip peşinden gidilir. Elbette dünyada globalleşme var. Globalleşmenin yanısıra başka şeyler de var. Bilgisayarların yürüyüp gitmesi var. İnternete bağlanma var. Arşivciliğin bilgisayara nakli var. Hatta kitap ortadan kalkacakmış, CD’ye girecekmiş. Bunlar budalaca, üzerinde fazla düşünülmeden aceleye gelmiş şeylerdir. İlk önce globalleşmeden başlayalım. Globalleşme dünyada kimin işine yarıyor. Her şey dünyada herkesin işine yaramaz. Bu kişi de olabilir, toplumsal sınıf da olabilir, uluslar da olabilir ulus toplulukları da olabilir. Başka kıtalar arasında bile bir çelişki doğar.

Globalizm, küreselleşme elbette Amerika’nın işine yarıyor, uluslararası sermayenin işine yarıyor. Konya’nın işine yarıyor mu ? Kongo’nun Küba’nın, Irak’ın, İran’ın, Türkiye’nin işine yarıyor mu? Öyle karar vermek lazım, Amerika globalleşme diyor, biz de aman ne güzel deyip peşinden gidiyoruz. Globalleşmenin sonuçları nedir? Bir ekonomik sonuç olarak, iki politik olarak, üç psikolojik olarak bunların üstünde fazla kafa yormadan biz de globalleşiriz diye ortaya çıktığın zaman, adama dur bakalım derler, nereye gidiyorsun. Asıl globalleşmek isteyenler sen globalleşemezsin de diyebilirler. Ve bunu nasıl söylerler, açıkça politik olarak söylerler, açıkça ekonomik baskılarla bunu ifade ederler. Yani Türkiye’yi küreselleşen dünya düzeni içerisinde karar verici mekanizmaların başında bulunanların arasında mı düşünüyorlar, yok-

sa globalleşen dünya da istepne olarak mı düşünüyorlar yahut da arabanın orta tekeri olarak mı düşünüyorlar; bütün bunları iyi hesaplamak lazım ve ben de Türkiye’de globalleşmenin politikacılar tarafından iyi değerlendirildiği kanısında değilim. Küreselleşmeye karşı çıkan ciddi politikacılar var. Ciddi bilim adamları da var. Öte yanda bilgisayar meselesi de öyle. 1960’lı yıllarda teyp ses alım cihazı tel şeklindeydi, elektrik teli gibi. Ondan sonra yuvarlak makaralı banda döndü ardından kaset oldu. Ardından senin getirdiğin gibi bir şey oldu. Yakında çip olacak. Yani teknoloji sürekli değişen bir şey.

Özellikle şu günlerden itibaren yazarların, düşünürlerin, arşivcilerin, müzecilerin kafalarını toparlayarak yaptığımız şeyler yarına nasıl kalacak kaygılarına kapılmaları gerekir. Çünkü bunlar piyasadan kalktığı takdirde bütün ulusal ve bireysel kültür ortadan kalkma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ciddi insanlar olmak lazım ki Türkiye’de bu her gün azalmaktadır. Bu da acı verici birşeydir.

E.Yalçın : Peki bu gidişin sonu sermayenin tekelleşmesine doğru mu?

Ö. İnce : Büyük bir ihtimalle benim görüşüm o. Globalleşme bir tek dünya imparatorluğu olabilir. Gerçekte demokrasinin bugünden daha iyi olacağı kanısında değilim. Öte yandan görsel ve işitsel alanda merkezden yönlendirilmeleri söz konusu, bu da bir çeşit otoriter – faşizan otoriter- rejimlerin gelişmesini doğurabilir. Yani dünya üç bininci yıla girenken büyük bir tehlikenin içinde, bunu düşünmek lazım. Zaten ben editör kimliğimle çok önemli bir kitap yayınladım. Bu ay yayınlandı. Joel De Hannel’in long semiotic (ortak yaşar insan) adlı bir kitabı. Bu kitap insanlara bu tehlikeleri haber veriyor ve gerekli tedbirleri alın diyor. Bilimle birlikte yaşanabilir. Bilimsel gelişmelerle de yaşanabilir. Yeniliklere karşı olmak yeniliğin karşısına çıkmak anlamına gelmez; yeniliğin bilincine varmak, anlamak anlamına gelir ki o zaman yeniliğin bilincinde olan ve anlayan insan yenilikler yapıp; öncü görevini yerine getirecektir. Yaratıcı olmayan insanın ilerde yaşama hakkı da olmayacaktır. Eşitsiz bir yarış içerisinde olan Türk insanının çok daha zeki, çok daha dikkatli ve çok daha çalışkan olması lazım. Bu şeye benzer... Eskiden bilimsel gelişmeler hızı ağır iken kaçırdığın trene yetişmek ihtimali olabilirdi ama şimdi öylesine bir hız içinde değişim ve gelişim var ki ipin ucunu kaçırdığın zaman bir daha yakalamak olanağından yoksun kalırsın.

E.Yalçın : Yani tren kaçtı mı?

Ö. İnce : Kaçmayabilir. Kaçtığını söylemek zor benim için. Yahut da temenni ediyorum kaçmamış olsun. Kaçmaması isteniyorsa bunun sağlanması için ilkokullardan itibaren bütün eğitim sisteminin baştan sona çağdaştırılması gerekir. Sadece ders konuları bakış açısı itibariyle değil; öğretim sistemi, ders verme sistemi ve değerlendirme sistemi ile... Mesela hâlâ test sınavı yapılıyor. **Çağdaşlaşmak isteyen bir eğitimin test sınavına derhal son vermesi gerekiyor.** Çünkü cümle kurmalarını zorlayıcı bir neden yok. Sözlüler de eskisi gibi olmuyor, yazılı ve sözlü baştan aşağıya cümle kurarak anlatılmalı.

E. Yalçın : Deddiğiniz üniversite sınavı içinde geçerli mi ?

Ö. İnce : Üniversite sınavı test olabilir ama test olamayacak sınavlar var yıl sonu sınavı belki ama ara sınavlar katıyen test olamaz. Ben eğitimci değilim bir zamanlar eğitimciydim. Ama bir vatandaş olarak, bir yazar olarak Türkiye’yi ilgilendiren her konuya yeteneğim, bilgim oranında kafa yordum için test sınavının yanlış bir sistem olduğunu Türkiye’de ilk haber verenlerden biriyim. Milli Eğitim Bakanı olsam ilk işim test sınavını hemen kaldırmak olurdu. Bunun yerine 1940-50’lerde ne uygulanıyorsa o uygulanmalıdır. Şimdi Fransa’da test sınavı yok, Almanya’da yok. Amerika modelini alıyorsun ama Amerika hangi sistemin üzerinde oturuyor, bu Türkiye’ye uygun mu, test bize uygun mu bunu düşünmek lazım. Ondan sonra edebiyat, Türkçe üzerine ciddi bir eğitim yapılmıyor. Felsefe okutulmuyor, sosyoloji okutulmuyor, doğru dürüst mantık yok. Eğitim baştan aşağı değiştirilmeli. El yazısı bile kalktı. Ortograf diye bir ders yok. **Ulusal bir yazma karakteri yok.** Fransa’da da yok artık Dünyanın her yerinde eğitim giderek yıkılıyor. **Yeni bir ortaçağ başlayacak sanki,** bir iki tane aydın olacak, bir iki tane ruhban sınıftan, bilim adamları, geriye kalan sürü ister okur, ister okumaz. **Yani, kültür, bilgi demokrasisi ortadan kalktığı zaman eşitsizlik başlar. Bu eşitsizlik sosyal ve sınıfsal eşitsizliğe benzemez. Bilgi eşitsizliği sistematik olarak belli bir azınlığın içinde biriktiği zaman o bilgiye sahip olmayan çoğunluk azınlığın kölesi olur.**

E.Yalçın : O zaman devletin Türk halkını kasıtlı olarak bilinçsizleştirme politikası izlediğini öne sürebilir miyiz?

Ö. İnce : 1950’den bu yana Türkiye’nin Milli

Eğitimi kasıtlı olarak sabote edilmiştir. 14 Mayıs 1950 tarihi Türkiye’de demokrasinin başlama tarihi olarak gösterilir ama 14 Mayıs 1950 Türkiye’de Atatürk’e karşı, devrimin başladığı tarihtir. O tarihten itibaren Türkiye’de eğitim kurumları, ilkokullar, liseler yozlaşmıştır, yozlaştırılmıştır. Kendi başına ne diye yozlaşsın. Programı yapanlar, kaldıranlar kimler. Bilinçli ya da bilinçsiz ortaya çıkan trajedi değişmez ki.

E. Yalçın : *Kemalist düşünceden herkes kendine pay çıkarıyor bu onun bir belirsizlik içerisinde olduğunu göstermez mi?*

Ö.İnce : Hayır efendim, Kemalist düşünce gayet açık seektir. Atatürk’ün beyni gayet açık, ağdaş bir beyindir. Gelişmeye açıktır. **Kemalizm** bir kere demokrasiyi hedeflemiş, demokrasiyi kurmuştur. şu günkü demokrasi kemalizmin eseridir. Eğer 1950’den sonra iktidara gelen merkez sağ partiler demokrasiye gerçekten inanmış olsalardı ; 1950’den bu yana demokrasinin Avrupa’da ve dünyada gelişmelerini izler ve onlara, dünya konjonktürüne (ereve), toplumuna uyum sağlarlardı. 1930’larda Avrupa’nın yarısı faşizmle yönetiliyordu. Almanya’da Hitler, İtalya’da Mussolini, İspanya’da Franco, Portekiz’de Salazar. İkinci Dünya Savaşı ncesi Macaristan’da, Polonya’da, Çekoslovakya’da doğru dürüst bir demokrasi yoktu. Yani 1950 ncesinde Türkiye’de demokrasi Avrupa’nın birçok demokrasisinden, tek partili olmasına rağmen çok ileri durumdaydı. En azından ırk ayrımı yoktu, din ayrımı yoktu.

E.Yalçın : *Sanatınız hakkında soru sormayacaktım ama gerçekle sanat arasındaki ilişki nedir?*

Ö.İnce : Gerçek, nesnel bir dünya var. Sanatın

amacı nesnel dünyanın bütün görünümlerini, “tarihsel, psikolojik, coğrafı”, sanat aracılığıyla yeniden var etmektir. Bunu nasıl var edersin, romantik tarzla ifade etmişlerdir ama romantik gene de gerçeği yansıtır. Balzac gerçekçi olmuştur. gerçekçi okulun anlayışları içerisinde o gerçeği ifade etmiştir. Picasso bile gerçekçidir ; sen bakma figürlerin aşırılığına. O, gerçek olarak gördüğü nesneyi bir reproduksiyon yaparak yeniden üretiyor. Yeni bir gerçeklik buluyor. Gerçekliği başka bir platforma taşıyor. bütün mesele gerçekliği reddetmemek.

E.Yalçın : *Gerçekliği reddeden yapıtlar var mı?*

Ö.İnce : Vardır. Olabilir. O zaman diyebiliriz ki bu ne diyor, bu ne anlatıyor kardeşim ? şunu diyecektir; neyi anlattığı değil, nasıl anlattığı önemli. Hayır; neyi anlattığıyla nasıl anlattığı birbirinden ayrılmaz. Yani sanat hii anlatmaz, her seyi anlatır.

E.Yalçın : *Son olarak, editörlüğünü yaptığınız Telas yayınlarına halkın ilgisi ne oldu?*

Ö.İnce : şimdi Türkiye ciddi bir kültür ülkesi değil. Toplam nüfusu 65 milyon. 65 milyon nüfuslu bir ülkeyi kenara bırak, İstanbul 12 milyon nüfuslu bir niversite şehri. Liseye ve niversiteye giden 1 milyonun üstünde genç var. 1 milyon nüfuslu bir ğrenci kitlesinin yaşadığı kentte, kitapların 2000 basılması ve bunun 1000 tanesinin satışının garanti edilmesi trajiktir.

E. Yalçın : *Bu sohbet için zaman ayırdınız... Teşekkür ederim.*

Emre Yalçın 10-C

Acı Kaybımız

1995 mezunu öğrencimiz Savaş Karahan’ın ani kaybından büyük üzüntü duyduk.

Kendisine Allah’tan rahmet, ailesine, Saint Joseph camiasına ve arkadaşlarına başsağlığı dileriz.

Geçmişe Özlem...

Bir sonbahar sabahıydı, büyük bir sar-sıntıyla, daha önce hiç duymadığım bir gürlütle uyandıgımda... Ellerinde testere-lerle bana doğru gelen insanları, devrilen ar-kadaşlarımı görünce, birden anladım ne oldu-ğunu... Ben daha nasıl kurtulacağımı düşü-nürken, olan olmuş, yıllarca beraber olduğum, yaz-kış ona tutunarak dimdik ayakta kaldığım, taze çiçeklerle örtülü toprakta koparılmıştım artık.

Uzun ve sıkıcı bir yolculuktan sonra, kap-karanlık bir odadaydım ve de yalnız değildim. Benimle aynı kaderi paylaşan bir sürü hüzn-lü arkadaşım vardı. Aradan çok geçmemişti ki, bu kez mavi giysili, alınlarından ter damlayan iri yarı adamlar beni yüklenip başka bir odaya götürdüler. Kocaman, soğuk makinelerin, çalı-şan işçilerin olduğu bir odaya. Daha ne oldu-ğunu kavramadan kendimi o siyah, metal ma-kinelerin içinde buldum. Birden gözlerin ka-rardı, kendimden geçmiş olmalıyım ki sonrası-nı hatırlayamıyorum.

Gözümü açtığımda, kendimde büyük bir tuhaflık hissettim. Etrafı taze ve keskin bir mürekkep kokusu kaplamıştı. Biraz sonra, üzerimdeki garip şekil ve yazıları fark ettim. Soğuk, karanlık ve küçük bir odadaydım. Ani-den kapı açıldı, içeriye ışık doldu. Büyükçe, tüylü bir el uzanıp beni ve bana benzediğini fark ettiğim birkaç arkadaşımı aldı. Duydu-ğum ilk ses, o tüylü elin "Buyurun paranızı." Diye seslendiği idi. Demek artık ben "para" olmuşum. Acaba, para neydi? Doğrusu hiç-bir fikrim yoktu. Beni alan, altmış yaşlarında, gri saçlı, ufak tefek, sevimli, yaşlı bir kadındı. Beni, özene bezene cüzdanına yerleştirdi, hem de baş köşeye. Orada başka paralarla tanıştım. Ama onlar, ne benim kadar büyük, ne benim kadar güzel ne de benim kadar yeniydiler. On-

larla konuştuğça, paranın ne demek olduğunu, ne işe yaradığını ve de gücünü öğreniyordum. Para olmak güzel şeydi doğrusu. Her şeyin sa-na bağlı olması, insanların seni elde etmek is-temeleri hatta senin uğruna kavga etmeleri çok ilginç ve cazipti.

Aradan çok geçmeden, o yaşlı sevimli ihti-yar, beni dikkatlice yerimden çıkartıp, ufak bir oğlan çocuğuna uzattı. Siyah saçları, kapkara gözleri ile sevimli bir çocuktü. Gözleri, eskiden dallarıma konan siyah kuşların gözlerini anımsattı bir an. Ufaklığın mutluluğu, ışıl ışıl parıldayan gözlerinden okunuyordu. Hızlıca, yarım yamalak bir teşekkür edip, hemen odası-na koştu. Beni, hafifçe kıvrarak küçük bir de-likten içeri attı. İçerisi karanlık ve küçüktü. Burada daha önce görmediğim, yuvarlak para-lar vardı, soğuk paralar... Her gün, o çok se-vimli bir o kadar da yaramaz bir çocuk bizi ya-tağın üzerine döküp, birer birer sayıyordu. Arada sırada yeni arkadaşlar da katılıyordu aramıza. Her gelen, bize dışarıdan haberler ge-tiriyordu. Günler geçtikçe sıkılmaya başlamış-tım.

O küçük kutudan çıkmak için sabırsızlanı-yordum. Artık ne zaman görecektim dünyayı, ne zaman başka sahiplerim olacaktı... Bu kü-çük kutuda eskiyor, yıpranıyordum.

Çok uzun sürmedi bu bekleyiş. Bizim ufak-lık, küçük bir köpek yavrusu görmüş ve birik-tirdiği para ile onu almaya karar vermiş. An-nesinden de izin koparınca, beni ve kumbara-daki öteki paraları da alarak doğruca köpeği al-maya gitti. Ve sonunda olmuştu; o çok istediği köpeğe kavuşmuştu, ben de özgürlüğüme...

Artık yeni bir sahibim vardı. Burası çok da-ha ilginçti. Etrafta tüylü tüysüz, irili ufaklı bir sürü hayvan vardı, bana ormanımı anımsattı. Ama hiçbiri, o soğuk tellerin ardın-da mutlu görünmüyordu.

Kumbaradaki günlerim aklıma geldi, ne de çok sıkılmış ve üzülmişim, o küçük, karanlık kutuda.

Bir gün, komik görünümlü, koca şapkalı bir adam giriverdi dükkandan içeriye. Uzun boyu, küçük mavi-yeşil gözleri ve sapsarı saçları ile daha önce gördüğüm insanlara hiç benzermiyordu. Turist diyorlarmış galiba adına. Komik adam, misafir olarak kaldığı evin sahibesine ayrılırken vermek üzere, bir çift muhabbet kuşu aldı.

Yarım yamalak konuşmasını dinlemek çok eğlenceliydi. Galiba o gün benim şanslı günümüdü. Çünkü dükkan sahibi, para üstü olarak beni uzattı o komik adama. Bu kez gerçekten de heyecanlanmıştım. Nereye gidiyordum acaba?

Bir hafta sonra, yeni sahibim ülkesine dönerken, hatıra olarak beni de yanında götürdü. Burada, şimdiye kadar görmediğim değişik görünümlü bir sürü para vardı. Zamanla onu sevmeye başladım. Bana iyi davranıyor, cüzdanında kıvrılıp, canım yanmasın diye beni bir kitabın arasında saklıyordu. Hem orada hiç sıkılmıyordum, çünkü değişik ülkelerden ge-

len, değişik öyküleri olan onlarca para vardı. Birbirimizden çok şey öğrendik.

Eskiden, para olmanın önemli bir şey olduğunu düşünür ve para olmanın getirdiği güç hoşuma giderdi. Fakat, dünyanın dört bir yanından gelen dostlarımdan öğrendiğim kadarı ile paranın gücü her zaman ve her yerde aynıydı. Paranın insan üzerindeki etkisi, insan ilişkilerine verdiği zarar, para uğruna işlenen suçların hepsi ama hepsi kendimden nefret etmeme yol açtı. Meğerse, yaşamın asıl anlamı paraymış, çoğu insan için. Eskiden dünyayı gezip görmek, yeni sahipler edinmek isterdim. Şimdi ise düşüncelerim bambaşka. Gerçek hayatın içinde olmadığım için kendimi şanslı sayıyorum. Tüm kötülüklerden, karmaşadan, gözünü para hırsı bürümüş insanlardan uzakta, para olmanın verdiği üzüntü ve suçlulukla, ormandaki huzurlu ve mutlu günlerimi, kuş seslerini ve taze çiçeklerle bezenmiş toprağımı özliyorum.

EBRU ÜNVER 11-A

Teşekkür Plaketi

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenimiz sayın **Halil Kudat**, Marmara Üniversitesi Kadın İşgücü İstihdamı Araştırma ve Uygulama Merkezi'nin projelerine yaptığı katkılardan dolayı **Merkez Başkanı Prof. Dr. Necla Pur** tarafından teşekkür plaketi ile onurlandırılmıştır.

Yeşilay Kolu'nun orta 1. sınıflar arasında düzenlediği "zararlı alışkanlıklarımız ve yeşilay" konulu kompozisyon yarışmasında 1. olan eser.

Hayatımızdaki Üç Zehir

İnsan hayatındaki en önemli zenginlik, sağlıktır. Öyle zamanlar vardır ki, para bile gözümüzde olmaz. İnsan yaşadığı zaman içerisinde eğer sağlığı bozulmazsa değerini pek bilmez; ona dikkat etmez. Fakat en ufak bir hastalıkta bundan sonra sağlığıma dikkat edeceğim der; sonra iyileşince de tekrar eski dikkatsiz halimize döneriz.

Bence sağlığımızı korumak istiyorsak, önce şu üç şeyden kaçınmalıyız : Sigara, içki ve uyuşturucu.

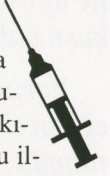
Sigara için içmemek bizim elimizde. Her yıl binlerce insan, bu yüzden akciğer kanseri oluyor, yaşamlarını bitiriyorlar. Üstelik de devamlı içindeki zararlı maddelerden bahsediyoruz. Paketinin üzerinde bile sağlığa zararlıdır yazan bir maddeyi kim ne yaparsın? Birçok insan sigara içmeye küçük yaşta özentilikten başlar. Nesine özenirler, onu da anlamam. Kokusu bile insanı rahatsız ediyor.

İçki ise daha farklıdır. Bence, insanlar içki tüketimlerine göre ikiye ayrılır; biri sadece özel günlerde, bir kadeh içen kısım, diğeri de onsuza yaşayamayan kısım. İçkinin, eğer

sınırı bilinirse, o kadar da zararlı olmadığına inanıyorum. Ama eğer insan, sorunlarına o tarafta çözüm aramaya başlarsa, o zaman durum farklıdır. Çünkü bir hastalık gibi başlarsa, o zaman mutlaka bilen birine danışmalı, sorunlarımızı açmalıyız.

Bir de uyuşturucu var ki, ondan söz etmek bile insanın tüylerini diken diken ediyor. İnsanın kendi kendisini öldürmesinden başka bir şey değil. Her gün, gazetelerde okuduğumuz ölüm haberleri, belki bizlerin yüreğini yakıyor; ama ülkemizde ve bütün dünyada hâlâ bu illetle birlikte yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgide olanlar var. Fakat çoğumuz onlara yardım etmektense, onlardan buca buca kaçıyor, sorunlarını bile dinlemiyoruz. Bu insanların çoğu, daha çok genç. Fakat hayatlarındaki sorunlardan kurtulmak için belki önce sadece sigarayla başlamışlardı; ama şimdi onlar uyuşturucuyu, uyuşturucu da onların hayatını tüketiyor.

Hep söyleriz temiz toplum istiyoruz diye. Eğer bu devletin mirasçıları biz olacaksak, bu kötü alışkanlıklardan uzak durmalı, hem kendimize, hem de çevremize zarar vermemeliyiz.

Gözde Sevim 6/A

YEŞİLAY KOLU ANKET SONUÇLARI (Aralık - 98)

Ankete Katılanlar : Orta 3, Lise Hazırlık ve Lise öğrencileri (419 öğrenci).

1. Sigara içiyor musunuz ?

Evet : 87

Hayır : 277

Bir kez denedim : 55

2. İlk sigarayı kaç yaşınızda içtiniz ?

10-12 : 14

13-15 : 58

16-17 : 52

3. Birayı alışkanlık yapabilecek bir alkollü içki olarak görüyor musunuz?

Evet : 95

Hayır : 323

4. Yakın çevrenizde uyuşturucu madde kullanan var mı?

Evet : 58

Hayır : 351

5. Pasif içiciler, sizce sigara içenler kadar zarar görüyorlar mı?

Evet : 334

Hayır : 85

6. Gençlerin sigara içme nedenleri :

Özenti : 373

Sigara içen anne-baba : 134

Merak : 307

Medyadaki özendirici yayınlar : 60 Kendini kanıtlama isteği : 292

Aşırı üzüntü, stres : 233

19 Mart 1999 Cuma günü, Fransız sanatçı MARIE COUTANT ve iki arkadaşı bir resital verdiler.

Madam Monik'in öğrencileri mini konser verdiler.

SANATTA ÖZGÜRLÜK

Herhangi bir şekilde herhangi bir şarta bağlı olmama haliyle açıklandı yıllarca "Özgürlük". Kimileri bu vazgeçilmez tutkuyu şiirlerinde, hikayelerinde dile getirdi, kimileri ise efsanevi tuallerde bir fırça darbesi, bir renk pırlantısıyla yansıttı bu özlemi.

Kimi zaman bir kaçış, belli normlardan, sabit kalıplardan kaçış olarak görüldü. Bazen Boticelli'nin Rönesans tablolarındaki harmoni, rahatlık; bazen ise Leonardo'nun uçuş denemelerinde, kanat araştırmalarındaki önüne geçilmez tutku olarak çıktı karşımıza.

Belki daha öncelere gitmek lazım temeli ni anlamak için özgürlüğün: İlk çağlarda mağara duvarlarındaki resimler tanıştırdı onu bizle. Daha sonra takılar, çanak çömlek, oymacılık olarak çıktı karşımıza. Sanatın gelişmesi, daha profesyonel sanatçıların yetişmesiyle antik çağlarda Yunan heykellerinin ruhuna yansıyan dinamizm oldu. Sonraki çağlarda klise baskısı altında yapılan resimlerde sıkıntı, karanlık renklerdeki isyan ediş, özgürlük özlemi olarak yansıdı. Sonra aniden bir patlama yaşandı, özgür-

lük işte bu denildi: Rönesans yaşandı. İnsanlar kısmen de olsa yüzyıllardır hasret kaldıkları hürriyete kavuştular. Son olarak semboller, geometrik şekiller olarak sembolizmle, modern sanatta çıktı karşımıza.

Bir süre sonra vazgeçtik tüm geçmiş çağlardaki toplumsal özgürlük arayışından, bu tutkuyu içimizde, benliğimizde, bireysel sollarla araştırdık durduk.

İşte böyle geldi geçti bin, iki bin yıllık "özgürlük". Peki ya sonuç? Hala ararız onu, yalamaya çalışırız bir ucundan. Kimi zaman sevdiğimiz dizelerimizde, perfeksiyonist figürlerimizde; kimi zamansa müziğin canlı ritimlerinde başbaşa kalırız onunla. Çok severiz o şarkıyı, o resmi, o melodiyi hürriyeti betimliyor diye. Alır asarız duvarımıza, her gün durur düşünürüz önünde birkaç saniye de olsa. Farketmeyiz bize kazandırdıklarını. Bizi de etkilemiştir o çekici fırça darbeleri, cezbedici renkler, ahenkli sözler, major gamından çalınan eserler. Bir de bakarsınız ki, gün gelmiş farkında olmadan esiri olmuştunuzdur... "Özgürlüğün", bu yüzyıllık tutkunun...

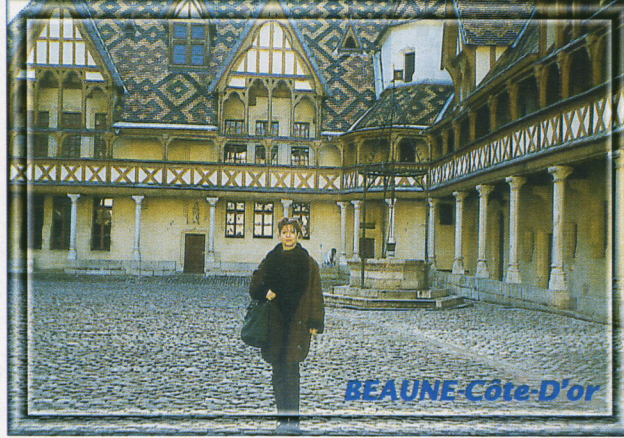
Yasemin KOLOĞLU
FELSEFE KULÜBÜ

26 Ocak 1999
Çarşamba... Merak ve heyecanın dorukta olduğu bir kış sabahı hava alanındayız. Çocuklarını yolcu etmeye gelen anne ve babaların yanı sıra bu tatlı telaşı daha da anlamlı kılan M. Bertet ve Serçin Hanım'ın yanımızda oluşu...

Rahat bir uçak yolculuğundan sonra önce Paris, daha sonra TGV ile bir buçuk saatlik bir yolculuk... Bavulları trene yerleştirirken sığamama telaşı, itişip kakışma, o sırada bir yolcunun bavullarımızın üzerine boylu boyunca yatışıyla hep bir ağızdan "Pardon Mösyö" sözleri...

Dijon'a vardığımızda herkes yorgun, uykusuz ama tatlı heyecanın verdiği merakla kenti inceleyordu. Yeni arkadaşlarla tanışmak ve kaynaşmak bazıları için hemen, bazıları için biraz geç oldu. Hepsinin içinden geçen birbirleriyle nasıl bir hafta geçirecekleriydi. Yaşlarının gereği duydukları heyecanlar, bunların birbirine aktarımı olan coşku, okulda verilen kokteyllerle pekişmiş oldu. Sevgi dolu bir kucaklaşmayla karşılanmıştık.

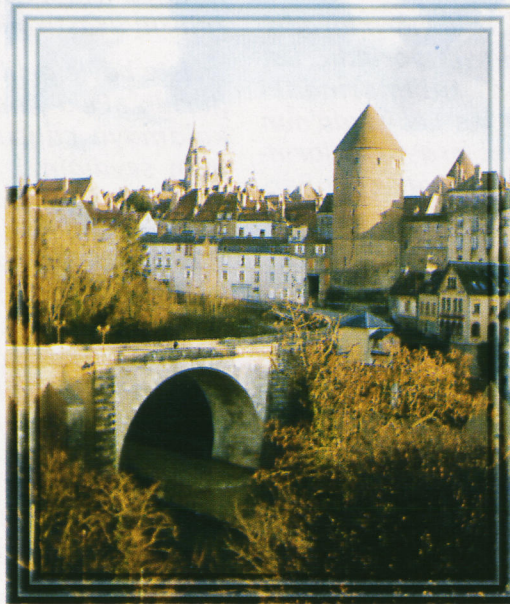
PARİS-DİJON GÖRKEMİ

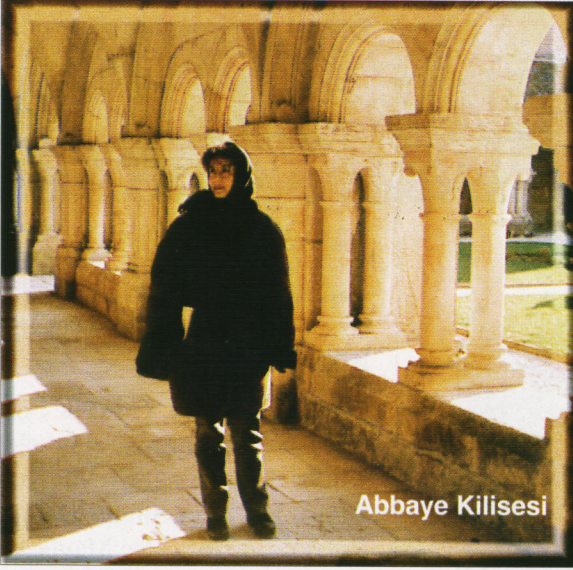
keyifli ve sade insanlardı. Atalarından kalma eşyalarla döşeli evlerinde akşam saat 20.00'de başlayan yemek sohbetleri, 23.00'a kadar sürdüğünden adeta birbirleriyle özlem gideriyorlardı. Türk aile yapısıyla örtüşen doğal ve sıcak davranışlarından çok etkilendim.

Dijon'da kaldığımız bir hafta içinde Dijon güzel sanatlar müzesi, tarihi kilisesi, eski ve yeni Dijon denilen bölgelerini zevkle gezdik. Kentin son derece düzenli olan mimarisinden ve yerleşiminden etkilendik.

Kentin 60-70 km güneyine indiğimizde üzüm tarlalarının göz alabildiğine uzandığı **COTE-D'OR** bölgesinin kavisli tepeleri tüm

"SEMUR" Şehri - Côte-D'or

görmeye hazırızdı. Güneş ışınlarını alışı açılmasına göre üzümler sararıyor ve olgunlaşıyor. Bunun sonucunda renk-tat-kalite farkı ortaya çıkar. Şarap eksperleri bu ayırımı belli dönemlerde biraraya gelerek yapıyorlar. Kalitesini kanıtlamış **Bourgogne** şaraplarıyla burada tanıştık.

Daha önce uzun yıllar hastane görevi yapmış olan bugün ise yaşlı ve kimse-sizlerin bakımevi "**HOSPITAL CIVIL**"da gelirini üzüm tarlalarından elde edilen şaraplarla sağlıyor. Müzayede yoluyla satılan şaraplar önce mahzenlerde uzun süre bekletiliyor, sonra satışa sunuluyor.

Civar bölgelere yaptığımız geziler içinde eski bir tuz fabrikası, **Louis Pasteur**'un evi, **Abbaye Kilisesi**, **Auberge du Chateau** ilgimizi çeken yerlerdi. Görsel doyumla birlikte yeni bilgiler edinmek gerçekten hoştu.

Dijon güzel sanatlar müzesinin tarihi atmosferi içinde belediyenin verdiği resepsiyon ayrıca unutulmaz anılarımız arasında yerini hemen alıverdi. Bu güzel anı yerel gazetede de yayınlanınca daha da mutlu olduk. Gezimizin geri kalan üç günü Paris'i kapsıyordu.

Program çerçevesinde önemli tüm güzellikleri görüp, yaşamaya çalıştık. **Notre-Dame Katedrali, Sorbonne Üniversitesi, Pantheon ve Mortmartre** ressamın tepesi ilk günün programı içindeydi. Hepimiz yorgun ama mutluyduk. Sema Hanım'ın her metroya binişimizde yüksünmeden dağıttığı biletleri almak artık eğlenceye dönüşmüştü. İkinci gün yarım günümüze **Louvre** müzesinde geçirdik. Sadece belli bölümleri görebildik. Zira zamanımız azdı. Aynı gün öğlen **La Villette**'e film izlemeye gidildi. Ancak teknik bir arıza son beş dakikasını izlememizi engelledi. Üzülmiştük ama Paris'te üzüntüler de uzun sürmüyordu. Gece **Eiffel**'de olmak ve şehri gecenin karanlığına karşı ışın demeti altında izlemek neşemizi yerine getirmişti.

Paris, tarihi yapılarının dinamikliliğiyle, modanın merkezi olmasıyla, mini kafeleriyle insanı kışkırtan ve baştan çıkaran bir şehir... İnaniyorum ki her insan bu şehirde kendine bir eğlence, bir mutluluk sebebi bulabilir.

En güzel ve unutulmayacak anılarım arasında yerini şimdiden aldı bu güzel günler. M.Bertet'e sonsuz teşekkürler.
FÜSUN ESİN

Paul'ün evinde bir akşam yemeği...

Sanat Dünyasından Bir Yıldız Daha Kaydı...

**ŞAİR, YAZAR SALÂH BİRSEL, 10 MART 1999'DA
80 YAŞINDA YAŞAMINI YITİRDİ.**

1919 yılında Bandırma'da doğan Salâh Birsell, ilk ve ortaöğrenimini İzmir Saint-Joseph Fransız Lisesi'nde tamamladı. İzmir Erkek Lisesi'ni ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi.

1940'lı yıllarda "Garip" akımından etkilendi ama, kendisine has, yalın söyleyişli, yoğun, ince bir alay taşıyan şiirler yazdı. İlk şiir kitabı "Dünya İşleri" 1947'de yayımlandığında 28 yaşında olmasına karşın olgun şair kişiliğini ortaya koydu. "Şiirin İlkeleri" adlı eseri şiire ilgi duyan herkesin yararlanabileceği temel yapıtlardan biridir.

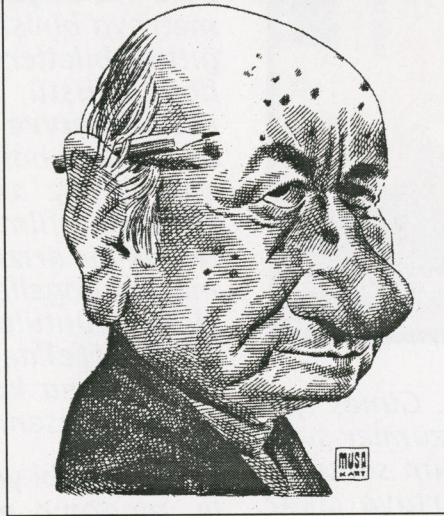
1955'te yayımlanan "Günlük" edebiyatımızda ilk günlük kitabıdır.

1972'de emekli olana dek Türk Dil Kurumu'nda Yayın Kolu Başkanı olarak görev aldı. Emekli olduktan sonra, peşpeşe ürünler verdi. Kendine özgü bir deneme dili geliştirdi ve deneme türünü okuyucuya sevdirdi. Ana deneme türünde yazdığı "Kahveler Kitabı", "Ah Beyoğlu, Vah Beyoğlu" eserleri geniş bir okuyucu kitlesine ulaştı.

Denemelerinde kullandığı dilin en belirgin özelliği, konuşma dilinin unutulmuş ya da az kullanılan sözçük ve deyimlerine yer vermesidir.

Bir dönem deneme yazarı olarak tanınan Salâh Birsell, 1993'ten sonra şiire ağırlık verdi. Denemelerinde kullandığı pekçok ilginç sözcüğü şiirlerine de aldı.

Bu yıl 250. doğum yılı nedeniyle çeşitli etkinliklerle anılan Goethe üzerine önemli bir kaynak eser yazdı.

BAŞLICA ESERLERİ

Şiir Kitapları : Köçekçeler, İnce Donanma, Rumba da Rumba, Nardenk...

Deneme, Eleştiri, Günlük : Şiirin İlkeleri, Günlük, Kahveler Kitabı, Ah Beyoğlu - Vah Beyoğlu, Boğaziçi Şıngır Mıngır, Şişedeki Zenci, Gece Mavisi...

İnceleme : Fransız Resminde İzlenimcilik, Goethe.

ÖLÜMÜ ÜZERİNE...

Vedat GÜNYOL : "Sözcük içinde şiir yaratan bir şairdi".

Selim İLERİ : "Yüce gönüllü bir sanatçımızdı, gizli ustalıklar şairi, insana yaşama umudu veren deneme yazarı".

Ataol BEHRAMOĞLU : "Denemelerindeki benzersiz lezzetteki özgün dil, dünyaya-sözcüğün tam anlamıyla- Salâh Birsell'ce bakışın ürünüdür".

Ferit EDGÜ : "Kimsenin ardından gitmedi. Kimse de onu izlemedi. Yaratıcılığın gerçek ilkesinin yalnızlık olduğunu bilenlerdendi".

Fusun AKATLI : "Yaptığımız edebiyat sohbetlerinde yaşamımıza ve edebiyatımıza renk katan, yeri doldurulamayacak bir insandır".

Nurcan PEHLİVANOĞLU

AŞK İÇİNDE ÖLMEK

Ben de kıvıldatmasını bilirdim

Kollarımı

Bacaklarımı

Başımın selam da verirdim.

Ölümünden beş dakika önce

Cigara da içmiştim...

Salâh Birsell

Güzel Bir Gün...

Lise Hazırlıklar olarak gittiğimiz Dame de Sion gezisi benim için çok zevkli geçti. Bu okulu ziyaret etmeden önce gittiğimiz Ortaköy ve Fransız Konsolosluğu'nda da çok güzel vakit geçirdik.

Sabah kahvaltısı için saat 9.00 sularında gittiğimiz Ortaköy'de bir terkedilmişlik havası vardı. İlk kez böyle görüyordum burayı, eski çağlardaki bir köye benziyordu Ortaköy. O kalabalık halinden eser yoktu. Kahvaltımızı küçük bir çay bahçesinde yaptık. Denize taş attık. Hafifçe çiseleyen yağmura aldırmadan Ortaköy'ün sessizliğinin tadını çıkardık. Oradan sonra Konsolosluk... Kütüphaneyi dolaşırken az da olsa bazı Fransızlarla karşılaşma imkanıımız oldu.

Günümüzün en güzel anı, Konsolosluğun hem tiyatro hem de sinema salonu olarak kullanılan tek balkonlu salonunda geçti. Sahnede ki piyanonun başına oturdu Berrak. O anda sanki ünlü birinin konserindeymiş gibi alkışlar yükseliyor... Ve başlıyor çalmaya... Hafif loş olan sahnede biz de başlıyoruz dansetmeye... Nasıl geçtiğini anlamaksızın bir saat doluyor içerde. Gitme vakti geldi de geçiyor bile... Ama kafeteryaya uğramadan edemiyoruz. Birer sıcak içecek ısıtıyoruz içimizi. Öğretmenlerimizle buluşup, ziyaretimizi yapmak için uzun bir yürüyüş başlıyor.

15 - 20 dakika süren bu yürüyüşten sonra

varıyoruz Dame de Sion'a. Dame de Sion'un söylenenlerin aksine görkemli bir bahçesi ve yapısı yok. Tersine alabildiğine küçük ve ev görünümü bir bina.

Bizi içeride çok sevimli bir odaya aldılar. Girer girmez kendimizi yerlerde gökkuşağı gibi parlayan yer minderlerine attık. Yumuşacıktı, yürüyüş yorgunluğumuzu unuttuk burada. Derken öğretmenler bizi, önceden mektuplaştığımız arkadaşlarla tanıştırmaya başladılar. Herkes birer ikişer eşini buluyor ve koyu bir sohbe te dalıyordu. Benim mektup arkadaşım olan Gökçe'den beklediğim ilgi ve sıcaklığı göremediğim için muhabbetimiz kısa ve öz oldu. O da diğer arkadaşlarının yanına gidince bana başka bir arkadaş bulmak kalıyordu.

Yanıma bir kız yaklaştı. Gözlüklü, uzun saçlı, adı "Şehnaz"mış. Çok iyi anlaştık Şehnaz'la. Bana bıkmadan, usanmadan okulla ilgili bilgi verdi, sevdiklerini ve okula karşı eleştirilerini bizimle paylaştı. Biz bu koyu sohbetin içindeyken küçük sınıflardan bir grup öğrenci, folklor gösterisi yaptılar.

Yemekten yarım saat sonra gitmemiz gerekti, vedalaştık. Onları da bizim okulumuza davet ettik ve ayrıldık. Bir sınıf gezisi de bu şekilde sona erdi. Mutlu, sevinçli ve coşkulu olarak...

Birsen Mermer - Lise Haz. 1/B

OKUMA - YAZMA KURSU

Saint Josephli'ler Derneği'nce başlatılan Okuma - Yazma Kursu'na katılanlar Kadıköy Belediyesince düzenlenen törenle diplomalarını aldılar

YABANCIYA ÖZENTİ TÜRKÇEYİ BOZDU

Günlük yaşamda kullandığımız sözcükler

Arapça : Mahalle, arsa, millet, ticaret, kelime, dua, vali, kaymakam, ihtiyar, ilaç, insan, imza, maymun, mercan, Azrail, leylak, zambak, mendil, mektup, şiir, hayat, elmas, zümrüt, meclis, nefes, makas, sanat, resim, şemsiye, zaman, sene, saat, dakika, esir, vatan, ders, eser, fitil, şey, kırmızı, beyaz, mavi, defter, kalem, kitap, nane, zeytin.

Farsça : Hiç, her, hem, para, lale, sümbül, henüz, can, hafta, rüzgar, ayna, duvar, horoz, sepet, pilav, nişan, çarşı, nohut, pirinç, nilüfer, tebeşir, tahta, beste, çerçeve, çeşme, tıraş, işkembe, cambaz, bostan, bülbül, cadı, ağustos, mayıs, mart, renk, pembe, siyah, kağıt, sebze, meyve, şeftali, karpuz.

Yunanca : Çerez, paydos, fidan, tifo, çiroz, kokoreç, liman, lüfer, efendi, lamba, barut, loğusa, lağım, takoz, cımbız, karanfil, papatya, pide, akasya, mengene, sünger, demet, körfez, kiremit, mantar, bodrum, gübre, yulaf, kümes, panayır, kerata, palamut, fistan, pilaki, huri, fiske, limon, kiraz, kestane, fasulye, ıspanak, lahana, pırasa, ihlamur, maydanoz.

Fransızca : Kamyon, otomobil, baraj, burs, kalite, kontrol, vitrin, patron, parti, mayo, parfüm, taksi, trafik, şans, şantaj, televizyon, plan, pantolon, bluz, torpil, tramvay, buket, elektrik, transit, trampet, triko, kravat, kasket, karton, enerji, sekreter, kast, tuzak, lise, polis, plaj, telgraf, pilot, robot, roman, tansiyon, konserve, teknik, otel, kanser, beton.

İngilizce : Motel, hostes, sprey, spiker, süpermarket, kokteyl, sandviç, bloknot, blucin, blöf, kep, karavan, briç, stres, torpido, ketçap, karfo tornistan, otostop, brifing, film, jet, tank, panel, formika, jilet, smokin, kampus.

İtalyanca : Lira, pasta, tavla, berber, bira, parola, kasa, masa, tempo, peçe, banyo, kampanya, bravo, bomba, banka, piyango, politika, kolonya, kanca, parlamento, kadırga, pipo, kart, vida, patent, gardiyan, karyola, gazino, kaptan, paso, sigorta, villa, tornavida, salça, piyano, kopya, pırlanta, gazete, korna, peçete, pırzola, iskonto, pilaka, posta, iskele, jandarma, mandalina.

“Şapka (Rusça), patika (Bulgarca), çikolata (Meksikaca), tekvando (Korece), otoban (Almanca), kanarya (İspanyolca), soba (Macarca), çay (Çince), şubat, nisan ve haziran (Süryanice), vişne (Slavca), portakal (Portekizce).”

30 dilde Türkçe sözcük var Dünyaya ‘raki’ demeyi öğrettik...

Türkçenin yabancı kelimelerden arındırılması yasa ile korunması gündemine gelirken, 30 dolayında dilde de Türkçe kelime kullanıldığı belirtildi.

Erciyes Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü başkanı Prof. Dr. Tuncer Gülensoy’un “Türkçenin Zenginliği” konulu araştırmasında, tarihi 4 bin 500 yıl öncesine dayanan Türkçenin, çok sayıda dilden ödünç kelime aldığı, Almanca ve Fransızca başta olmak üzere 30’a yakın dilde de Türkçe kelime kullanıldığı ortaya çıktı.

Türkçenin en fazla ödünç kelime verdiği diller arasında da Almanca ve Fransızca yer alıyor. Almanya ile 1. Dünya Savaşı, Fransızlarla da Haçlı Seferleri ile başlayan ilişkiler, bu iki dille Türkçenin sıkı bir ilişki içinde olmasına neden oldu. 1956 yılından itibaren milyonlarca Türk’ün işçi olarak bu ülkelere gitmesi de bu dillere yerleşen Türkçe kelimelerin, deyimlerin, atasözlerinin, hatta argo sözcüklerin sayısının binlere ulaşmasına yol açtı.

“Kelimelerin telaffuzunun Türkçe olması, bu kelimelerin, Türkler aracılığıyla bu dillere sokulduğunu kanıtlıyor” denilen çalışmada, Almanca ve Fransızca da yer alan bazı kelimeler şöyle sıralandı :

Almanca : “**Baschibosuk (başibozuk), uhlane (oğlan), pascha (paşa), hodscha (hoca), odaliske (odalık), baschlik (başlık), joghurt (yoğurt), tschibuk (çubuk), kajak (kayık) kelim (kilim), heidi (haydi), spahi (sipahi), willajet (vilayet), giagur (gavur), raki (rakı), tulpe (tülbent).**”

Fransızca : “**Agha (ağa), baboucha (pabuç), bardaque (bardak), bozuah (boza), caimacam (!:aymakam) caravanserai (kervansaray), cossack (kazak), chibouque (çubuk), kara-guez (karagöz), khakan (hakan), koumis (kıymız), padischah (padişah), pilaf (pilav), tcharchaf (çarşaf), yaourt (yoğurt).**”

Cumhuriyet Gazetesi

Öykü

Gerçek Kalbi Bulmak...

John Blanchard oturduğu banktan kalktı, üzerindeki denizci üniformasını düzeltti ve şehrin büyük tren istasyonundaki insanları incelemeye koyuldu. Gözleri o kıızı arıyordu, kalbini çok iyi bildiği, ama yüzünü hiç görmediği, yakasında gül olan o kıızı. Ona olan ilgisi bundan üç ay önce Florida'da bir kütüphanede başlamıştı. Raflardan aldığı bir kitabın içindeki yazıdan çok etkilenmişti... Kitaptan değil sayfalardan birinin kenarında kurşun kalemle yazılmış minik notlardan... Yumuşak el yazısı, düşünceli bir ruhu ve insanın içine işleyen bir karakteri yansıtıyordu. Kitabın baş sayfasında, o kitabı en çok okuyan kişinin ismini gördü: Bayan Hollis Maynell Biraz zaman ve çaba sonunda adresini buldu. Bayan Maynell New York 'da yaşıyordu. Blanchard ona kendisini tanıtan ve mektup arkadaşı olmayı teklif eden bir mektup yazdı. Ertesi gün de İkinci Dünya Savaşı'na katılmak için Avrupa'ya doğru yola çıktı. Daha sonraki bir yıl bir ay boyunca birbirlerini mektuplarla tanıdılar. Her mektup kalplerine düşen bir sevgi tohumuydu sanki.

nesinin muntazam kıvrımları ve açık yeşil giysisiyle insana sanki baharın geldiğini müjdeleyen bir kızdı. Ben de ona doğru yürümeye başladım. O kadar etkilenmişim ki yakasında gül olup olmadığına bakmak bile aklıma gelmedi. Ona yaklaşıncaya, dudaklarında hafif ve tahrik edici bir gülümsemeyle bana **'Benimle aynı yöne mi gidiyorsun denizci?'** diye fısıldadı. Neredeyse kontrolsüz bir şekilde ona doğru bir adım attım ve o anda Hollis Malley'i gördüm. Kızın tam arkasında duruyordu. 40'ını çoktan geçmiş, grileşmeye başlamış saçlarını şapkasının altında toplamış... Şişmana yakın, kısa boylu, kalın bilekli ayakları topuksuz ayakkabılara gömülmüş. Kafamı çevirdim, yeşil giysili kız hızla uzaklaşıyordu. Kendimi ikiye bölünmüş hissettim; arzularım kıızı takip etmemi, tâ içimden gelen bir istek ise ruhuma bir yıldır bana eşlik eden kadınla kalmamı söylüyordu. İşte orada öylece duruyordu. Solgun kırışık suratı, kibar ve duygulu, gri gözleri sıcaktı. Çekinmedim. Beni tanımasını sağlayacak mavi deri ciltli kitabı ona doğru tuttum. Bu aşk olmazdı, ama, mutlaka değerli, belki aşktan da güzel, çoktan beri minnettar olduğum ve olacağım bir arkadaşlık gibi bir şey olabilirdi. Kadını selamladım, her ne kadar gizleme-

Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler...

18 Mart Çanakkale Şehitlerini Anma Töreni

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Töreni

19
Mayıs
Gençlik
ve
Spor
Bayramı

Baharın İlk Sabahları...

Tüden hafif olurum böyle
sabahlar;
Karşı damda bir güneş parçası,
İçimde kuş civıltıları, şarkılar;
Bağıra çağıra düşerim yollarca;

Eğitsel Kollar... Eğitsel Kollar... Eğitsel Kollar...

INTERNET KOLU

Kol çalışmalarımız web sayfalarının hazırlanmasına ve mezunlarımız ile öğrencilerimizin okuldaki faaliyetlerden olmalarına yönelik olarak hazırlanan email listelerinin yönetilmesi üzerine yoğunlaştı. İnternet kolu son olarak tüm öğrencilerin resimlerini tarayarak öğretmenlerimizin not girmek için kullandığı **Notkarkan** programına ekledi. Şu an üzerinde çalıştığımız proje müzemizdeki hayvanların resimlerini taramak ve bunları web sayfamızda yayınlamaktır.

30 Nisan'da www.sj.k12.tr adresindeki kendi hizmet birimiz üzerinden yayına geçtik. Tüm öğretmen ve çalışanlarımıza isim.soyadı@sj.k12.tr biçiminde bir email adresi vermeye başladık. Tüm öğrencilerimize de isimlerinin ilk 4 harfi ile okul numaralarının bileşiminden oluşan email adresi veriyoruz.

Ayrıca, kol üyelerinin veya istekli öğretmenlerin gözetiminde yaklaşık 10-15 bilgisayarla

öğretmen ve öğrencilerimizin İnternet'te sörf yapmasına imkan verecek bir projeyi yaşama geçirdik.

Web sayfalarımızda şu bilgileri bulabilirsiniz:

- * Tüm öğretmenlerimizin isimleri, branşları ve resimleri
- * Eski öğretmenlerimizin isimleri, branşları ve resimleri
- * Tüm mezunlarımızın diploma tarihlerine göre isimleri
- * Şu ana kadar mezun olan tüm öğrencilerimizi soyadına göre arayabilen bir arama motoru
- * Kaybettiğimiz öğretmen ve öğrencilerimiz
- * Okulumuzla ilgili her türlü bilgi (eksiklik görürseniz lütfen cinfojs@sj.k12.tr adresine bildirin).
- * Üniversite sınavı ile ilgili açıklamalar ve son yıllardaki sınav sonuçları
Ender Üstüngel'83 Ender.ustungel@sj.k12.tr

SCRABBLE

Kelimenin sözlük anlamı : Bir fikri anlatan, bir veya birkaç heceden oluşan ses topluluğu. İnsanın doğduğunda hecelerle başlayıp, öldüğünde öykülere dönüşen kelimeler... Dünya ile iletişimimiz... Kendini sadece yazarak ya da konuşarak ifade edebilen insanların tek aracı... İşte bizler de birkaç senedir öğrenmeye çalıştığımız, sevdiğimiz bir dil olan Fransızca'nın yapı taşı kelimelerini oynayarak, eğlenerek, yarışarak hepsinden önemlisi sevgiyle scrabble kolunda pekiştiriyoruz.

Kelime hazinemizi geliştiriyoruz. Fransızca konuşmamız ve yazmamız daha iyi bir seviye kazanıyor.

Tüm bunların yanısıra derslerin yoğunluğundan biraz olsun nefes alıyoruz ama bu nefes bile Fransızca oluyor ve eğlenirken amacımızdan ayrılmamış oluyoruz.

Tabii ki bunda en önemli etkenlerden biri, bu kolu bilinçli seçen arkadaşlarımız, diğeri ise kol öğretmenimiz...

Mme. Suna, bizleri zorlamadan eğlenmemizi öncelikli tutarak, öğrenmemizi sağlıyor. Zannediyorum, bu bize daha çok kazandırıyor.

Biz kelimeleri yanyana koyarak sözcük hazinemizi geliştiriyoruz. Sizi de kulübümüze davet ediyoruz. Ama unutmayın biz daima sizden bir yıl öndeyiz!

Alara Efsun YAZICIOĞLU - 6-B

İTALYANCA KOLU

Eğitsel faaliyetimizde İtalyanca dili, başlangıç seviyesinden başlanarak öğrenilmektedir. Kolumuzda İtalyan Kültür'de okutulan kurs kitabı kullanılmakta, öğrencilerin İtalyanca dilbilgisi kurallarını

bilmeleri ve kendilerini bu dilde ifade etmeleri amaçlanmaktadır. Belli bir seviyeden sonra gazete ve dergi yazılarının okunup anlaşılmasına yer verilmektedir. Ders, konu anlatımı, öğrencilerin diyaloglar yapması şeklinde katılımın ve konuşmaların kasetten dinlenmesi şeklinde işlenmektedir.

Şampiyon Tenisçimiz

11 - 14 Mayıs tarihlerinde İstanbul Liselerarası Tenis Müsabakalarında Rifat Perahya birinci olmuştur.

29 Mart - 4 Nisan 1999 tarihleri arasında TED Kulübü kortlarında oynayan 18 Yaş altı Türkiye Şampiyonası Müsabakaları tekler ve çiftler olmak üzere iki kategoriden oluşmaktaydı.

Türkiye'nin çeşitli bölgelerinden gelen 32 tenisçiden oluşan tekler kategorisinde, çeyrek finale kadar çıkıp, ilk 8 tenisçi arasına girebildim.

Ancak çiftler kategorisinde partnerimle beraber finale kadar rahat çıkmamıza karşın, bu kategorinin kesin favorisi olarak gösterilen Ankaralı çifti büyük bir sürpriz yaparak, 2 sette yenmeyi başardık.

Böylece 7. kez çıktığım çiftler finalinde 4. kez şampiyon olmanın mutluluğunu yaşadım.

Rifat Perahya - 9/D

Bir Belçikalı nelerden özür diler...

- * Öksürünce
- * Kafeteryada sandalyesi yere sürtünüp gıcırdayınca,
- * Çok açık anlattığı bir konuyu, dinleyen anlamadığını söylediğinde; kendisi, yeniden konuyu anlatmaya başlarken,
- * Çok karmaşık bir konuyu dinleyen kişi, anlamadığını söylemek isteyince,
- * Randevusuna bir dakika geç kaldığında,
- * Kontrolsüz biçimde gülünce,
- * Klasik müzik konserinde; hapşırmasını, ara olana dek geciktiremediğinde,
- * Müzede; resim bakan birisinin görüş alanına girince,
- * Virajlarda; savrulan bir otobüsün içinde, yanındakinin omuzuna dokunduğunda,
- * Bir şeyi sizin yanlış tarifiniz sonunda, zorunlu olarak yanlış yaptığında,
- * Kuyrukta; pardüsüsünün eteği, sizin eteğinize değdiğinde.

Bir Türk nelerden özür dilemez...

- * Kamyonuyla, gece vakti evinize dalıp, iki kişiyi ezince,
- * Yirmi hektar ormanı cayır cayır yakınca,
- * Aşka gelip, rastgele sığıttığı kurşunlarla masum bir kadını yaraladığında,
- * Elli metrelik kuyruğun önüne geçip, tez elden işini bitirdiğinde,
- * Sıkışık bir salonda, "yağlıboya" diyerek, insanları yara yara gittiğinde,
- * Sıkışık trafikte, elini pencereden sarkıtıp yandakine "dur" emri vererek, bodoslama en sağdan en sola fırladığında,
- * Hızlı trafikte, arabayı yolun göbeğine durdurup, yandaki büfeden iki tek lahmacun ve bir paket sigara kapmak için fırladığında,
- * Bir toplantıda; herkese birer kuru çay söyledikten sonra, kendisine özellikle bir nescafe buyurduğunda,
- * Toplantıda, herkese cep telefonunu kapattırıp, kendi cep telefonunun çalmasından toplantı yapılamadığında,
- * Yeni yetmiş gencecik bir meşe ağacını, baltasının keskinliğini denemek için yarı beline kadar kestğinde.

Hızlı Okuma Tekniği

21. yüzyılın eşiğinde olduğumuz şu günlerde, devlet ve millet olarak onurumuzla ayakta kalabilmek istiyorsak, "Bilgi Çağı" da denilen bu yeni çağa uyum sağlayan "Bilgi Toplumu" diye nitelendirilen milletlerin arasına girmemiz şarttır. Bunun için de süratle değişen ve gelişen dünyadaki sosyo - ekonomik, teknolojik yenilikleri yakından izlemek, Türk gençlerini Bilgi Çağı'nda karşılaşacakları sorunlara karşı hazırlamak gerekiyor... Bütün bunların temelinde bilgili olmanın yattığını ve bilgi sahibi olmak için de öncelikle okumanın gerektiğini biliyoruz.

Okumak, bilmenin ve öğrenmenin anahtarıdır; çünkü bilgilerimizin %80'den fazlasını okuyarak elde ediyoruz. Okumanın ve bilginin önemini, genelden özele indirirsek:

- Değerli Öğrenciler!.. Gitgide artan dersler ve size yetmeyen zaman yüzünden oldukça bunalyorsunuz. İlkokuldan başlayan üniversiteye girişe kadar süren sınavlar yüzünden ruh ve beden sağlığınızın gelişmesine yeterince zaman ayıramıyorsunuz. Çocukluk ve gençliğinizi doya doya yaşayamıyorsunuz. Üniversiteler günden güne kalabalıklaşırken kazan-

mak gitgide zorlaşan bir yarış haline geldi. Üniversiteye giriyorsunuz, boyunuzu aşan notlar kitaplar yüzünden araştırma geliştirme çalışmalarına sosyal etkinliklere zamanınız kalmıyor... Bu kadar çalışma sonucu hayata atılıyorsunuz.

- Asker, avukat, doktor, eğitimci, iktisatçı, işletmeci, işadamı oluyorsunuz; fakat öğrenmenin sonu gelmiyor. Çünkü mesleğinizdeki gelişmeleri izlediğiniz oranda başarılı olma şansınız var. Ama bu kez de zaman kısıtlı sıkı sıkı kalıyorsunuz.

- Zevk için okumak istiyorsunuz, ya da sıkılıyorsunuz.

İşte, gerek uluslararası uygarlık yarışında, gerekse toplum içinde başarılı olmak istiyorsak hızlı okuma tekniklerini öğrenmemiz şart olacaktır. Bu yöntemle kendi kendine 20 saatlik bir çalışma disiplini uygulaması ile okuma ve anlama düzeyini en az 3-4 misli arttırabilmek mümkündür.

Dileğimiz Saint Joseph Lisesi'nde önümüzdeki yıl kurmayı düşündüğümüz Hızlı Okuma Kolu'nun okuyan, okumayı seven, "Bilgi Toplumu" olma yarışında öncü, pırıl pırıl aydınlık Türk yarınlarının kurucuları olmaya aday öğrencilerimize faydalı olmasıdır.

Ed. Öğ. Saim ÖZCAN

**10 A ve 10 B
öğrencilerinin
BURSA
RENAULT
Fabrikası
gezisi
25.03.1999**

Doğuş Okulları tarafından düzenlenen "Kültür Erezyonu" konulu Kompozisyon Yarışmasında 11-A sınıfından BUKET İPEKÇİ birinci olmuştur. Kendisini tebrik ediyoruz.

Arayış...

Sahip olduklarımı ne zaman ve nasıl kaybettim ben? Ve şimdi nasıl tekrar geri kazanıyorum onları, neden şimdi? Geçmişin getirdiği bütün yıkımlar, bütün zorluklar, kaybettirdikleri her şeyi geri kazanmam için yardım ediyorlar bana. Bir çok kez yakaladığım mutluluğu, tek bir defa sonsuza kadar yaşayacağımı hissettim, sonra onu kaybettim; ya da kayettiğimi zannettim. Şimdi sanki kaldığım yerden devam ediyorum, onu kaybetmemişim, yavaş yavaş, bu sefer daha bilinçli ve daha bilge, benliğime sızıyor ve bana tekrar o zarif bedenini sunuyor, benimle bir kez daha birleşmek için...

Onu kontrol edemiyorum, böyle bir çabam da yok, istesem de yapabileceğim bir şey değil. Ama yine de, onun nelerden hoşlandığını biliyorum ve benden neler beklediğini; yaşamın bir kuralı vardır, verdiğimiz kadarını almamıza izin verir, onun da tek istediği budur, kendi özümüze verdiğimizle beslenir, ve bizi tekrar özümstedikleriyle yüceltir, hakkettiğimiz şekilde ve hakkettiğimiz kadar...

Birçok yeni bilgi edindim ondan, yaşama dair. Neden yaşamam gerektiğini öğrendim: Şunun için ya da bunun için değil, yalnızca yaşamın kendisi için yaşamam gerektiğini... Yaşamak için yaşamayı... Hayatı sevmedikleri halde hayatta kalmak için çırpınan insanları gördüm, mutsuzluklarını arkasına sığındıkları maskelerle kapatmaya çalıştıklarına tanık oldum. Kendilerine çizdikleri dar sınırların içinde küçük hayaller kurarak yaşamlarına anlam katmaya uğraşanlarla tanıştım. Onlar kendilerini inandırmışlardı yaşamın sadece kendi bildikleri yolu izlediğine. Bu yüzden hiçbir zaman ne olduklarını öğrenme şansları olmayacak onların, göğe bakacaklar, yakınacaklar ve yaşamın neden böyle acımasız olduğunu sorup duracaklar, tek bir defa yaşamının ne olduğunu düşünmeden...

"Kötü insanlar her zaman mutsuzdur: Yeryüzüne yayılmış, az sayıdaki hakbilir insanı sınamaya ya-

rarlar ve hiçbir kötülük yoktur ki, ondan iyilik doğmasın.", diyor Voltaire, Zadig'de. Kötünün ve iyinin ayrı kutuplara çekilmesi mümkün değildir. Bunun en güzel örneği, artık klişeleşmiş de olsa Yin-Yang sembolünün taşıdığı mesajdır. Evrende varolan her varlık, bütünün bir parçasıdır, ve Nietzsche'nin dediği gibi, **"bilse de bilmese de, istese de istemese de herkes dünyanın tümü, varlığın tümü için payına düşeni yapar."** İnsanoğlu mutluluğu iyiyle, mutsuzluğu kötüyle özdeşleştirmiştir, zanneder ki, her zaman mutlu olmalıdır, buna ulaşmadığında sorumlu olarak yaşamı gösterir. Varoluşun düzenini anlayamaz; gündüzün gece olmadan, güzelin çirkin olmadan, sevincin üzüntü olmadan varolamayacağını bir türlü göremez. Halbuki bize yaşamı tanıtan zıtlıklardır, çoğu zaman yaşamımız düşmanımızın varlığını sürdürmesine bağlıdır. Aşk bizi ne kadar hayata bağlarsa nefret de o kadar bağlar; o yüzden değil midir, kendisini reddeden kadını öldüren adamın, son kurşunu kendi kafasına sıkması...

Bizim yaşamdan, yaşamaktan habermiz yok. Zihnimizin varoşlarında bir gün zengin olma hayaliyle yaşıyoruz. 10 sene sonrasına yaptığımız planlarımız bize bir gün mutlu olacağımız garantisini veriyor. Peki neden şimdi değil? Neden şu anda bu işe başlamıyoruz? Neden hep gelecekte mutluyuz da şimdi değiliz? Çünkü korkuyoruz. Çünkü mutluluğumuzun bir kere sona ermesi, çok güvendiğimiz benliğimizin yanılması demek bizim için. Bencilliğimiz, sahip olma arzumuz, mutluluğu para gibi herkesin sahip olabileceği ve gerekenler yapıldığında elde edilecek bir nesne olarak algılamamıza neden oluyor. Bir kere hayal kırıklığına uğradık ya, o hayalimizi sorgulamak yerine hayatı sorgularız, kaybettiklerimizin bize kazandırdıklarını görmeyi ise hiçbir zaman beceremeyiz.

Yaşamı bir bütün olarak görmeyi başaramadığımız sürece, ondan beklediğimiz değeri ona vermediğimiz ve onu umursamadığımız, kendi varlığımızı bencilce bir hak olarak gördüğümüz sürece, beklentilerimiz gerçekleşmeyecektir. Yaşa-

mak için, önce yaşamla dostluk kurmalıyız; emek vermeli, düşünmeli, yaratmalı ve onu yalnız bırakmamalıyız. Seçim her zaman bizim ve ne kadar yakınırsak yakınalım, hayatlarımızın sorumluluğu yalnızca ve yalnızca kendimize, kendi varlığımıza aittir...

"Sevgiden vazgeçerek, tarifeye göre yol alan bir tren ya da sadece ikmal yapmak için duraklayan bir yarı arabası gibi hayatı yaşamadan tüketmek pahasına hedeflerine varan bunca insan olduğunu görmek, şaşırtıcı olduğu kadar üzücü de."

Çok amaçlı 20.yy insanında dürtü var, ama derinlik ve yoğunluk yok. Şunu satın almak, bunu gerçekleştirmek, yeni bir deneyden geçmek gibi hedeflerimiz var. Hedef ve amaçlarımız yüzünden, hayatı yaşamak yerine onu tüketiyoruz. Hayatla yekvücut değiliz artık. Hayatlarını belirli, sabit amaçlara indirgenenler, hayatla yekvücut olmadan, onun yüzeyine tutunma çabasında-

Duygu ve düşüncelerimizle kendimizi hayatın akışına bırakarak kendimizi "bulabiliriz" ancak. Bu, kendini kaderin rüzgarına ya da kısmetin eline bırakmak demek değildir, asla. Yola çıkmadan önce ihtiyaç denizcilerle konuşur, rüzgarlara kulak verip onları tanır, yelkenle tekneyi hazırlarız. Sonra da engin deniz... Ama o zaman bile başka düşlere, değişikliklere ve koşullara açık tutarız rotamızı. Oysa, kendimizi ömür boyu sabit hedeflerle sınırlayarak sadece limandaki küçük vapurlara binmeyi ve bilinen iki iskele arasında yolculuk yapmayı yeğliyoruz. Bu yolculuğu ilginç kılmak için hava raporlarını dikkatle inceliyor, tek sayılı günlerde iskele tarafında, çift sayılı günlerde sancağın tarafında oturuyor, her beş saatte bir çay içiyor, gözlemleriyle yolcularla hiç konuşmuyor, yeşil giyenlere daima tebessüm ediyor ve tabii günü birinde vapur değiştirebileceğimize ilişkin minik bir rüyayı da kendimizden esirgemiyoruz. C'est la vie? Şu önceden kestirilebilir totaliter yaşamlarımız insan ruhuna bir hakaret değilse nedir?" - GÜNDÜZ VASSAF / CEHENNEME ÖVGÜ s.178

Serdar Soydemir - Fels. Klb.

Kadıköy Belediyesi Aile Danışma Merkezi ve Eğitim Kültür Müdürlüğü'nün Cumhuriyeti'mizin 75. yılı nedeniyle düzenlediği "Ümmetçi toplumdaki ulusçu topluma geçişin önemi" konulu kompozisyon yarışmasında, 1. olan eser.

Ümmet ve Ulus

Deniz Sezer ödülünü alırken...

Sevgiyle nefret, iyiyi kötü, doğruyla yanlış kadar zıt iki kavram ulusla ümmet... Bir uçurumun iki tarafı, bir miknatisin iki kutbu kadar ayrı, uzak, bağdaştırılmaz iki uç noktadır.

Ümmet, İslamda inancın ve peygambere bağlılığın bir araya getirdiği insanlar topluluğudur. Ulus ise, kültürel değerleri, gelenekleri,

görenekleri, yaşayışları, umutları, geleceğe ve beraberce yaşanacak bir hayata dair beklentileri olan bireylerden oluşur.

Yıllardır dinlenen ama sanırım hâlâ anlaşılama-yan bir hikayenin geçmişi ve bugünüden ibaret aslında herşey... İnsanı insan yapan değerlerin varolmadığı karanlık bir dünyanın masmavi bir gökyüzünün, ışığıyla her yeri aydınlatan bir güneşe merhaba demesidir, ümmet anlayışından ulusçuluğa geçiş...

İnsan yaşadıklarının bilincinde olmadan yaşar kimi zaman. Biz yıllardır kitaplarda yazan, okullarda öğretilen belli kalıplar çerçevesinde bize verilmeye çalışılan bir tarih anlayışıyla aslında ne kadar şanslı olduğumuzu anlamaya ve anlatmaya çalışıyoruz.

Yüzyıllara dayanan köklü bir tarihin, ümmetçilik anlayışının hakim olduğu bir imparatorluğun; özgürlük ve demokrasiye dayanan Cumhuriyet yönetimine geçişin tanıkları olduk. Kimi zaman kul olmaktan memnun, özgürce yaşamaktan, insanı insan yapan değerlere sahip olmaktan şikayet eden hattâ bizi o karanlık günlere geri götürmeye çalışan gerici zihniyetlerin yaptıklarını büyük bir hayretle ama ne yazık ki tepkisizce izledik. Kendi adıma, izlemekten bir adım daha ileri gittim ve yıllar önce, Osmanlı İmparatorluğu yıllarında yaşayan bir kadın olsaydım nasıl bir hayatım olacağını düşündüm. Dinsel kurullarla yü-

rütülen bir toplumda, düşündüklerini söyleyemedi, hayallerini gerçeğe dönüştüremeden, erkeğin bir sözüyle herşeyini yitireceğin bir toplumda yaşamının bence ölmekten hiç farkı yoktu. Geri kalmışlığın altında ezilirken, yenilikleri keşfetmek, güzellikleri aramak, aydınlığın, yeniliğin kapılarını sonuna kadar açmak, bizi hiçbir şey paylaşmayan bir insan kalabalığı olmaktan kurtaran, ortak değerler için mücadele veren bir ulus haline getirmek, yüzyıllar boyunca süren ölüm sessizliğine inat, özgürlüğün ve demokrasinin değerlerini bize hep hatırlatacaktır.

Geçmişten günümüze gelen dingin bir oyunun içinde bizim çok küçük bir rolümüz var. Tarihte benzerine az rastlanır köklü bir değişikliğin bu kadar kısa sürede insanlar tarafından benimsenmesi belki de çok zor; ama aydınlığı görürken tekrar eski günlere dönmek düşüncesi bize çok acı verici geliyor bana... Tehlike çanlarının çalmasına fırsat vermemek için, bugün aslında büyük bir sorun haline gelen ekonomik krizin bizi ben merkezci bireyler haline getirmesini önlemeye çalışarak, aynı amaçlar, aynı değerler, aynı hayaller altında birleşen bir ulus olmalıyız. Karanlık bir gecede her tarafı aydınlatan parlak bir yıldız olduğunu düşünüyorum ulusçuluk kavramının...

Ümmetçilik ve kul anlayışının bir daha asla varolmayacağı çağdaş, laik, eser alanda her an ileri giden bir ulus hayal ediyorum ve biliyorum ki, biz Atatürk'ün çocukları olarak bu hayali gerçeğe dönüştüreceğiz; çünkü hayal etmek gerçeğin tahtına göz dikmektir.

Deniz SEZER 11-A

Aynı yarışmada Işıl Yenen ve Tuğçe İskenderoğlu mansiyon almışlardır.

Sayın Saint Joseph Camiası

Saint Joseph Lisesi Eğitim Vakfı olarak uzun zamandır üstünde çalıştığımız Saint Joseph Lisesi Eğitim Vakfı İlköğretim Okulu'nun açılmasının müspet bir yolda ilerlediğini sizlere duyurmak isteriz.

Malumunuz üzere, 1997 yılında Temel Eğitim Yasası'nda yapılan bir değişiklikle, zorunlu eğitimin 5 yıldan 8 yıla çıkarılması ve orta öğretimin 9. sınıftan itibaren verilmesi sistemi-ne geçilmiştir.

Mezun olduğumuz ve yetişmemizde büyük katkısı olan Saint Joseph Lisesi de 1997-1998 öğretim yılına bu esaslar dahilinde girmiştir. Kabul edilen bu uygulama neticesinde Saint Joseph Lisesi'nin orta kısmı ortadan kalkmakta, okula yeni öğrencilerin ancak 9. sınıftan, veya Fransızca öğrenmek için 9. sınıfın önüne konan hazırlık sınıftan başlamaları gerekmektedir.

Yeni çıkan kanun, Türk eğitiminde köklü bir reform meydana getirirken, yabancı özel okulların durumlarını göz önünde tutmamıştır.

Yeni uygulama ile, yabancı özel okullarda lisan öğretiminin ve yabancı lisan ile gelen kültür birikiminin yetersizliği ortaya çıkmaktadır. Bu boşluğu doldurmak amacı ile camiamızın eğitim sistemi ve kültürünü aşılacak olan, bir İlköğretim Okulunu Saint Joseph Lisesi Eğitim Vakfı olarak açmayı amaç edindik.

Bu amaç doğrultusunda 1997 yılı başından itibaren yaptığımız çalışmalar neticesinde;

1 - Saint Joseph Lisesi Eğitim Vakfı Küçük Prens Ana Okulu'nu Koşuyolu'nda açtık. Bu yıl 61 çocuğumuz, okulda dirayetli ve tecrübeli bir eğitim kadrosu önderliğinde okul öncesi eğitimi almaktadırlar.

2 - İlköğretim Okulu binası satın almak, veya kiralamak üzere uzun çalışmalar yaptık. Sonunda 1 Mayıs 1999 tarihinde başlamak üzere Ka-

dıköy Hasanağa'da 3700 m2, kapalı sahası olan 6 katlı modern binayı 10 yıllığına kiraladık.

1999-2000 eğitim yılına yetiştirmek üzere büyük bir hızla binanın okula dönüştürülmesi çalışmalarını yapıyoruz.

Kiraladığımız binada, her biri 25 öğrencilik 24 derslik ve İlköğretim için Milli Eğitim Bakanlığı'nın öngördüğü her türlü laboratuvar, kitaplık, arşiv, yemekhane, rehberlik v.s. gibi birimler de yer almaktadır. Bu şekilde 1. sınıftan 8.sınıfa kadar gençlerimizi eğiteceğimiz bir okula kavuşmuş olacağız.

Okulun eğitim sistemini ve sorunlarını çözmek üzere Saint Joseph Lisesi'ni temsilen Okul Müdürü Sayın Michel BERTET; Vakfı temsilen Vakıf Kurucu Üyemiz Frère Pierre CAPORAL, Vakıf Genel Sekreteri Dr. Arhan APAK ile Kurucu Temsilcisi Tevfik TÜZÜNKAM'dan meydana gelen bir komite kurulmuş olup, çalışmalara başlamışlardır.

1. sınıftan itibaren Fransızca, ve 6.sınıftan itibaren de 2. yabancı lisan olarak İngilizce öğretilmesi planlanmıştır. Bu şekilde öğrencilerin, 2 lisanı öğrenerek liseye girmeleri sağlanacaktır.

Ana Okulundan İlköğretim Okuluna direkt olarak geçiş yapılacak böylelikle halen Ana Okulunda okuyan 61 öğrencimiz 1999-2000 yılında 1. sınıf öğrencileri olarak okulumuzda ilk öğrenimlerine başlayacaklardır.

1.sınıfın, 75 kişilik olacağı düşünülürse, geri kalan öğrenciler kura usulü ile okula kabul edileceklerdir. Bu sene 1., 2., 3., 4., 5. ve 6. sınıfları açmayı düşünüyoruz. 1. sınıfa girişleri yukarıda açıklandığı şekilde yapacağız. 2-6 sınıflara kadar olan öğrencilerin okula kayıtları, seviye belirleme sınavından geçtikten sonra planlanmaktadır. Eğitimle ilgili gelişmeleri sizlere bundan sonra da duyurmaya devam edeceğiz.

Sevgili Saint Joseph camiası,

Bütün bu çalışmalar, malumunuz ol-

duğu gibi sizin maddi ve manevi destekleriniz sayesinde hayat bulacaktır.

İdare Heyetimizle yaptığımız görüşmelerde, aşağıdaki hususları dikkatinize sunmayı uygun bulduk.

Okulun, her dersliğinin ve birimlerinin donanımını (araç, gereç, masa,sıra v.s.gibi) üstlenecek, (24 Dershane, Laboratuvar v.s.) ve bunun için bağış yapacak arkadaşlarımızın adları, bağış yapacakları sınıf ve birimlere verilecektir.

10.000 \$ ve üstü bağışta bulunacak arkadaşların veya müesseselerinin isimleri okul girişindeki plakaya yazılacaktır ve kendilerine bir temsili altın tuğla,

5000-10.000 \$ için isimleri okul girişindeki plakaya yazılacak ve kendilerine bir temsili gümüş tuğla,

1000-5000 \$ için kendilerine bir temsili bakır tuğla,

1000 \$ kadar bağışlar için bir berat verilecektir.

Vakfımıza yapacağınız nakdi bağışların vergi muafiyetinden de istifade edeceğini bildiririz.

Vakıf Başkan Yardımcısı Sayın Demir KISAKÜREK ve Saint Joseph'li Derneği Başkanı, Sayın Osman ATAMAN'ın başkanlıklarında Tanıtım ve Fon Oluşturma Gurubu kurulmuştur.

Saint Joseph gibi Türkiye'de çok değerli bir yeri olan okulumuzda okuyan siz Saint Joseph'li arkadaşlarımızın, İlköğretim Okulu'nun açılmasını ve başarıya ulaşmasında büyük katkıları olacağına inanmaktayız.

Tıpkı, seneler önce Camiamıza Sosyal Tesislerin kazanılmasında gösterdiğiniz alâka gibi.

Saygılarımızla,

SAINT JOSEPH LİSESİ
EĞİTİM VAKFI

Tunç ULUĞ (Başkan)
Dr.Arhan APA (Genel Sekreter)

*Entretien avec M.Hadi Brouri
Le Consul Général d'Algérie.*

Algérie - Turquie : Des Liens Très Forts

M.Hadi Brouri a exposé d'abord une brève historique après quoi il a répondu aux questions des élèves:

“Bien avant l'époque qui voit la naissance du Consulat d'Algérie à Istanbul, les relations entre l'Algérie et la Turquie n'avaient cessé de s'étoffer. On peut estimer qu'elles datent du XVIème siècle où les Turcs soumièrent le pays. Dès lors, pendant trois siècles, l'Algérie sera sous l'autorité de l'Empire Ottoman, soumise aux Barberousse. Au cours de ces 300 ans d'entente, d'influence culturelle, économique et sociale, les relations étaient incontestablement bonnes. Mais celles-ci se sont rompues après l'occupation française en Algérie qui n'était pas pour plaire à Constantinople.”

L'élève- Depuis l'indépendance, en 1962, les dirigeants algériens ont voulu construire un Etat moderne grâce au développement industriel et urbain. Après trente sept ans d'efforts quels sont les résultats?

M.Hadi Brouri- Les dirigeants ont choisi en priorité d'industrialiser l'Algérie en ne dépendant d'aucun pays étranger. L'argent provenant de l'exportation du pétrole, a été employé pour construire une industrie lourde composée de centaines d'usines regroupées dans de grands complexes industriels: les usines sidérurgiques et les grandes raffineries. Pour soutenir un gros effort d'investissement, ils ont choisi une économie socialiste.

L'élève- Que peut-on en conclure sur l'industrialisation du pays?

M.Hadi Brouri- Au début l'industrialisation a progressé à grands pas et a excité l'admiration des autres pays du tiers monde. Mais de nombreux problèmes ont apparus. Les paysans manquaient d'enthousiasme pour travailler une terre qui ne leur appartenait pas. Il faut bientôt importer 60% des produits alimentaires nécessaires.

L'élève- Vous parlez alors d'une crise économique. Quelles en sont les conséquences?

M.Hadi Brouri- Vous avez raison. La crise économique a aggravé les difficultés de la vie quotidienne: emploi, scolarisation, alimentation. Des produits essentiels comme le pain et le couscous manquent.

ent. Les inégalités deviennent insupportables.

L'élève- Les 25 millions d'Algériens habitent dans le Nord de leur pays. En revanche, les montagnes de l'Atlas et le Sahara sont pratiquement vides. Est-ce un handicap pour le développement du pays?

M.Hadi Brouri- Une bonne question. Plus au sud, les hommes sont rares. Grand port ouvert sur la Méditerranée, Alger est devenu le pôle de développement le plus important d'une Algérie tournée vers la métropole. Dès l'indépendance, les nouveaux dirigeants du pays perpétuent cette situation en installant les industries sur le littoral, dans les plaines et les villes modernes. La capitale, Alger, continue de grossir et de s'étendre. Les habitants de cette ville éprouvent de grandes difficultés pour trouver un logement.

D'autre part, pour intégrer le Sahara dans le développement, on a construit de grands axes routiers et développé un réseau aérien intérieur. Je veux parler des villes aussi. Alger, la capitale, c'est une ville multiple. De son passé témoignent les palais et les ruelles de la kasbah. Le mot kasbah signifie “forteresse”. A l'intérieur des murailles, les Turcs avaient su construire des maisons délicieuses que l'on restaure aujourd'hui. L'histoire est partout présente. Dans les hôtels de cinq étoiles, on a l'occasion de goûter à toutes les spécialités de la gastronomie algéroise.

Une autre ville, Chardaïa, mérite une visite de deux ou trois jours. Les alentours proches, tous accessibles avec un véhicule, réservent des surprises inoubliables.

Tamanrasset: un pays étrange qui attire les touristes et donne son vrai sens au mot “aventure”.

Touat et Courara: ville-centre, joyau chargé d'histoire et d'émotion au coeur d'un paysage varié qui renouvelle, à chaque détour, le spectacle. C'est tout ce que je peux dire et ajouter à toutes les questions posées. En vous remerciant, je vous souhaite une bonne santé et des jours pleins de prospérité et de réussite pour le reste de l'année scolaire.

Propos recueillis par Haluk Denizli
Türk Müd.Bşy. Directeur adjoint Turc

CONCOURS SCIENTIFIQUE A SAINT JOSEPH

Savez vous pourquoi les oiseaux hérissent leurs plumes lorsqu'il fait très froid ? Nos élèves le savent.

A partir de trois entiers naturels, pouvez vous construire une suite de nombres où chacun est égal à la somme des trois précédents ?

Nos élèves le peuvent.

Les mercredis 10 et 24 Mars, une centaine d'élèves de notre Lycée ont passé leur après-midi à résoudre des "énigmes".

Ils ne sont pas allés au cinéma. Ni à un match de foot. Ils ne sont pas allés causer bêtement dans un café. Ils sont restés au Lycée pour participer au "Concours Scientifique".

Pourquoi ?

Je ne pense pas que le motif principal soit l'attrait des prix qui étaient promis.

Esprit de compétition ? Peut-être, un peu.

Mais rien qu'à les voir attendre en groupe avant l'heure de l'épreuve ou à discuter entre eux après, vous comprendriez qu'ils prennent surtout plaisir à faire quelque chose "ensemble".

Je pense que le motif principal est que, peut-être dans leur inconscient, ils savent qu'un travail intellectuel n'est jamais parfait et complet s'il se cible sur une voie unique, sur un but défini par les attentes habituelles de la routine quotidienne.

Ils savent qu'il leur faut exercer leur esprit et leurs capacités autrement que par les contraintes d'une discipline qu'ils s'imposent et à laquelle ils se soumettent mais qui ne leur permet pas de franchir des limites : les limites de l'exclusivité.

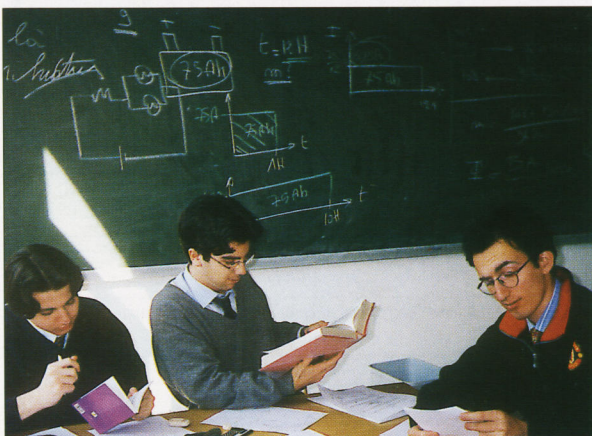
Ces jeunes qui ont travaillé pour ce concours l'ont fait parce-qu'ils préfèrent le difficile au facile, les côtes rocheuses à la plage tranquille, les branches épineuses au bouquet de roses.

Ils ont voulu lancer un défi contre l'indomptable; ils ont voulu se réaliser pleinement en concentrant de l'énergie sur l'intelligence pure.

Ils ont voulu créer, car c'est en créant qu'on devient libre.

Ces jeunes seront les premiers génies du nouveau Millénaire.

Ce sont les élèves de Saint- Joseph.
Saint-Joseph, c'est la " Différence "
Serçin DivanlPoğlu

CONCOURS SCIENTIFIQUE 99 - BİLİM YARIŞMASI 99

EQUIPES (gruplar)		RECOMPENSES (ödüller)
1	TESLA Gökdel Dağhan - Muslu Ozan - Şişbot Akın	Voyage à Paris (Paris seyahati)
2	CAHİT ARF Akıl Evren - Koloğlu Yasemin - Coşkun Tünay	Voyage à Paris (Paris seyahati)
3	TARTIGLIA Tiryaki Timur - Kanca Oğuz - Tarlan Okay	Voyage à Paris (Paris seyahati)
4	GAUSS Meilleur équipe de Dixième Oğuz İpek - Toygar Canan - Kaçmaz Gül	une Calculatrice (Hesap makinesi)
5	FERMAT Bahçekapılı Can - Ekinci Barış - Ersoy Anıl	Abonnement à la revue BİLİM & TEKNİK (Bilim ve Teknik dergisine abonelik)
6	MENDELEIEV Bereketli İlke - Saner Can - Maşalacı Emre	Abonnement à la revue ATLAS (ATLAS dergisine abonelik)
7	VON ROENTGEN Yılıören Seçkin - Güngör Tunay - Özkaya Uğurcan	Abonnement à la revue PC NET (PC NET dergisine abonelik)
8	TORICELLİ Meilleur équipe de Neuvième Topçuoğlu Burak - Çaycı Can - Çebi Derya	une Calculatrice (Hesap makinesi)
9	DE VINCI Ekizoğlu Esme - Kızılay Deniz - Tüzün Ebru	Abonnement à la revue FOCUS (FOCUS dergisine abonelik)
10	THALES Kansu Ece - Haddeler Aykun - Türel Erhan	Abonnement à la revue CHIP (CHIP dergisine abonelik)
11	PYTAGORE Ünal Sinan - Boyacıoğlu Onur - Gürçay Emre	Abonnement à la revue EUREKA (EUREKA dergisine abonelik)
12	HEISENBERG Benşin İlker - Çelikkilek Bora - Tüzün Figen	un livre "Mathématiciens de A à Z" (Kitap)
13	KEPLER Arslan Gülçin - Saka Özlem Zeynep - Zekioglu Ayşe	un livre "Le fascinant nombre P" (Kitap)
14	CURIE Bengi Begüm - Kaya Buket - Morva Ahsen	un livre "Le fascinant nombre P" (Kitap)
15	IBN-SINA Bilge Sara - Hüseyin Deniz - Eralp Sinan	un livre "la magie des paradoxes" (Kitap)
16	CAUCHY Avcılar Can - Bulut Serkut - Balata Serhan	un livre "la magie des paradoxes" (Kitap)
17	ALİ KUŞÇU Uğur Nur - Yücekent Emre - Aker Orhan	un livre "les aventures extraordinaires du Dr ECCO" (Kitap)
18	COPERNIC Sevük Zeynep - Bostancı Aytil - Şanlıtürk Selen	un livre "le livre qui rend fou" (Kitap)
19	CHAOS Gülmen Mengü - Özbek Mete - Akar Özge	un livre "Affaire de logique" (Kitap)
20	BABYLONE Üçok Zerrin - Özataşkın Nehir - Tekin Duygu	un livre "Affaire de logique" (Kitap)
21	DALTON İnal Eren - Karadeniz Hamdi - Altınok Engin	un livre "énigmes mathématiques du bout du monde" (Kitap)
22	RAMANUJAN Uğurlu Akın - Bilgin Yelin - Özdemirkeran Merve	un livre "énigmes mathématiques du bout du monde" (Kitap)
23	POINCARÉ Şener Pınar - Bulak Begüm - Akbal Burcu	un livre "50 énigmes mathématiques" (Kitap)

La jetée du Collège SAINT-JOSEPH

Frère Prudence a pris la direction du Collège Saint-Joseph, à la fin de l'année 1904, si ce n'est pas en 1905. Les élèves étaient près de 400. En 1908, ils seront près de 600. Les besoins de l'établissement se sont accrus en même temps. C'est ainsi que l'aile nord-ouest, celle qui contient actuellement les musées, l'administration, la division du Frère Robert et celle de Madame Berna, est édifée en 1906. L'aile nord-est qui héberge la division de Monsieur Ender est construite en 1908.

Avec tous les élèves, les professeurs et le personnel des services d'entretien, le Collège Saint-Joseph est alors une ruche de près de huit cents personnes. L'hygiène exige de nouvelles installations mieux appropriées. Jusqu'à présent, on s'est contenté de fosses de vidange qu'il fallait sans cesse assainir et vider.

Une lettre datée du 31 mars 1909 précise l'intention d'aménager une fosse septique de 8m x 3,50 x 2,8 pour une circulation d'eaux usées d'un volume de 12 m3 par jour.

Une seconde lettre, datée du 10 décembre de la même année et adressée à la Compagnie Sisney-Nouwill, à Galata, fait état de la satisfaction que l'on éprouve à voir fonctionner la nouvelle installation. Cette même lettre réclamait cependant, en se référant au contrat d'installation, l'huile nécessaire à l'entretien des machines installées. Sans cet oubli des fournisseurs, nous ne connaissons sans doute pas, au-jour d'hui,

l'appréciation des usagers.

Frère Prudence avait obtenu des voisins, non sans beaucoup de difficultés, la cession d'une bande de terrain de 2 mètres de large sur 150 de longueur qui relie le Collège au bord de mer. Un profond canal y a été creusé qui se prolonge de 80 m., dans la mer, et s'enfonce à une profondeur de 5 mètres au moins. Les petits courants marins pourraient ainsi disperser les eaux usées qui seront évacuées jusque-là, au sortir de la fosse septique.

Pour protéger la conduite des eaux usées, contre les vagues de la mer, on a coiffé cette conduite d'une digue. Cela fait, une idée nouvelle surgit.

Il n'y avait pas encore de pont sur le Bosphore, en 1908! Kadiköy était une bien petite ville. Le port d'Istanbul se situait encore sur la rive européenne de l'agglomération. Beaucoup du ravitaillement du pensionnat Saint-Joseph venait donc par bateau. L'ingénieur des Travaux Maritimes, un certain monsieur Augier, grand ami du Collège, aménagea un quai de débarquement, à l'extrémité de la

nouvelle jetée ou aborderont pendant près de quarante ans, les grosses barques et péniches à moteur, apportant de la ville les marchandises lourdes destinées au Collège : bois, charbon, briques, ciment, caisses de manuels scolaires ou de cahiers... ou de farine même, car le Collège faisait son pain. Le bâtiment abritant la boulangerie existe toujours, face à la cuisine, avant la menuiserie.

Un chariot à treuil (appelé decauville) les re-

montera jusqu'au haut de la falaise. Ensuite, un cheval tirera le decauville sur des rails, jusqu'à la hauteur de la cuisine.

Depuis quarante ans, cette jetée ne servait plus que de plongoir aux Frères désirant prendre un bain. On raconte que Frère Lucien ("Odun", mort en 1997, mais parti de SJ en 1969) se baignait même en hiver. En fait, il ne pouvait le faire que pendant les vacances.

Et voilà que la municipalité de Kadiköy a entrepris la construction d'une route au bord de mer. La photo, tirée le dimanche 26 octobre 1986, présente la jetée telle qu'elle subsistait encore. Trois jours plus tard, elle était enrobée dans la route en construction.

La seconde photo présente le même site en mars 1994. On aperçoit encore, au haut de la pente, la porte par laquelle passait le decauville. C'est ainsi qu'une page héroïque du Collège Saint-Joseph a été irrémédiablement tournée. Il était bon de s'en souvenir.

Frère Ange-Michel

La Politesse

Ce n'est pas, actuellement, une leçon qui s'enseigne en classe. Et d'ailleurs, elle change avec les temps et les sociétés.

Jean-Baptiste de La Salle (1651-1719) a fondé les Frères, en 1680, pour les consacrer uniquement à l'école. Pour les aider à éduquer les enfants, (nous sommes à l'époque du roi Louis XIV, celui qui a reçu la première ambassade venue d'Istanbul), il a publié un livre de savoir-vivre, en 1703. Ce livre a servi ensuite, dans les écoles des Frères, pendant deux cents ans, avec les adaptations nécessaires.

Voici quelques extraits, de 1703, empruntés au chapitre 2 qui a pour titre : " De la tête et des oreilles".

"Chapitre 2 De la tête et des oreilles.

Pour tenir la tête avec bienséance, il faut l'avoir droite sans la baisser ni la pencher ou à droite ou à gauche; il faut se bien garder de la serrer ou enfoncer entre les deux épaules; la tourner à tout vent, cela est d'un esprit léger, et la remuer souvent est la marque d'une personne inquiète et embarrassée. C'est aussi témoigner de l'arrogance, de relever la tête avec affectation. Il est tout à fait contre le respect qu'on doit à une personne, de la hausser, de la secouer, ou de la branler quand elle nous parle; car cela fait paraître

que l'on n'en a pas l'estime qui lui est due et qu'on n'est pas disposé à croire et à faire ce qu'elle nous dit.

C'est une liberté qu'il ne faut jamais se donner, d'appuyer la tête avec la main, comme si on ne pouvait la soutenir.

Gratter la tête quand on parle, ou même en compagnie quand on n'y parlerait pas, cela est d'une très grande indécence et indigne d'une personne bien née; c'est aussi l'effet d'une grande négligence et malpropreté, car cela vient ordinairement de ce qu'on n'a pas assez de soin de se bien peigner et de se tenir la tête nette. C'est à quoi doit prendre garde une personne qui n'a point de perruque, de ne laisser ni ordure ni crasse sur sa tête; car il n'y a que des personnes mal élevées qui tombent dans cette négligence, et on doit regarder la netteté du corps, et particulièrement de la tête, comme une marque extérieure et sensible de la pureté de l'âme.

Chapitre 3 Des cheveux.

Il n'y a personne qui ne doive prendre pour règle et pour pratique de se peigner tous les jours, et il ne faut jamais paraître devant qui que ce soit avec des cheveux mêlés et malpropres, qu'on ait surtout égard qu'il n'y ait point de vermine, ni de lentes. Cette précaution et ce soin est de conséquence à l'égard des enfants.

Quoiqu'il ne faille pas facilement mettre de la poudre sur ses cheveux, et que cela ressente un homme efféminé, il faut cependant prendre garde de n'avoir pas les cheveux gras; c'est pourquoi lorsqu'ils le sont naturellement, on petit les dégraisser avec du son, ou mettre de la poudre dans le peigne pour les rendre secs, et leur ôter s'il se peut leur humidité qui pourrait gâter le linge et les habits.

Comme il n'est pas à propos d'avoir les cheveux fort courts, car cela irait à défigurer la personne, il faut aussi prendre garde qu'ils ne soient pas trop longs, et particulièrement qu'ils ne tombent pas sur les yeux; voilà pourquoi il est bon de les couper proprement de temps en temps.

Il y a des gens qui pour leur commodité, quand ils ont chaud ou qu'ils ont quelque chose à faire, mettent leurs cheveux derrière leurs oreilles ou sous leur chapeau; cela est très malhonnête, et il est à propos de laisser toujours pendre ses cheveux naturellement. Il est aussi de la modestie et de l'honnêteté de n'y pas toucher sans nécessité, et le respect qu'on doit avoir pour les autres exige qu'on ne mette pas la main sur ses cheveux en leur présence."

Et voici comment l'édition de 1919, utilisée par le Frère titulaire de la classe de 6ème du Collège Saint-Joseph, présente la même question:

La tête est la partie la plus noble du corps. On ne doit pas l'incliner en avant, la rejeter en arrière, la pencher à droite ou à gauche; il faut la tenir droite, sans raideur. Il est inconvenant de répondre à une question par un simple signe de tête.

Le visage a une puissance d'expression que rien n'égale, c'est le miroir de l'âme. Il fait connaître, avec une grande fidélité, le trouble et les agitations du cœur. Le vice et la vertu y laissent des traits caractéristiques.

(...)

Les cheveux doivent être taillés assez fréquemment Coupés courts, ils sont plus faciles à tenir propres et donnent un air plus viril.

Un jeune homme qui se parfumerait, se ferait friser, arrangerait d'une manière bizarre sa chevelure n'échapperait point à la critique." Une tête creuse, dirait-on, a besoin d'être ornée".

(...)

Une édition entièrement renouvelée, de 1934, ne parle plus des cheveux.

Frère Ange-Michel

QUAND LA VIE VOUS SURPREND...

Il avait décidé de s'en aller, au loin, là où il vivrait vraiment comme un homme avec l'argent qu'il gagnerait par les chemins les plus courts. Comme il était sûr de son projet, il voulait tout de suite le réaliser. "Heureusement, j'ai pu trouver ce dernier billet" pensa-t-il au moment où il montait dans le bus.

Bon, tout avait bien commencé, il croyait que ce billet signifierait sa chance, chance dont il aurait besoin toute sa vie.

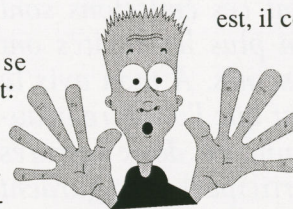
Il ne mit pas beaucoup de temps pour atteindre le lieu où il continuerait sa vie. C'était le centre ville. Il descendit du bus, marcha un peu et rencontra un groupe de jeunes gens qui attendaient. Il se demanda ce qui se passait et avança dans cette direction. Au bout d'une quinzaine de minutes il n'avait pas encore compris pour quelle raison ces gens at-

tendaient toujours.

Tout à coup il se rappela son projet: gagner l'argent nécessaire pour sa vie par les chemins les plus courts. Il se mit au travail. Il était assez tranquille et se sentait habitué à ce genre de choses. Il s'approcha de l'homme dont on voyait le porte-monnaie dans la poche arrière du pantalon. Sa main avançait très lentement vers la poche mais elle saisit rapidement le porte-monnaie. Et voilà ! C'était si rapide, si amusant." se dit-il en partant et en laissant la foule derrière lui.

Maintenant il s'attendait à trouver beaucoup d'argent et des cartes de crédit. Alors ses rêves ont été interrompus par un grand cri qui s'est levé dans la foule. Il s'est retourné lentement mais a poursuivi sa marche immédiatement. car c'était l'homme dont il avait volé le porte-monnaie qui criait.

Ses pieds avançaient de plus en plus vite, de plus en plus vite et ça y

est, il courait...

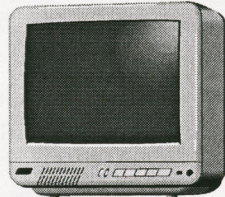
Quelques minutes plus tard il se retrouva dans un coin très loin de la foule et regarda aussitôt ce qu'il y avait dans le sac. Mais non ! Il était vide! Pas même une pièce ! Il n'y avait que des photos. Bon, se dit-il, on va les regarder. Comment ! C'était le sac de son père qui était parti il y a des années pour gagner de l'argent. Il était complètement vide. Il était triste, désolé, inquiet, il ne savait plus que penser.

Il retourna directement dans la foule et déposa le sac auprès de l'homme qui pleurait. Au bout de quelques minutes, l'homme fut très content d'avoir retrouvé le sac dans lequel se rouvrait la photo de son fils. Mais c'est bizarre ! se dit-il. Il y avait encore une autre photo dans le sac. Non pas la photo de son fils mais sa propre photo. Très très loin, un garçon de vingt ans pleurait en regardant la photo de son père qu'il n'avait pas vu depuis des années.

Nazlı Özer 8 B

Je crois qu'en Turquie le sujet dont je vais parler n'est plus intéressant mais il est sérieux parce que tout le monde en a beaucoup parlé durant ces quelques jours. Les écrivains ont écrit des articles dans les journaux, on a présenté des débats à la télévision, on a interviewé des personnes dans la rue, en résumé tout le monde a dit quelque chose sur les émissions de jeu qu'on diffuse chaque soir sur deux chaînes concurrentes. Elles commencent après le journal télévisé (sur ATV et chaîne D) vers huit heures et elles finissent vers onze heures. On invite quelques personnes connues en Turquie, les questions ne sont pas du tout difficiles mais intéressantes. Je trouve que les gens qui présentent ces émissions sont très antipathiques, en plus les invités ont l'air complètement fascinés. A mon avis la plus grande bêtise c'est que l'on offre beaucoup d'argent, voire une ou deux voitures pour que les gens participent et regardent cette chaîne. Mais le pire ce n'est même pas ça, c'est que les gens supplient le présentateur pour obtenir cet argent. Ils disent: "S'il

Qu'est - ce Qu'on Nous Montre à la TV?

vous plaît Mr X, aidez-moi, j'ai vraiment besoin de cet argent,..." C'est incroyable, pour obtenir de l'argent ils oublient leur dignité, ils se transforment en animaux qui prient le chasseur. Je déteste ces émissions. Non seulement à cause d'eux les gens gagnent de l'argent sans rien faire ou tombent dans de mauvaises situations, mais encore parce que ces émissions durent trois heures. La moitié de la Turquie regarde surtout ces deux chaînes. Alors elles ont une responsabilité dans la diffusion de programmes de bonne qualité. Pendant ces trois heures ils peuvent diffuser un film, un autre programme plus approprié ou bien une meilleure émission, plus amusante, meilleure, qui apprend quelque chose de différent et d'intéressant aux gens. Mais quelle que soit cette émission, elle ne doit en aucun cas durer trois heures. En effet je pense que le but de la télévision n'est pas de gagner de l'argent aux dépens des gens mais d'amuser, de faire passer du bon temps, d'apprendre quelque chose aux gens.

Bengi Keskin 8 B

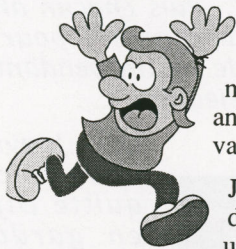

ENCORE UN SUCCÈS BRILLANT À SAINT - JOSEPH

Nous félicitons très vivement **IPEK OĞUZ** - en Lycée II-B sciences - qui a remporté le concours de composition de l'Alliance Française sur un thème européen. Elle est invitée à Paris pour une semaine de séjour.

LE MYSTERE DE NOTRE SURVIE

Je me souviens très bien de cet instant où je le vis pour la première fois. Nous étions, ma famille et moi, depuis dix ans dans ce pays-là lorsqu'il arriva.

J'avais quinze ans. C'était un dimanche froid de novembre, un jour d'automne qui annonçait l'hiver. Un garçon grand de dix-sept ans environ parut à une certaine distance, je ne vis d'abord de lui, dans la nuit tombante, que son chapeau de paysan et sa blouse noire ensanglantée. Je pus distinguer aussi qu'il souriait. Je vis qu'il avait les cheveux complètement ras, comme ceux d'un paysan, quand il jeta son chapeau par terre.

Ce garçon malheureux devint bientôt mon meilleur compagnon. Il était différent des autres jeunes gens du village. Il savait rire, il savait s'amuser. Pendant les soirées, il écoutait silencieusement les histoires invraisemblables de gamins et ensuite il commençait à nous raconter ses aventures réellement vécues. Il me semblait qu'il avait été dans toutes les situations, tant il avait toujours des choses de plus en plus étranges à raconter; l'écouter pendant des heures me plongeait dans des rêveries merveilleuses. Ce que les autres racontent, comme mensonges était la pure réalité vécue par lui; il s'était promené dans les rues obscures au milieu de la nuit, il était allé dans les pays lointains, ceux qui font les décors fantastiques de nos rêves enfantins. Il nous décrivait un monde qui paraissait inaccessible pour nous.

Un jour pourtant il disparut, ma charmante distraction

s'était évanouie. Il était parti pour découvrir sans doute d'autres mondes qui serviraient à éprouver son courage. Je ne le vis plus jamais, ni un homme plus hardi et étrange que lui.

Courage... Nous en avons besoin pour vivre. Dans ce monde des réalités amères, il fonde en nous l'espoir qui nous souffle à l'oreille que nous avons encore le droit de rêver. C'est le courage qui nous conseille d'aller découvrir les étoiles, c'est grâce à lui que nous pouvons voyager dans le ciel bleu sur les ailes d'une belle mouette. Il nous fournit un enthousiasme infini pour que nous puissions aimer la lune, le soleil, les fleurs et surtout le monde et les hommes...

Il n'est vraiment pas facile de vivre en pouvant échapper aux malheurs et sans éprouver des doutes dans ce monde. Parfois, on croit qu'on a découvert le bonheur absolu mais ça ne dure pas malheureusement longtemps. Soudain on se retrouve dans le désarroi. Alors, comment peut-on continuer de vivre?.. En comptant avec persévérance sur notre courage. On ne doit surtout jamais se décourager face aux petits problèmes qui ne manquent jamais dans la vie. Sinon les grandes vagues impitoyables nous écraseront dans la mer ténébreuse. On ne doit pas avoir peur et hésiter devant les échecs qui peuvent nous enseigner des connaissances nouvelles et nous éclairer sur les certitudes. Si l'on manque de courage il n'est pas facile de supporter tous les problèmes quotidiens.

Je pense, quant à moi, que l'homme peut faire des efforts pour enraciner la volonté du courage dans son esprit, c'est à vous de le prendre dans vos deux mains pour lui donner de nouvelles formes chaque fois que vous aurez des hésitations, c'est dans votre responsabilité humaine de ne jamais le perdre. Si vous êtes assez forts pour réaliser ce principe vous verrez que rien ne pourra vous empêcher d'embrasser les étoiles.

Yelin Bilgin - 9-A

LE CLUB D'AIDE SOCIALE

Notre club s'appelle "Le Club d'Aide Sociale". Dans ce club, notre but c'est d'aider les gens, de leur faire oublier leurs problèmes pendant quelque temps et de les rendre heureux.

Quand nous faisons des sorties, nous remarquons leur joie.

Pour le Nouvel An, nous sommes allés à "Darülâceze". Nous y avons rencontré des gens plus âgés que nous et ils étaient seuls. Nous y avons connu un monde différent. Grâce à cela, je crois que nous avons remarqué les difficultés de la vie.

Nous organisons des promenades avec des orphelins. Nous voyons qu'ils ont besoin d'affection car ils n'ont ni mère ni père. Nous projetons de les emmener au cinéma et au théâtre. Nous irons aussi visiter le palais de Dolmabahçe et nous ferons un pique-nique ensemble. Toutes ces activités sont pour qu'ils oublient leurs problèmes, pour qu'ils soient heureux et pour qu'ils sentent qu'ils ne sont pas oubliés.

Nous sommes dans ce club car aider les gens en difficulté nous donne un sentiment de paix. En les voyant, nous comprenons que la vie n'est pas toujours facile. Grâce à nos activités, nous nous attachons à eux. Nous aimons vraiment ce que nous faisons et nous invitons toutes les personnes généreuses qui sont prêtes à aider les autres à participer à nos activités.

Selim Balcan - Eda Gürdal - Melis Sinanoğlu 7 B

Dès le petit matin du 27 Janvier les élèves de Saint-Joseph étaient réunis à l'aéroport, c'était un groupe qui se préparait à s'engager dans une aventure internationale.

Nous étions un peu émus car nous étions entrés dans un état d'âme curieux de l'inconnu lointain et impatient pour découvrir le secret des amitiés internationales. Certains d'entre nous se séparaient pour la première fois de leurs parents et pour certains c'était la première visite en France.

Après un voyage fatigant, nous étions à la gare de Dijon. Nous fûmes accueillis par de fort gentils correspondants.

Pendant notre séjour, nous avons eu l'occasion d'observer des foyers typiquement français. En fait, cet échange n'était pas simplement un échange d'élèves mais dans le plein sens du terme un échange culturel entre les jeunes turcs et français.

Nos diverses visites dans la région des alentours de Dijon nous ont offert l'occasion de déguster les productions spéciales de Bourgogne. On a fait des circuits dans la ville pour visiter les lieux caractéristiques et historiques: les Hospices de Beaune,

SOUVENIRS DE L'ECHANGE AVEC SAINT - JOSEPH DE DIJON

les caves où l'on a goûté le bon vin bourguignon, la maison natale de Pasteur, les Salines Royales d'Arc-et-Sénans. Parmi nos visites, celle qui a éveillé une grande admiration chez nous a été sans doute la visite du Musée des Beaux-Arts de Dijon qui nous a accordé la chance de nous renseigner mieux sur Dijon, l'ancienne capitale de Bourgogne, la patrie de Hugues Abriot, Philippe le Hardi, Jean sans Peur, Philippe le Bon et Charles le Téméraire.

Pendant les journées, on visitait, on contemplait et dès qu'on rentrait on passait des soirées en famille durant lesquelles on se posait des questions afin de nous affranchir de nos curiosités à propos des modes de vie

de chaque nation suivant des exemples concernant les mœurs et les traditions; nos conversations se prolongeaient parfois jusqu'au minuit... Puis chacun allait dans sa chambre pour se revoir le matin pendant le petit déjeuner.

Le 2 Janvier, nous avons quitté Dijon en gardant de très bons souvenirs marqués par des impressions profondes et par le goût des amitiés franco-turques dans l'espoir de se revoir de nouveau. Nous nous préparons à recevoir nos amis français chez

nous, ce sera bientôt notre tour d'accueil! Nous espérons qu'ils pourront connaître de près la vie quotidienne en Turquie, Saint-Joseph d'Istanbul et surtout la fameuse hospitalité turque.

Cet échange qui nous a offert l'occasion de nous lier d'amitié avec des jeunes français et leurs familles nous a permis aussi de cheminer vers de nouveaux horizons et de garder des souvenirs inoubliables de nos amis français qui seront amplifiés lors de leur visite à Istanbul. Nous remercions vivement nos professeurs qui ont réalisé cet échange très favorable à notre formation culturelle et intellectuelle.

Ayşegül Köseleci - 9 B

UNE AVENTURE DE NEUF JOURS

C'était le 27 janvier, le jour de notre départ pour la France que notre aventure avait commencé : on passerait six jours à Dijon et deux jours à Paris. Ce serait formidable!

Le matin, nous nous sommes réunis à l'aéroport et nous nous sommes séparés de nos familles avec de nombreux conseils... Notre vol a duré deux heures et demie et après l'atterrissage à Paris nous sommes allés à la Gare de Lyon prendre le T.G.V. pour Dijon. Nous étions bien émus : nous étions en France et bientôt à Dijon. Nous étions impatients de connaître nos familles et nos correspondants qui nous attendaient là-bas. Le voyage en T.G.V. s'est très bien passé et la vue par la fenêtre était superbe : des petits villages, des champs, de la verdure...

Arrivés à Dijon, à la gare il y avait un petit groupe qui nous attendait déjà. C'étaient nos correspondants. Ils avaient organisé un petit cocktail à Saint-Joseph de Dijon qui est une grande et belle école.

Le soir, chacun est allé chez soi et au début, cela nous a paru un peu difficile. On était seul : pas d'amis, pas de famille. De nouvelles gens, une nouvelle ambiance. Mais le but de ce voyage n'était-ce pas cela?

Chaque jour, avant le premier cours de la journée, nous allions à Saint-Joseph. Puis, nous partions nous promener. Le premier jour, nous avons fait un petit circuit dans la ville et ensuite, nous sommes allés à Cassis Boudier. Le deuxième jour, c'était un

jour plus fatigant : nous avons visité les Hospices de Beaune (et on a bu du vin !), l'Hôtel-Dieu où Rabelais avait soigné ses malades, les Salines Royales, la maison natale de Pasteur (Hélas ! Notre guide nous a accueillis devant la maison et il a commencé à nous raconter la vie de Pasteur. De temps en temps, il nous posait des questions, puis il nous a accusés d'être incapables d'y répondre et il nous a traités d'ignorants, ce qui nous a énormément choqués. Cela est un mauvais souvenir qui nous reste aussi de notre beau séjour et qui nous a fait comprendre que nous devons faire plus d'efforts pour faire connaître notre pays.) Pendant le week-end, nous étions avec nos familles et nous avons fait des achats, nous nous sommes promenés dans Dijon qui est une très belle petite ville avec ses rues et son histoire.

Les deux derniers jours, nous avons découvert Saint-Joseph de Dijon, le musée des Beaux Arts. Après un repas d'au revoir à l'école, juste au moment où nous avons commencé à bien nous entendre, nous nous sommes mis en route pour Paris.

Plus qu'un voyage de vacances, c'était un échange : nous avons connu leurs conditions de vie, leurs moeurs, nous avons eu l'occasion de comparer notre culture à la leur et surtout de faire connaître notre pays.

Nous remercions Monsieur Michel Bertet, Monsieur Haluk Denizli de nous avoir présenté l'occasion de participer à cet échange ainsi que nos professeurs Madame Serçin Divanlğolu, Madame Sema Karlğ, Madame Houda Elmacğ et Madame Füsün Esin qui ont organisé ce voyage.

Poesies

Si J'étais La Reine Du Monde...

Si j'étais la reine du monde...
Comme je serais la seule reine sur la terre ,
Je garantirais la paix pour qu'il n'y ait plus de guerre.

J'interdirais les disputes pour que tout le monde soit
heureux
Vous ne pourriez pas me dire que c'est défectueux.

Mes punitions seraient d'écrire des milliards de fois
des mots d'amour ,
C'est sûr que ce serait un bon cours.

Comme il n'y aurait plus d'argent , il n'y aurait ni
richesse ni pauvreté
Alors il n'y aurait plus de problèmes d'égalité.

Les gens pourraient vivre pleins de joie ,
Car tout le monde aurait les mêmes droits.

Ah , si j'étais la reine du monde...!

Ekin Tezman Hz 2-B

***

Si j'étais la reine du monde ,
Tous les jeunes pourraient aller à l'université.
Il n'y aurait plus d'inégalité.

Si j'étais la reine du monde ,
Tous les hommes pourraient partir souvent en
vacances.
On limiterait le nombre des naissances.

Si j'étais la reine du monde ,
Tous les gens seraient plus tolérants.
Il n'y aurait plus d'accidents.

Si j'étais la reine du monde ,
Tous les pays s'entendraient pour qu'il n'y ait plus de
guerres.
On pourrait contrôler l'énergie nucléaire.

Si j'étais la reine du monde ,
Tous les enfants auraient le sourire au visage.
Il n'y aurait plus de chômage.

Si j'étais la reine du monde ,
Tout le monde serait heureux.
On vivrait ensemble comme dans un jeu.

Zeynep Yılmaz - Hz 2-B

Si j'étais la reine du monde,
Il faudrait que je le défende
Contre la méchanceté
Pour la liberté.

Si j'étais la reine du monde,
Je le peindrais en rose

Pour ne pas voir les noirceurs
Pour le bonheur des coeurs.

Si j'étais la reine du monde,
Il n'y aurait plus de guerre
Pour que les hommes vivent en paix
Pour qu'ils oublient les épées.

Si j'étais la reine du monde,
Je travaillerais beaucoup
Pour que les enfants du monde reçoivent une bonne
éducation
Pour les nouvelles générations.

Si j'étais la reine du monde,
Je découvrirais un médicament
Contre les maladies mortelles
Pour une vie toujours plus belle.

Pinar Uluer - Hz 2-B

***

Si j'étais le roi du monde,
Je développerais mon pays
Si j'étais le roi du monde,
J'obtiendrais la paix dans le monde.

Si j'étais le roi du monde,
J'aurais des palais et des châteaux
Si j'étais le roi du monde,
J'aurais des villas et des autos.

Si j'étais le roi du monde,
J'aurais des projets et des vœux
Si j'étais le roi du monde,
Je libérerais les gens
Pour qu'ils soient tous heureux.

Deniz Petekkaya - Hz 2-B

***

Si j'étais le roi du monde,
Il n'y aurait pas de chômage.
Si j'étais le roi du monde,
Je trouverais des solutions aux embouteillages.

Si j'étais le roi du monde,
Je mettrais fin aux disputes politiques.
Si j'étais le roi du monde,
Je créerais un monde magnifique.

Si j'étais le roi du monde,
J'exterminerais les trompeurs.
Si j'étais le roi du monde,
Je jetterais les menteurs à l'extérieur.

Si j'étais le roi du monde,
Je m'occuperais de tous les problèmes du monde.

Coşku Baş - 2-B

Si j'étais le roi du monde,
Je travaillerais pour le bonheur de l'humanité,
Et pour pouvoir créer un pays sans inégalités,
Où les gens vivraient dans la fraternité.

Si j'étais le roi du monde,
Je voudrais vivre dans un palais fantastique,
Où je désirerais exposer mes oeuvres artistiques,
Même sur mon trône je jouerais de ma guitare
classique

Si j'étais le roi du monde,
Je voudrais effacer le mot "tristesse" de toutes les
pages,
Oublier l'hostilité et la haine de tous les âges,
Dans mon paradis artificiel tous les gens vivraient
comme des sages.

Cem Birol - 2-B

LA SEMAINE DE LA FRANCOPHONIE,

Cette semaine est la semaine de la
Francophonie,
Ne la confondez pas avec la Téléphonie.
Les personnes qui parlent en Français la fêtent,
Il faut que cela soit très nette.

Dans les pays où le Français est une langue
étrangère,
On fait des choses, concernant la France, amusantes

et légères.
Il y a des fêtes qu'on va organiser,
Bien sûr avec des chanteurs Français!

Cette semaine est la semaine de la Francophonie.

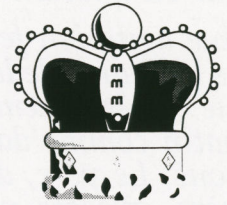
N'oubliez pas de parler en Français!

Alp Küçükkelbir Hz 2\D

MON PETIT VOYAGE

Quand je me suis levé hier,
J'ai dû aller à la Tour Eiffel
J'ai écrit sur mon cahier,
Que je l'ai vue.

Un acteur connu,
Il a disparu,
Je l'ai cherché,
Sur la Tour Eiffel.

Quand je suis monté au sommet,
Je l'ai rencontré,
Il m'a dit d'aller sur le trottoir,
Pour faire mes devoirs.

Après j'ai dormi,
Jusqu'au minuit,
Ensuite je me suis réveillé,
Pour boire un verre de thé.
Ömer Bilgin 2-D

Quand j'étais enfant

Quand j'étais enfant
Je pleurais souvent
Je dormais beaucoup
Et j'étais amusant.

Quand j'étais enfant
Je jouais souvent
Je discutais beaucoup
Et j'étais intelligent.

Quand j'étais enfant
Je m'amusais tout le temps
Je courais beaucoup
Et j'étais excellent.

Sinan Kuriş Hz.2A

Les enfants de la rue

Tous les matins, tous les jours
Quand de la maison je sors,
Je vois des gens qui s'affairent
Je vois des jeunes aller à l'école;
Et aussi je vois des enfants
Qui vivent dans la rue.
Je ne sais pas où ils vont,
Je ne sais pas ce qu'ils font,
Mais personne ne sait
Car personne ne veut savoir...

Ayşen Sarı - Hz.2A

L'Amour

Si j'avais une sœur,
Je t'aimerais plus que ma sœur.
Si j'avais tout l'or du monde,
Je le jetterais à tes pieds.
Si j'étais riche,
Pour toi, je pourrais être
un clochard.
Si j'avais un harem,
Tu serais ma favorite.
Si tu voulais visiter tous les pays,
Je serais un avion.
Si tu voulais savoir toutes les choses,
Je serais un dictionnaire,
Mais sans toi je serais mort.

Cihan Doğan Hz.2A

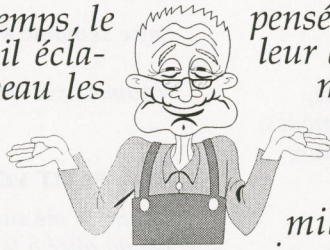
Le club de ping-pong

Une vingtaine d'élèves sont inscrits au club de ping-pong et nous avons six tables. me. Chaque mercredi après la cinquième période nous nous entraînons et nous faisons des tournois, ce qui nous permet de nous améliorer. Nous jouons, selon les jours, en simple ou en double ; en double nous faisons des équipes de classe pour rencontrer les autres classes ou bien nous jouons par groupes de niveau ,ce qui permet de tous nous rencontrer au fur et à mesure des séances.

Cihan Okutan 6 C , Cihan Akman 7

Respectons Toutes Les Expériences

C'était un matin de printemps, le soleil brillait gaiement, il éclairait et réchauffait de nouveau les rues de la ville. Les gens avaient commencé à se préparer pour recommencer leur vie quotidienne.

Une agitation fervente envahissait les habitants de la maison du coin de la rue dès les premières clartés du petit matin comme dans tant d'autres maisons. Le père, docteur à l'hôpital, la mère, avocate, pressée de se rendre au tribunal, et les deux filles, étudiantes à l'école se hâtaient de quitter la maison. La grande-mère se sentait triste ce jour-là, sa fille le remarqua et elle lui demanda si elle allait bien; "je me sens inutile parmi vous car je ne suis pas active à cause de ma vieillesse". La jeune dame touchée de ces paroles lui expliqua que tous les membres de la famille avaient encore besoin d'elle et que tout le monde devait normalement partager ses sentiments puisqu'on a toujours besoin de recourir aux expériences et aux conseils des gens âgés. Je compris mieux à ce moment là que l'esprit des grands parents est une source de références très précieuse. Cela m'a fait penser que personne ne doit se sentir inutile dans l'humanité.

Dans l'histoire du développement de l'humanité il existe beaucoup de gens qui ont essayé d'ajouter leur petite part que nous ignorons souvent, que nous ne prenons pas au sérieux. Mais quand nous observons notre milieu nous comprenons cette réalité. Ce grand progrès ne s'est pas formé seulement grâce aux quelques rares génies, c'est l'aventure de tous les humains: les uns y ont contribué avec leurs forces physiques, les autres avec leur

pensée et leur esprit quel que soit leur âge. Depuis les hommes primitifs on a essayé d'améliorer les conditions de vie et de développer l'environnement grâce aux travaux des milliers d'hommes dont nous ignorons les noms. Au début de

l'histoire de l'humanité, l'homme se suffisait pour ses besoins essentiels; mais avec le progrès de plus en plus accéléré les hommes ont commencé à dépendre les uns des autres pour inventer des outils, des machines et pour construire les grands bâtiments. La technologie prodigieuse actuelle est le résultat de cette collaboration. Aujourd'hui les gens sont conscients d'être immortels grâce à leurs idées et grâce aux produits de leur intelligence par rapport auxquels la force physique reste souvent au second plan.

L'évolution de l'humanité ne s'accomplit point en travaillant seulement pour le progrès technique et matériel. Le vrai progrès est celui qui se fonde suivant la culture provenant des dialogues entre les générations et des synthèses faites d'après les expériences des vieilles générations.

L'importance que nous donnerons à la présence des gens âgés et à leurs observations, l'attention que nous porterons aux critiques des gens qui n'ont pas peut-être apparemment une place très importante dans la société, les observations que nous allons faire au niveau des vies particulières nous apprendront à réfléchir et à décider mieux. Personne n'est inutile, toutes les expériences humaines ont leur message éducatif.

Ece Kansu 9-A

Özge Argüder -9e C- a récueilli des propos au cours d'un débat sur la francophonie animé par Mr. Isak Abudaram.

ORIGINES ET SORT DE LA FRANCOPHONIE

Francophonie... Que signifie-t-il ce mot? Quelle est son influence sur la vie politique, économique et culturelle des pays francophones? Qui parle le français, depuis quand et pourquoi?

La francophonie, c'est l'expression recouvrant l'ensemble des états utilisant le français et se reconnaissant membres de cette communauté de culture et d'histoire. Autrefois, la France qui était un pays assez puissant du point de vue économique et politique possédait des colonies: elle pouvait ainsi propager sa culture dans les régions qui faisaient partie de son domaine politique. L'expansion coloniale de la fin du XIXe siècle permettra cependant d'ouvrir de nouveaux horizons francophones en Afrique et dans le sud-est de l'Asie d'extrême orient. Plusieurs de ces pays ont désormais conquis leur indépendance, certains parmi eux conservent encore l'usage du français comme langue officielle, langue d'enseignement et parfois langue de communication quotidienne. En dehors de la France, la langue française est utilisée en Belgique - Bruxelles et Wallonie - , en Suisse romande, en Italie - Val d'Aoste et vallées Vaudoises - dans la principauté de Monaco, au Canada - Québec et Provinces maritimes - aux Antilles françaises, en Guyane, à la Réunion, en Nouvelle-Calédonie et en Polynésie.

En France, le latin, langue de l'église catholique, restera longtemps la langue officielle. C'est à l'extérieur de la France que le français commence à être utilisé comme langue administrative.

En Angleterre, les lois sont rédigées en latin et en français jusqu'au XVe siècle, et c'est en Italie que le premier acte sera écrit en français en 1532. Entre le XVIIe siècle et le du XIXe siècle la langue française est parlée un peu partout en Europe dans les milieux diplomatiques, scientifiques et culturels. Au XIXe siècle le français commence à décliner.

Au cours des périodes de réforme, la France aurait été prise comme modèle dans les différents domaines notamment dans celui de la justice, de la réorganisation de l'administration et des municipalités.

A part les pays francophones nous constatons que la culture française, spécialement par le biais de la langue, a eu une influence considérable sur la vie des Turcs depuis l'époque ottomane dans le domaine diplomatique, économique, social et culturel. Dès le XVIIIe siècle les ingénieurs et les techniciens français ont été invités afin de moderniser l'armée et de créer de écoles militaires modernes.

Bien que la Turquie ne soit pas un pays francophone on peut y trouver des établissements scolaires francophones comme les lycées Saint-Joseph, Saint-Benoit, Saint-Michel, Sainte-Pulchérie, Notre Dame de Sion, lycée et université de Galatasaray. La culture française avec sa cuisine, son mode de vie, sa langue, sa littérature a été toujours présente dans l'Empire Ottoman à cause des liens économiques et politiques assez intimes avec la France. Si on examine la lan-

gue Turque moderne on y trouve beaucoup de mots d'origine française.

Le grand fondateur de la République Turque, Atatürk, savait bien parler français, il l'avait appris au cours de ses études militaires, il l'a perfectionné au cours de ses missions militaires à l'étranger. Cet homme de génie a pu voir le monde à la lumière des principes de la Révolution Française.

Depuis quelques années, comme en Europe les francophones turcs aussi ont à leur disposition une palette très étendue de médias audiovisuels : TV5 et MCM. Côté radio, les programmes de la Radio Contact sont composés majoritairement de la musique francophone. On peut facilement trouver la presse française dans les kiosques turcs.

On constate cependant la crue massive de l'anglais surtout chez les jeunes et dans plusieurs domaines depuis un certain temps. Après la révolution économique des Etats-Unis, le français a perdu son élan et son influence. Aujourd'hui l'anglais, par l'intermédiaire de la musique populaire, du cinéma, du sport et des activités économiques de vaste envergure est en position de force.

Il est vrai que le français est une langue belle à entendre, assez difficile à apprendre, mais il faut se rendre compte du fait que c'est un privilège pour nous de savoir le parler.

Özge ARGÜDER / 9-C

Notre périodique Kardelen accueille avec grande sympathie les élèves du Pré - Lycée qui sont aimablement intervenus pour exprimer leurs impressions à propos de leur entrée dans un nouveau monde et celles d' un week-end passé dans une famille française.

UN PRÉJUGÉ SURMONTÉ!

Je n'aimais pas trop le français avant de venir dans cette école. Si quelqu'un m'avait dit que j'étudierais dans une école française, deux semaines avant l'inscription, j'aurais seulement souri, tant le français m'apparaissait antipathique.

J'ai appris les résultats dans la dernière semaine des vacances quand je suis venue à Saint-Joseph avec une amie. C'est peut-être un peu par hasard que je me suis inscrite à Saint-Joseph car il n'y avait plus de places dans les écoles allemandes qui étaient les écoles de mes rêves.

Je ne peux pas dire que je n'ai pas eu peur du français, car j'avais entendu que c'est une langue très difficile, en plus il n'était pas la langue étrangère de ma préférence et il m'est toujours difficile de faire des travaux dans les domaines qui ne sont pas volontairement choisis.

Le jour où j'ai commencé à étudier à Saint-Joseph, je ne me suis pas sentie étrangère car j'y étais venue avec une amie, mais le Petit Quartier nous a regardé comme si nous étions des êtres étranges; naturellement ils n'ont pas pu d'abord nous accepter, maintenant je pense qu'ils se sont habitués à être avec nous.

Dans ma classe, au début de l'année il n'y avait pas de dialogues entre les élèves mais avec le temps nous nous sommes connus et en ce moment nous avons des amitiés assez intimes, c'est même mieux que ce que j'espérais.

Dans cette école l'éducation est vraiment très satisfaisante. Je n'espérais aucunement pas pouvoir apprendre toutes ces connaissances sur une nouvelle langue en si peu de temps. Par ailleurs, j'ignore comment cela s'est fait mais on m'a fait vraiment beaucoup aimer le français. Je crois que plus nous avançons dans nos études plus le désir de nous tous d'apprendre le français augmente chaque jour.

Enfin je suis très heureuse de me trouver à Saint-Joseph et d'apprendre le français. Je n'ai absolument pas de regret, je me dis que j'ai bien fait d'être venue à Saint-Joseph.

*Pelin Serbes Lise Hz.B
Traduction de Ayçe Zekioglu 10C*

POURQUOI SAINT-JOSEPH?

L'année dernière était très importante pour moi. Je suis entrée au concours des collèges et j'ai été re-

çue à Saint-Joseph. J'étais d'une part malheureuse car il m'était difficile de me séparer des camarades avec qui j'avais partagé quatre années d'études et d'autre part j'étais très heureuse parce que j'entrais dans un nouveau monde, ce qui n'a pas été facile pour moi. Mais je devais le faire pour mon avenir et voilà que j'y suis déjà.

Ai-je accompli une bonne action? Je crois que c'est le temps qui va en juger. Mais de toute façon je crois que mon choix sera favorable pour moi car je me trouve maintenant dans une école qui enseigne depuis 1870 et de ce point de vue je me considère très heureuse.

*Gizem Kavafoğlu PL-B
Traduction de Seylan Kandak 10C*

POURQUOI SAINT-JOSEPH?

J'étais déjà venue à Saint-Joseph l'année où j'avais passé le concours d'entrée aux collèges...Mais en ce temps-là il m'était presque impossible d'entrer dans cette école qui était mon seul rêve. J'étais rentrée chez moi triste et déçue. Cependant une voix mystérieuse en moi me faisait supposer incroyablement qu'un jour j'y retournerais et que je rentrerais ensuite joyeusement chez moi...

Des années après, quand j'étais en train de me préparer aux études du lycée, en entendant qu'il y aurait un concours pour l'accès aux lycées des écoles étrangères j'ai compris que j'aurais encore une chance pour Saint-Joseph. Pourquoi ai-je choisi Saint-Joseph?

Depuis mon enfance j'entendais les gens parler avec un ton différent chaque fois qu'il s'agissait de cette école, car celle-ci apprenait aux jeunes la plus élégante langue du monde qui était en même temps d'une expansion considérable à travers le monde. De nombreuses gens sont curieux de la France, beaucoup d'autres en sont les admirateurs, voilà pourquoi apprendre la langue d'un tel pays paraît merveilleux non seulement à moi mais à beaucoup de gens et j'entendais aussi qu'on estimait avec envie ceux qui étudiaient dans cette école.

Je crois que les élèves diplômés de cette école occuperont des places distinguées en Turquie et partout dans le monde. On en voit déjà beaucoup d'exemples.

D'è nos jours le français est parlée comme langue officielle dans plusieurs pays. D'après moi la seule cause est que le français a été une langue d'expansion.

sion assez vaste dans l'histoire.

Toutes ces raisons ne peuvent-elles pas être valables, à votre avis aussi, pour accepter que le français soit considéré comme une langue privilégiée et qu'un bachelier de Saint-Joseph soit considéré comme quelqu'un ayant des qualités particulières.

Ceren Akpınar PL-B

Traduction de Begüm Bengi- 10C

SAINT JOSEPH, LE PRIX DE LA SECONDE CHANCE

J'ai choisi Saint-Joseph pour mes études en lycée parce que j'entendais souvent mon père parler français quand j'étais petit et j'avais toujours envie de parler français comme lui. Mais comme je n'avais pas eu un résultat suffisant au concours qu'on passait après l'école primaire je n'avais pas pu

m'inscrire à Saint-Joseph ce qui m'avait beaucoup désolé. Mais une nouvelle chance m'a souri quand j'ai fini la 8e et que le système de l'enseignement a été modifié pour le cycle primaire. Je suis heureux d'avoir bien profité de cette seconde chance.

Arrivé à l'école pour l'inscription j'ai vu un milieu orné d'arbres et cela m'a rendu doublement joyeux car j'aime beaucoup la nature. Lorsque je me suis promené pour mieux connaître l'école, j'ai aperçu qu'elle est plus grande qu'elle ne paraît.

Au cours des premières semaines qui ont suivi la rentrée scolaire j'ai constaté que je me trouvais dans un milieu où les élèves manifestent le penchant d'entraide, où le système encourage l'élève en lui accordant une certaine liberté, ce qui motive l'élève dans ses applications, où les professeurs rendent plaisants les cours en évitant les moments d'ennui. Voilà des raisons pour lesquelles je suis très content d'avoir choisi Saint-Joseph.

Efe EROĞLU Lise Hz.-B

Traduction de Ceren Demirci - 10.C

Un week-end dans une famille française: impressions des élèves de Pré - Lycée.

Je réfléchissais à ce que je pouvais dire mais après, j'ai compris qu'il n'y avait pas de raison de s'inquiéter parce qu'ils étaient très gentils. Après ce week end, ma confiance a augmenté.

Pelin Serbes PL.B

Mes professeurs m'ont donné la chance de faire connaissance avec des Français et leur vie. Nous avons piqué - niqué. C'était un week end très amusant. Je les ai beaucoup aimés et je n'oublierai jamais ce week end - là.

Müge Ökten PL.B

Le samedi matin, nous nous sommes retrouvés à Yalova et nous sommes allés à Bursa. J'ai eu du plaisir à être avec leurs quatre enfants. Nous avons regardé la télé et bien sûr, tous les films étaient en français.

Gamze Şenyuva PL.B

J'étais avec Gamze Senyuva. Nous sommes allés au restaurant. Le dimanche, nous avons regardé la télé et joué. Le lundi soir, je leur ai téléphoné et ils m'ont promis qu'ils viendraient à Istanbul.

Gamze Özen PL.B

J'ai téléphoné à Can. Il a dit: "Je suis malade, donc je ne viendrai pas chez M. Malfroid". J'ai pris son adresse et j'y suis allé avec ma mère. Nous avons regardé la télé et joué aux cartes. Le jeu s'appelle 51. Le soir, nous sommes allés à la nouvelle maison de Mlle. Hülya. Nous avons dîné. Le dimanche, nous avons piqué - niqué à Şile et joué au foot avec les amis de M. Malfroid.

Anıl Yogun PL.B

J'étais chez M. Malfroid. Il a un gros chien et parle très bien turc. Il est français mais il joue très bien au tavla. Dans sa maison, il y avait aussi une tarentule. Et

bien sûr, j'ai eu peur...

Can Lüleci PL.B

Un jour, mon professeur m'a demandé si je voulais aller chez M. Stéphane. J'ai été très contente. Le week end chez lui était super. Nous nous sommes proménés, j'ai joué avec son bébé... Je me suis beaucoup amusée. C'était une grande chance pour moi.

Gizem Kavafoğlu PL.B

Avec la famille, nous avons fait le marathon culturel de l'Institut Français. C'était très amusant. Nous avons commencé une belle amitié.

Can Corakçı PL.B

C'était amusant de passer un week end dans une famille que je ne connaissais pas et d'attendre sans savoir ce que l'on va découvrir. C'était bien pour développer mon français et connaître la vie des Français. Je me suis beaucoup amusée.

Lâle Uyar PL.B

UN WEEK-END CHEZ DES FRANÇAIS

Le samedi dernier, je suis allée chez le directeur de l'Institut d'Etudes Françaises. J'ai eu la chance de rencontrer des chanteurs français qui étaient venus en Turquie pour la Francophonie. C'était des gens très amicaux. J'ai passé un très bon weekend.

Derya UÇAR – PLA

La famille chez qui j'étais avait 4 enfants, mais moi, je n'en ai vu que 3 parce que le grand qui a 18 ans est à l'Université en France. Ils étaient très sympa. L'après-midi, nous sommes allés visiter le bateau « Jeanne d'Arc » : c'est un bateau français. C'était très bien.

Görkem GİRAN – PLA

Chez Madame Thérèse !

Ce weekend, c'était magnifique !

Madame Thérèse m'a acceptée pour le weekend. Ainsi, j'ai eu la chance de parler et de pratiquer le français.

Nous avons participé au « Marathon » avec elle. Il faisait froid et le marathon était fatigant ! Après, nous sommes allées au restaurant pour dîner. Le restaurant préparait des plats naturels. C'était délicieux !

Nous sommes allées chez Madame Thérèse. Elle avait six chats. Elle adore les chats.

Merve ÖZAYTEKİN – PLA

Samedi matin, Merve et moi sommes allées chez Mme Marie-Thérèse GARÇON.

Elle habitait à Cihangir et elle avait six chats. Elle était très sympa. A neuf heures et demie, nous sommes arrivées à l'Institut Français pour le Marathon. Nous avons rencontré Renaldo, un ami de Madame Garçon. Il est guide à Istanbul et il connaît très bien Istanbul. Ce marathon rassemblait 250 francophones. Il faisait froid mais c'était une très bonne journée. Après le Marathon, nous sommes allées au restaurant.

Le lendemain, à 12 h., nous sommes allées à Ortaköy pour le petit déjeuner. A 19h30, nous sommes allées à Kuruçesme Divan où il y avait un petit cocktail. Nous avons rencontré le directeur de St.Michel et un prof de Sion. Ils ont remis les prix. Et finalement, nous avons été la TROISIEME EQUIPE !

Merve AYDIN – PLA

Chez une dame française

C'était difficile de parler avec elle mais elle m'a aidée donc je l'ai comprise facilement. On a mangé de la cuisine française ; par exemple, des crêpes.

J'ai remarqué que les français parlaient très vite mais le weekend chez une française, c'était très amusant.

Melis KIZIKLI – PLA

Le 13 Mars, je suis allée chez Madame Garçon. Elle est directrice de Sainte Pulchérie. Elle est très sympathique mais il y avait un obstacle : elle avait six chats à la maison et deux chats étaient aveugles.

Nous avons visité le Musée d'Ibrahimpaşa : c'était magnifique.

Je pense que tous les français sont très hospitaliers !

İsve ALICI – PLA

VENDREDI, 19 Mars SORTIE

Une semaine avant, notre professeur nous a dit : « Nous irons à Taksim, à l'Institut d'Etudes Françaises et après, à Notre Dame de Sion. »

Nazlı TEKÇE – PLA

J'ai deux copains au Lycée Notre Dame de Sion donc je pouvais les voir aussi. Quand nous sommes arrivés à Ortaköy, tout le monde avait faim. Alors, nous avons décidé de prendre le petit déjeuner là-bas.

Zeynep DOĞANAY – PLA

J'ai mangé un petit gâteau et un sandwich. Le gâteau était très cher. Après, nous sommes allés à la Bibliothèque de l'Institut.

Muratcan TETİKASAR – PLA

A l'Institut d'Etudes Françaises, il y avait une bibliothèque, une vidéothèque, puis une superbe exposition de peintures.

Melis KAPLANGI – PLA

Le 19 Mars, nous étions à la Bibliothèque de l'Institut. C'est aussi le Consulat de France. La bibliothèque est très grande.

Ali KAYAALP – PLA

Quelques élèves se sont inscrits à la bibliothèque. Dans la bibliothèque, on a lu des livres.

Gökçe YILMAZSOY – PLA

Une bibliothécaire nous a donné des renseignements et nous avons regardé les livres.

Ahu SOYDAN – PLA

A l'Institut, il y avait une librairie et une bibliothèque. Il y avait aussi beaucoup de livres mais surtout les ordinateurs, c'était super !

Deniz ARCAN – PLA

Nous avons marché jusqu'à Notre Dame de Sion. Quand nous y sommes arrivés, nous avons vu qu'ils nous attendaient.

Derya UÇAR – PLA

Les élèves de Sion nous ont très bien accueillis. Ils étaient très hospitaliers.

Merve ÖZAYTEKİN – PLA

Je n'ai pas beaucoup aimé Sion parce qu'il y avait très peu de place. Mais c'était une belle journée car j'ai rencontré beaucoup de personnes.

Can BULUT – PLA

Nous nous sommes bien amusés. Je les ai beaucoup aimés. Je suis content de les avoir rencontrés.

Murat ÖZ – PLA

Il y avait beaucoup de filles mais c'était une bonne école.

Melis KIZIKLI – PLA

C'était super parce qu'ils étaient très sympas. On s'est beaucoup amusés.

Gizem ÖZER – PLA

Nous avons fait connaissance avec nos correspondants. C'était une journée magnifique !

Gökçe PEHLİVANOĞLU – PLA

Nous avons mangé des sandwich et des croissants... Vers 13h30, il y avait un concert de Candan Erçetin. C'était une magnifique journée ! Merci pour cette journée !!

Merve AYDIN – PLA

Les Vertus de ma Ville

Notre mégapolis comme la nomment nos contemporains, cette vieille ville mystique inspire à l'homme la sagesse, l'amour, l'envie de vivre et le bonheur d'être une présence humaine comme le disent les artistes.

Une chanson qu'on écoute les yeux fermés, une mer sur laquelle on marche pieds nus, comme le dit un poète, nous plongent profondément dans le mystère de notre ville. Istanbul nous plante chaque jour, du matin jusqu'à minuit, si on le sent et le vit, dans le monde d'une nouvelle histoire exotique où les cris de ses oiseaux chuchotent l'existence éternelle de l'espoir. De même on sent qu'on entre dans le monde d'une autre nouvelle histoire charmante quand on est en train de se balader dans les échos du broahaha du vieux quartier de Beyoğlu. Une mouette à la recherche d'un morceau de pain offert par les voyageurs d'un bateau sur le Bosphore vous rappelle les vieilles chansons de vos souvenirs, elle peut susciter ainsi

dans votre âme soit le sentiment d'un bonheur inaccessible, soit une angoisse souffrante.

Le calme, c'est le calme dont je me réjouis dans certains lieux de ma ville qui me permet de voir, d'examiner, de sentir les vrais créateurs de cette fougue qui m'absorbe infiniment vers son centre où je me découvre dans des sentiments indicibles: les musiciens oubliés, sans noms de ce grand orchestre oriental grâce auquel j'écoute toutes les mélodies et rythmes de ma ville historique. C'est son calme singulier qui construit comme un magicien une simple vitre derrière laquelle j'entends, dans mon isolement, toutes les voix mystiques en voyageant vers les profondeurs de chaque vie qui passe devant ma vitre magique et qu'un jour sera enterrée dans un tombeau en ruine mais qui ne disparaîtra jamais vraiment puisque ceux qui vivent dans cette ville en la sentant, transmettent aux autres la passion d'y vivre. Ceux qui s'inspirent de l'air merveilleux de ses rues savent bien que la réalité humaine surgit des échos de ces mille existences

vivantes ou disparues dans le passé.

Ce petit gamin au teint hâlé, aux yeux semi-fermés, épuisé par son lourd travail, marche comme s'il soutenait un grand fardeau sur ses petites épaules d'enfant. Il doit être un jeune ouvrier dont le soupir se mêle à ce qu'il produit. Son existence minimale ne craint point ce grand monsieur vêtu élégamment qui se précipite pour recouvrir le nouveau jour où il gravera son nom. Voilà une dame essayant de surprendre le sommeil court pour ne pas rater le bus qui l'amènera à ses chers élèves dont les esprits ont soif d'elle. Je vois plus loin un petit portant sur son faible dos un sac lourd et tenant gaiment la main chaude de sa mère, il a, lui aussi, sans doute ses songes inspirés par sa grande ville où il créera son avenir.

Quand l'aube embrasse ma fenêtre en se déguisant en pluie lumineuse, elle m'invite chaque matin à écouter le silence enchanteur qui cache en lui tous les échos du jour précédent où la moindre trace de vie humaine occupe une place sublime.

Merve Özdemirkiran 9-A

LA DÉCOUVERTE DE LA FRANCOPHONIE

L'année dernière, à l'occasion de la semaine de la francophonie, notre professeur nous avait distribué des recettes. Nous avons préparé des plats en utilisant des recettes. Et nous les avons mangés avec les professeurs que nous avons invités. C'était très délicieux et amusant. Mais nous ne savions pas encore ce que voulait dire "francophonie".

Cette année avant la journée de la francophonie notre professeur nous a demandé de faire une recherche: nous avons parlé avec les autres professeurs de français, ensuite nous avons préparé une composition. C'est comme cela que nous avons pu savoir ce que c'était la Francophonie: c'est l'utilisation de la langue française dans plusieurs pays du monde. On peut dire aussi que c'est

l'écoute des chansons en français, nous savons maintenant que toutes ces chansons ne sont pas chantées par les chanteurs français.

Autrefois dans les écoles françaises il y avait beaucoup de discipline. Mais maintenant cela a changé. D'après moi cette façon d'apprendre que nous voyons aujourd'hui doit rester comme cela. Mais le nombre des enfants qui sont dans ces écoles doit augmenter.

Autrefois la langue française était utilisée par beaucoup plus de personnes qu'aujourd'hui. Après que le pouvoir des Etats-Unis a augmenté l'anglais est devenu la langue étrangère préférée dans le monde entier. Mais moi j'ai préféré le français à l'anglais car je peux toujours apprendre l'anglais, mais comme le français est plus difficile que l'anglais je ne peux pas l'apprendre bien à un âge plus avancé. D'ailleurs je me sens très contente d'être dans cette école et j'aime beaucoup parler français.

Ege Okakin Hz 2-A

La semaine de la francophonie n'est pas une fête nationale. Nous la célébrons pour nous amuser en chantant en français, en préparant des sketches pour montrer notre niveau de français. Si le français était plus facile que l'anglais tout le monde le parlerait, je trouve qu'il est une langue de noblesse et de politesse; j'aime entendre parler cette langue mélodieuse. C'est le moment d'applaudir la francophonie qui nous permet d'avoir des amis dans le monde entier.

Iris Erbil Hz 2-A

Behre Kırıkoğlu, élève de 8A, a déclamé "L'oiseau F uté" de Claude Roy. Ce poème était un choix exceptionnel pour la Fête de la Francophonie. Si vous n'arrivez pas à comprendre ce que je veux dire, vous n'avez qu'à lire cette poésie :

"A quoi bon me fracasser"
dit l'oiseau sachant chanter.
Au chasseur sachant chasser
qui voulait le fricasser.

Si tu me fais trépasser,
Chasseur au coeur desséché
Tu n'entendras plus chanter

L'oiseau que tu pourchassais
Mais le chasseur très froissé
dit à l'oiseau tracassé:
Je n'aime pas la musique
et tire un coup de fusique,

Le chasseur manque l'oiseau
qui s'envole et qui se moque
Le chasseur se sent bien sot
et l'oiseau lui fait la nique
Après tout, dit le chasseur
J'aime beaucoup la musique
Moi aussi dit le siffleur
se penchant sur la fusique

Claude Roy

LE RENDEZ-VOUS DU SOLEIL AVEC LA LUNE.

1. L'éclipse de soleil :

La Lune est environ 400 fois plus petite que le Soleil, mais 400 fois plus proche: cette extraordinaire coïncidence fait que les deux astres nous apparaissent dans le ciel pratiquement sous le même diamètre apparent. Ainsi, lorsque la Lune, dans son mouvement autour du terre, passe dans la direction du Soleil, elle peut s'interposer devant lui et nous le cacher pendant quelques instants : il y a alors éclipse de Soleil. Suivant que le disque solaire est totalement ou partiellement masqué, on dit que l'éclipse est **totale** ou **partielle**. Parfois se produit un troisième type d'éclipse. En effet, l'orbite de la Lune autour de la Terre et celle de la Terre autour du soleil n'étant pas parfaitement circulaire, les distances Terre-Lune et Soleil -Terre varient. Selon l'époque, le diamètre apparent de la Lune peut être légèrement plus grand ou plus petit que celui du soleil. Si une éclipse survient à une période où le diamètre apparent de la Lune est inférieur à celui du Soleil, le disque lunaire ne parvient pas à masquer complètement le disque solaire; au maximum de l'éclipse subsiste autour du disque sombre de la Lune un mince anneau de lumière : l'éclipse est dite **annulaire**.

La Lune, éclairée par le Soleil, projette derrière elle un cône d'ombre et un cône de pénombre. Lorsque ceux-ci atteignent et balaient la surface de la Terre, on observe dans les régions concernées du globe, une éclipse de Soleil

il, totale où passe l'ombre, partielle où passe la pénombre. La trajectoire de l'ombre lunaire sur la Terre est une courbe de plusieurs milliers de kilomètres de long. Mais tandis que l'ombre ne balaie qu'une étroite bande large de 270 km au maximum, la pénombre affecte de part et d'autre de cette bande, une zone dont la largeur peut atteindre environ 7000 km. Cela explique pourquoi en un lieu donné, la plupart des éclipses sont partielles : le soleil ne disparaît pas complètement, il est seulement éhançré par la lune.

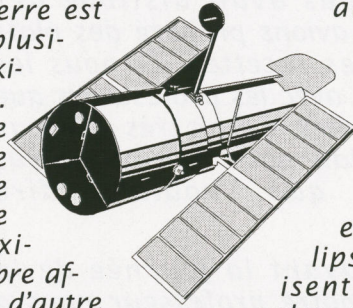
2. Périodicité des Eclipses:

Une éclipse de Soleil se produit toujours à la Nouvelle Lune (alors qu'une éclipse de Lune se produit toujours à la Pleine Lune).

Si l'orbite de la Terre et de la Lune étaient situées dans le même plan, il y aurait une éclipse de Lune à chaque Pleine Lune et une éclipse de Soleil à chaque Nouvelle Lune (tous les 28 jours). Mais le plan de l'orbite lunaire est incliné de 5° environ par rapport à celui de l'orbite terrestre et l'ombre de la Lune passe en général au-dessus ou au-dessous de la Terre, à la Nouvelle Lune. De même, à la Pleine Lune, le globe lunaire passe au-dessus ou au-dessous de la l'ombre de la Terre.

Finalement, le calcul montre qu'il y a chaque année entre 4 et 7 éclipses : au minimum

deux de Soleil (y compris les partielles) et deux de Lune (y compris par la pénombre); au maximum, cinq de Soleil et deux de Lune ou cinq de Lune et deux de Soleil.

Tous les 18 ans et 11 jours, les éclipses se reproduisent dans le même ordre, avec des caractéristiques pratiquement identiques. Ce cycle de 18 ans et 11 jours est connu depuis l'Antiquité sous le nom de **Saros**.

En un lieu donné, on observe plus d'éclipses totales de Lune que de Soleil, puisqu'une éclipse de Lune est visible depuis la moitié de la surface terrestre et qu'une éclipse de Soleil n'est visible que depuis environ 0,2% de la Terre. Cependant, on peut voir une éclipse partielle de Soleil en moyenne tous les deux ans et demi, depuis le même endroit.

Il est très rare d'observer une éclipse totale de Soleil en un lieu donné. Ainsi, à Paris, il n'y en a pas eu depuis le 22 avril 1724 et il n'y en aura pas avant le 3 septembre 2081.

Même à l'échelle de la France, c'est assez exceptionnel : une annulaire le 17/4/1912, une totale le 15/02/1961, une autre le 11/08/1999 et la prochaine le 3/9/2081.

Une éclipse ne peut pas durer plus de 6 mn 10 à Paris, 7 mn 30 à l'équateur.

A Istanbul, la dernière éclipse

annulaire a eu lieu le 20/05/1966 et la prochaine sera le 01/06/2030. Il faudra attendre le 03/09/2081 pour en voir une totale.

A l'échelle de la Turquie (1,4 fois la superficie de la France), c'est un peu mieux :

En plus des trois citées pour Istanbul : une éclipse totale le 21/8/1914 (à Trabzon) et le 19/6/1936 (à Izmir, Bursa et Sinop), une annulaire le 29/4/1976 (près d'Antalya), une totale le 11/08/1999 (à Amasya et Malatya) , la suivante le 29 mars 2006 (à Antalya) et une autre le 30/04/2060 (à Mersin)

La Dernière Eclipse Totale Du Siècle

Depuis le 15 Février 1961, l'ombre de la Lune n'avait pas daigné effleurer la France métropolitaine. Pour des dizaines de millions de personnes, cette éclipse sera une première. Pendant les deux minutes de totalité, il sera possible d'observer la couronne solaire et les protubérances (s'il y en a) à l'œil nu, aux jumelles ou dans un instrument optique sans aucune protection et sans aucun risque. En revanche, il sera indispensable de protéger vos yeux pendant les longues phases partielles (environ 1 heure avant et 1 heure après) qui entourent la totalité. De simples lunettes de soleil ne sont pas du tout suffisantes et vous devez absolument vous procurer des lunettes spéciales en Mylar , ou regarder à travers un masque de soudeur .

L'éclipse passera d'abord à la pointe sud de l'Angleterre (Plymouth).

A la vitesse de 2800 km/h, il

faudra moins de 20 mn au pinceau d'ombre pour plonger successivement dans l'obscurité Cherbourg, Le Havre, Dieppe, Amiens, Compiègne, Reims, Strasbourg et bien d'autres villes (Nancy, Luxembourg).

En France , la totalité commencera entre 12h 20 et 12h 35 (heure locale) selon l'endroit et durera au maximum 2 mn 15 s pour les villes les mieux placées, mais à Nancy cela ne durera que quelques secondes.

A Paris , l'éclipse sera partielle à 99,6 % , à Bruxelles à 96,9 % et à Genève à 95,9 % .

L'ombre lunaire glissera ensuite sur l'Allemagne (Munich, Stuttgart), l'Autriche (Linz, Graz), la Hongrie (Szeged), la Roumanie (Timisoara, Bucarest), la Bulgarie (Varna), la Turquie (Amasya, Sivas, Malatya, Elazığ, Diyarbakir), l'Iran (Ispahan), l'Irak, le Pakistan (Karachi) .

Le dernier pays à la voir sera l'Inde (mais pendant la pluie de mousson).

En Turquie , la totalité commencera entre 14h 20 et 14h 45 (heure locale) selon l'endroit et durera environ 2 mn 18 .

La durée maximale de la totalité (2 mn 23s) se produira en Roumanie.

Il y a 50% de chances d'avoir une météo favorable en France contre 80% en Turquie

N'oubliez pas de commencer à regarder le soleil avec des verres spéciaux 1 h 20 avant le début de la totalité , pour observer la phase partielle .

Que voit-on lors d'une éclipse totale de Soleil ?

Quelques instants avant ou après la totalité.

Les ombres volantes : les murs et le sol semblent réfléchir l'image d'une étendue d'eau agitée par de petites vagues. On voit apparaître une succession de bandes sinueuses , parallèles, se déplaçant plus ou moins vite .

L'arrivée de l'ombre de la Lune : Celle-ci se manifeste par la progression rapide d'une grande tache sombre sur le sol. C'est particulièrement spectaculaire si l'on observe une vallée depuis une montagne.

Durant la phase totale.

Autour du disque noir de la Lune, les deux couches externes successives du soleil , habituellement invisibles :

La chromosphère , mince anneau rosé d'où l'on voit jaillir des protubérances (jets de gaz incandescents)

-La couronne , vaste auréole argentée au contour plus ou moins irrégulier .

L'apparition de vent et l'abaissement de la température .

L'effet de l'obscurité sur les animaux .

L'apparition des étoiles dans le ciel : les étoiles les plus brillantes et les planètes deviennent visibles. Le 11 août, vous verrez Vénus à gauche du Soleil et Mercure à droite , un peu plus bas . Si vous faites un quart de tour à gauche, vous verrez peut-être Mars près de l'horizon.

Club d'Astronomie
Eylül Doğruel - Orta 2A
Yusuf Gören - Orta 2B
Cihan Akman - Ort 2C

EVCİLİK OYUNU

ADALET AĞAOĞLU

OYUN : 2. PERDE

Eyüboğlu Lisesi Tiyatro Şenliği Jüri Özel Ödülü

Yönetmen: Eda Topçu • Sanat Danışmanı: Gül Akelli

Rehber Öğretmenler: Zeki Gündem - Saim Özcan • Işık: Elif Çakır-Saim Özcan

Dekor: İhsan Bingöl-Aygun Haddeler • Makyaj&Kostüm: Tülin Artuk

Müzik: Zeynep Sevik • Afis: Mengü Gülmen

OYUNCULAR

- Mete Özbek • Ceren Demirci • Merve Demirkıran • Damla Cersioğlu • Bedia Dağlaroğlu
- Ece Çelebioğlu • Can Bora • Can Öncül • Seçkin Yılgören • Levent Gürel • Mengü Gülmen
- Yelin Bilgin • Okay Tarlan • Ahmet Can Saner • Figen Tüzün • Bedia Dağlaroğlu • İlker Benşin • İpek Kılıç
- Seçkin Yılgören • Tülin Artuk • Emre Göktuğ

**Oyunumuz, Uluslararası Lions Kulüpleri Birliği 118-Y Yönetim Çevresi
2. Sevgi Saygı Hoşgörü Amatör Tiyatrolar Şenliği'nde
"En İyi Oyun" ve "En İyi Teknik Ekib" ödülünü kazanmıştır.**

